

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

She lives next door.
She knows *your secrets...*

THE
HOUSEMAID
IS WATCHING

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
FREIDA McFADDEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HİZMETÇİ IZLIYOR

TERS KÖŞELERLE DOLU, KESİNLİKLE
SÜRÜKLEYİCİ BİR PSİKOLOJİK
GERİLİM

FREIDA MCFADDEN

bookouture

BOOKS BY FREIDA MCFADDEN

THE HOUSEMAID SERISI

[Hizmetçi](#)

[Hizmetçinin Sırrı Hizmetçi
İzliyor](#)

Öğretmen İş

Arkadaşı D

Koğuşu

Mahkuma

Asla Yalan

Söyleme

Hatırlıyor musun?

Kilitli Kapıyı

Rahatsız Etmeyin

Bir Sır Bilmek İster misiniz?

Teker Teker

Üst Kattaki Eş

Mükemmel Oğul

Eski

Taşıyıcı Anne Beyin Hasarı

Bebek Şehri

İntihar Tıbbı

Şeytan Önlük Giyer

Bildiğin Şeytan

CONTENTS

Önsöz

BÖLÜM I

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30 Bölüm

31 Bölüm 32

Bölüm 33 Bölüm

34 Bölüm 35

Bölüm 36

<u>Bölüm</u>	<u>37</u>
<u>Bölüm</u>	<u>38</u>
<u>Bölüm</u>	<u>39</u>
<u>Bölüm</u>	<u>40</u>
<u>Bölüm</u>	<u>41</u>
<u>BÖLÜM II</u>	
<u>Bölüm</u>	<u>42</u>
<u>Bölüm</u>	<u>43</u>
<u>Bölüm</u>	<u>44</u>
<u>Bölüm</u>	<u>45</u>
<u>Bölüm</u>	<u>46</u>
<u>Bölüm</u>	<u>47</u>
<u>Bölüm</u>	<u>48</u>
<u>Bölüm</u>	<u>49</u>
<u>Bölüm</u>	<u>50</u>
<u>Bölüm</u>	<u>51</u>
<u>Bölüm</u>	<u>52</u>
<u>Bölüm</u>	<u>53</u>
<u>Bölüm</u>	<u>54</u>
<u>Bölüm</u>	<u>55</u>
<u>Bölüm</u>	<u>56</u>
<u>Bölüm</u>	<u>57</u>
<u>Bölüm</u>	<u>58</u>
<u>Bölüm</u>	<u>59</u>
<u>BÖLÜM III</u>	
<u>Bölüm 60</u>	
<u>Bölüm 61</u>	
<u>Bölüm 62</u>	<u>Bölüm</u>
<u>63</u>	<u>Bölüm 64</u>
<u>Bölüm 65</u>	<u>Bölüm</u>
<u>66</u>	<u>Bölüm 67</u>
<u>Bölüm 68</u>	<u>Bölüm</u>
<u>69</u>	<u>Bölüm 70</u>
<u>Bölüm 71</u>	<u>Bölüm</u>
<u>72</u>	<u>Bölüm 73</u>
<u>BÖLÜM IV</u>	
<u>Bölüm</u>	<u>74</u>
<u>Bölüm</u>	<u>75</u>
<u>Bölüm</u>	<u>76</u>
<u>Bölüm</u>	<u>77</u>

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Sonsöz](#)

[Freida McFadden'ın](#)

[Kitapları Freida'dan Bir](#)

[Mektup](#)

[Hizmetçi](#)

[Hizmetçinin Sırrı Teşekkür](#)

[*](#)

[-](#)

Aileme

PROLOGUE

Her yerde kan var.

Hiç bu kadar çok kan görmemiştim. Krem rengi halıyı ıslatıyor, yakındaki döşeme tahtalarına sızıyor, meşe sehpanın ayaklarını benekliyor. Mükemmel oval damlacıklar soluk deri kanepenin koltuğuna kadar ulaşmış ve kaymaktaşı duvardan aşağı büyük damlacıklar damlıyor.

Bunun sonu yok. Yeterince dikkatli bakarsam, garajdaki arabada kan lekeleri bulabilir miyim? Çimlerin üzerinde mi? Kasabanın karşısındaki süpermarkette?

Daha da kötüsü, ellerime bulaştı.

Ne dağınıklık ama. Fazla zamanım olmamasına rağmen, hepsini temizlemek için can atıyorum. Bir leke olduğunda, özellikle de halıda, leke kurumadan hemen temizlemeniz gerektiği öğretilmişti. Kuruduktan sonra leke kalıcı hale gelecektir.

Ne yazık ki, ne kadar sert fırçalarsam fırçalayayım, kan gölünün ortasında yatan ceset için hiçbir şey yapmayacak.

Durumu değerlendiriyorum. Tamam, bu kötü. Evde parmak izlerimin olması beklenen bir şey ama tırnaklarıma ve avuç içlerimin oluklarına bulaşan kıpkırmızı izleri anlamak daha az kolay.

Açıkla. G mleğimin önündeki koyulaşan leke omuz silkebileceğim türden bir şey değil. Başım büyük belada.

Eğer biri beni yakalarsa.

Ellerimi inceliyor, kanı yıkamakla buradan hemen gitmek arasındaki artı ve eksileri tartıyorum. Ellerimi yıkarsam, yakalanabileceğim değerli saniyeleri boşa harcamış olacağım. Hemen çıkarsam, avu larım kan içinde, dokunduğum her şeye bulaşmış bir halde kapıdan çıkıp gideceğim.

Ve sonra kapı çaldı.

Ben nefes almaktan bile korkarak donup kalırken  anlar evin içinde yankılanıyor. "Alo?" diye sesleniyor tanıdık bir ses.

Lütfen gidin. Lütfen.

Ev sessizdir. Kapıdaki kişi evde kimsenin olmadığını fark edecek ve başka bir zaman gelmeye karar verecektir. Gelmek zorundalar. Gelmezlerse, işim biter.

Kapı zili tekrar çaldı.

Git başımdan. Lütfen git buradan.

Dua eden biri değilimdir ama bu noktada dizlerimin üzerine çökmeye hazırım. Eğer dizlerime kan bulaşmasaydı yapardım.

Evde kimsenin olmadığını varsaymalılar. Kimse kapı zilini ikiden fazla  almaz. Ama tam güvende olabileceğimi düşündüğüm anda kapı tokmağı tıkırdıyor. Ve sonra d  nmeye başladı.

Olamaz. Kapı kilitli değil. Yaklaşık beş saniye içinde, kapıyı çalan kişi evin içinde olacak. Oturma odasına doğru yürüyecek. Ve sonra görecek ki.

Bu.

Karar verildi. Bunun için koşmalıyım. Ellerimi yıkamak için zaman yok. Arkamda bırakacağım kanlı ayak izleri için endişelenecek zaman yok. Buradan gitmeliyim.

Umarım kimse ne yaptığımı fark etmez.

PART I

ONE MILLIE

Üç Ay Önce

Bu evi seviyorum.

Bu evle ilgili her şeyi seviyorum. Devasa ön çimenliği ve daha da devasa arka çimenliği seviyorum (her ikisi de kahverengiye yaklaşıyor olsa da). Oturma odasının küçük bir kanep ve televizyon yerine birden fazla mobilyanın sığabileceği kadar büyük olmasını seviyorum. Geçenlerde bir dergide çocuk yetiştirmek için en iyi şehirlerden biri olduğunu okuduğum mahalleye bakan resimli pencereleri seviyorum.

Ve en önemlisi, benim olmasını seviyorum. Locust Sokağı 14 numara tamamen benim. Tamam, otuz yıllık ipotek ödemelerinden sonra hepsi benim olacak. Parmaklarımı yeni oturma odamızın duvarında gezdirip yüzümü yaklaştırarak yepyeni çiçekli duvar kağıdına hayranlıkla bakarken ne kadar şanslı olduğumu düşünmeden edemiyorum.

"Annem yine evi öpüyor!" diye ciyaklıyor arkamdan bir ses.

Dokuz yaşındaki oğlum beni gizli bir sevgiliyle yakalamış gibi olmasa da duvardan hızla uzaklaşıyorum. Bu eve olan aşkımdan hiç utanmıyorum. Bunu çatıdan haykırmak istiyorum. (Harika bir çatımız var. Bu evi seviyorum.)

"Bavulunu boşaltman gerekmiyor mu?" Ben de öyle dedim.

Nico'nun kutuları ve mobilyaları yatak odasına yerleştirildi, bu yüzden eşyalarını yerleştirmesi gerekiyor, ama bunun yerine duvara - güzel, çiçekli duvar kağıdıyla kaplı duvarıma - defalarca beyzbol topu fırlatıyor ve sonra yakalıyor. Bu evde beş dakikadan daha az bir süredir yaşıyoruz ve o şimdiden evi mahvetmeye kararlı. Bunu koyu kahverengi gözlerinden anlayabiliyorum.

Oğlumu dünyadan daha çok sevmediğimden değil. Nico'nun hayatı ile bu ev arasında seçim yapmam gereken varsayımsal durumlardan biri olsaydı, elbette Nico'yu seçerdim. Buna şüphe yok.

Ama diyorum ki, bu eve zarar verecek bir şey yaparsa, tıraş olabilecek yaşa gelene kadar cezalı olacak.

Nico, "Bavulları yarın boşaltacağım," diyor. Genel hayat felsefesi, her şeyin yarın yapılacağı şeklinde görünüyor.

"Ya da şimdi?" Ben öneririm.

Nico topu havaya atıyor ve top tavanı zar zor sıyrıyor. Bu evde kesinlikle değerli bir şeyimiz olsaydı, şu anda kalp krizi geçiriyor olurdum. "Sonra," diye ısrar ediyor.

Yani asla.

Evin merdiven boşluğuna bakıyorum. Evet, merdivenlerimiz var! Gerçekten iyi merdivenler. Evet, her adımda gıcırıyor ve tırabzana çok sıkı tutunursanız düşme ihtimali var. Ama merdivenlerimiz var ve evin tamamen farklı bir katına çıkıyorlar.

New York'ta çok uzun süre yaşadığımı söyleyebilirsiniz. Long Island'a geri dönmekte tereddüt ettim.

En son burada yaşadığımda oldu, ama bu neredeyse yirmi yıl önceydi - uzak bir geçmiş.

"Ada?" Merdivenlerden yukarı sesleniyorum. "Ada, buraya gelebilir misin?"

Birkaç dakika sonra, on bir yaşındaki kızım başını merdiven boşluğuna uzatıyor, böylece kalın, dalgalı siyah saçlarını ve bana bakan koyu, karanlık gözlerini görebiliyorum. Gözleri Nico'nunkilerle aynı renkte, babalarından miras kalmış. Kardeşinin aksine, Ada geldiğimizden beri eşyalarını yerleştiriyor. Çok başarılı bir öğrenci.

-Ödevini bir hafta önceden söylenmesine gerek kalmadan yapan türden.

"Ada," diyorum. "Eşyalarını yerleştirmeyi bitirdin mi?" "Hemen hemen." Hiç şaşırmadım.

"Nico'nun kutularını açmasına yardım edebilir misin?"

Ada tereddüt etmeden başını sallar. "Elbette. Hadi, Nico."

Nico bunu hemen kız kardeşinin işin çoğunu yapması için bir fırsat olarak görür. "Tamam!" diye sevinçle kabul eder.

Nico sonunda beyzbol topuyla beni korkutmayı bırakıyor ve Ada'ya odasında katılmak için merdivenleri ikişer ikişer koşarak çıkıyor. Ada'ya bütün işi onun yerine yapmamasını söylemeye başlıyorum ama nafile. Şu anda benim de açmam gereken yaklaşık altmış kutu var. Bittiği sürece mutlu olacağım.

Bu evi aldığımız için çok şanslıydık. Bunun kadar bile güzel olmayan mahallelerde yarım düzine teklif savaşını kaybettik. Bu kadar yüksek puanlı devlet okullarının olduğu bir kasabada bu şirin eski çiftlik evini alabileceğimizi hiç düşünmemiştim. Emlakçımız evin bizim olduğunu bildirmek için beni aradığında neredeyse sevinçten ağlayacaktım. Hem de istediğimizden yüzde on daha ucuza!

Evren biraz iyi şanslı hak ettiğimize karar vermiş olmalı.

Ön pencereden evin dışındaki sokağa park etmiş nakliye kamyonuna bakıyorum. İki evin daha bulunduğu küçük bir çıkmaz sokakta yaşıyoruz ve yolun karşısında

Pencerede bir insan silueti görüyorum. Sanırım yeni komşum. Umarım dost canlısıdırlar.

Kamyonun içinden bir çarpma sesi geliyor ve neler olduğunu görmek için ön kapıyı açıyorum. Tam zamanında koşarak dışarı çıktım ve kocamın taşınmaya yardım etmeyi kabul eden arkadaşlarından biriyle kamyonun çıktığını gördüm. Ben bir nakliye şirketi tutmak istedim ama o arkadaşlarının yardımıyla kendi başına yapabileceği konusunda ısrar etti. Ve itiraf etmeliyim ki, ipotek ödemelerimizi yapmak istiyorsak her kuruşu biriktirmemiz gerekiyor. İstedğimiz fiyatın yüzde on altında olsa bile hayalimizdeki ev ucuz değildi.

Kocam oturma odamızdaki kanepenin bir yarısını tutuyor, tişörtü terden gövdesine yapışmış. Kırklı yaşlarında olduğu ve ihtiyacı olan son şey belini incitmek olduğu için utanıyorum. Taşınmayı planlarken bu endişemi ona dile getirdim ve iki haftada bir belimi incitmeme rağmen, duyduğu en aptalca şeymiş gibi davrandı. Kanepe kaldırmaktan da değil. Hapşirmaktan falan.

"Lütfen dikkatli olur musun, Enzo?" Dedim.

Bana bakıyor ve sırtıttığında eriyorum. Bu normal mi? Biriyle on bir yıldan uzun süredir evli olan başka kadınların da bazen dizlerinin bağı çözülüyor mu?

Hayır mı? Sadece ben mi?

Yani, her dakika değil. Ama beni hala etkiliyor. Her yıl açıklanamaz bir şekilde daha seksi olması da cabası. (Ve ben sadece bir yaş daha yaşıyorum.)

"Ben dikkatliyim," diye ısrar ediyor. "Ayrıca, bu kanepe? Hafif!

Neredeyse hiç ağırlığı yok."

Bu, kanepenin diğer ucunu tutan adamın gözlerini devirmesini gerektiriyor. Ama kabul etmek gerekir ki, bu pek de ağır bir kanepe sayılmaz. IKEA'dan aldık, ki bu da kaldırımdan aldığımız son kanepeden bir adım önde. Enzo'nun eskiden en iyi mobilyaların evimizin dışındaki kaldırımdan geldiğine dair bir teorisi vardı.

O zamandan beri biraz büyüdük. Umarım.

Enzo ve arkadaşı kanepeyi güzel yeni evimize getirirken, gözlerimi tekrar kaldırıp yolun karşısındaki eve bakıyorum. Locust Sokağı 13 numara. Hâlâ pencereden bana bakan biri var. Evin içi karanlık olduğu için pek bir şey göremiyorum ama o siluet hâlâ pencerenin önünde.

Biri bizi izliyor.

Ama bunda uğursuz bir şey yok. O evdeki insanlar bizim yeni komşularımız ve eminim kim olduğumuzu merak ediyorlardır. Ne zaman binamızın dışında bir nakliye kamyonu görsem, kimin taşındığını görmek için pencereden bakardım ve Enzo gülerek bana izlemeyi bırakıp gidip kendimi tanıtmamı söylerdi.

Onunla benim aramdaki fark bu. Tek fark bu değil.

Huyumu değiştirmek ve kocam gibi daha arkadaş canlısı olmak için elimi kaldırıp silüete el sallıyorum. Locust 13'teki yeni komşumla da tanışabilirim.

Penceredeki kişinin el sallamaması dışında. Bunun yerine, panjurlar aniden kapanır ve siluet kaybolur.

Mahalleye hoş geldiniz.

TWO

Enzo son kutuları eve taşıırken ben de seyrek çimlerimizin üzerinde durmuş bir yandan paketleri açmaktan kaçınıyor bir yandan da kocam çimleri yeniledikten sonra nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Konu çimler olduğunda Enzo bir sihirbazdır, ilk tanışmamız da böyle olmuştu. Bu çimenlik kahverengi lekeleri ve ufalanmış toprağıyla neredeyse ümitsiz bir vaka gibi görünüyor ama biliyorum ki bir yıl sonra çıkmaz sokaktaki en güzel çimenliğe sahip olacağız.

Tam yanımızdaki evin (Locust Sokağı, 12 numara) kapısı açıldığında fantezilerimin içinde kaybolmuştum. Evden karamela renginde kat kat saçları olan bir kadın çıkıyor, üzerinde beyaz bir bluz, kırmızı bir etek ve birinin gözünü oymak için kullanılabilecekmiş gibi görünen sivri topuklu ayakkabılar var. (Neden aklım hep oraya gidiyor?)

Karşı komşunun aksine, arkadaş canlısı görünüyor. Coşkulu bir selamla elini kaldırıyor ve evlerimizi ayıran Arnavut kaldırımını kısa yolu geçiyor.

"Merhaba!" diye bağıyor. "Sonunda yeni komşularımızla tanışmak çok güzel! Ben Suzette Lowell."

Uzanıp manikürlü elini elime aldığımda, bir kadın için etkileyici derecede acı verici bir tokalaşmayla ödüllendirildim. "Millie Accardi," dedim.

"Tanıştığımıza sevindim, Millie," diyor. "Burada yaşamaya kesinlikle bayılacaksın."

"Zaten biliyorum," diyorum dürüstçe. "Bu ev harika."

"Gerçekten de öyle." Suzette başını sallıyor. "Yalan söylüyordu

Bir süre boş kaldı çünkü bilirsiniz, bu kadar küçük bir evi satmak zordur. Ama doğru ailenin geleceğini biliyordum."

Küçük mü? Sevgili evimize hakaret mi ediyor? "Bayıldım."

"Ah, evet. Çok rahat, değil mi? Ve..." Bakışları, Enzo tamir edeceğine yemin etmesine rağmen hafifçe ufalanmış olan ön basamaklarımızda geziniyor. Yapmamız gereken uzun bir onarım listesinden biri bu. "Rustik. Çok rustik."

Tamam, kesinlikle evi aşıyor.

Ama umurumda değil. Evi hâlâ seviyorum. Kibirli bir komşunun ne düşündüğü benim için önemli değil.

"Çalışıyor musun, Millie?" Suzette mavi-yeşil gözlerini yüzüme dikerek soruyor.

"Ben bir sosyal hizmet uzmanıyım," diyorum gururla. Uzun yıllardır bu işi yapıyor olmama rağmen, kariyerimle hala gurur duyuyorum. Evet, yorucu, ruh burkucu olabiliyor ve maaşı da heyecanlanacak bir şey değil. Ama yine de seviyorum. "Peki ya siz?"

"Ben bir emlakçıyım," diyor eşit derecede gururla. Bu, evimizi emlakçılık diliyle nasıl aşıladığını açıklıyor. "Şu anda piyasa çok hareketli."

Evet, bu doğru. Şimdi aklıma Suzette'in bu evin satışına dahil olmadığı geliyor. Eğer o bir emlakçıysa, komşuları neden evlerini satmasını istemedi?

Enzo kamyondan çıkıyor, daha fazla kutu taşıyor, tişörtü hala göğsüne yapışıyor ve siyah saçları nemli. I

O kutulardan birini kitaplarla doldurduğumu ve çok ağırlaştırdığım için endişelendiğimi hatırlıyorum. Ve şimdi sadece o kutuyu taşımakla kalmıyor, üstüne bir tane daha koyuyor. Onu izlerken bile sırtım ağrıyor.

Suzette de onu izliyor. Nakliye kamyonundan ön kapımıza kadar olan ilerleyişini takip ediyor, dudaklarına bir gülümseme yayılıyor. "Taşıyıcı adamınız gerçekten çok seksi," diye yorum yapıyor.

"Aslında," diyorum, "o benim kocam."

Çenesi düştü. Görünüşe göre onu evden daha çok düşünüyor. "Ciddi misin?"

"Uh-huh." Enzo kutuları oturma odasına bıraktı ve daha fazlası için evden çıkıyor. Bu enerjiyi nereden buluyor? Kamyona ulaşmadan önce ona el sallıyorum. "Enzo, gel de yeni komşumuz Suzette ile tanış."

Suzette hızla bluzunu çekiştiriyor ve bir tutam karamela rengi saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Eğer yapabilseydi, eminim bir kompakt aynada kendine hızlıca bir göz atar ve rujunu tazelerdi. Ama bunun için zamanı yok.

"Merhaba!" diyerek elini uzatıyor. "Sizinle tanışmak çok güzel! Enzo, değil mi?"

Elini tutuyor ve gözlerinin etrafındaki çizgilerin kırışmasına neden olan geniş bir gülümsemeyle ona bakıyor. "Evet, ben Enzo. Sen de Suzette misin?"

Kıkırdıyor ve hevesle başını sallıyor. Kadının tepkisi biraz abartılı ama dürüst olmak gerekirse, adam cazibesini artırıyor. Kocam yirmi yıldır bu ülkede yaşıyor ve yemek masasında konuştuğumuzda aksanı nispeten daha yumuşak. Ama çekici olmaya çalıştığında, aksanını öyle bir açar ki sanki gemiden inmiş gibi konuşur. Ya da onun dediği gibi, "gemiden iner inmez."

Suzette bize "Burayı kesinlikle seveceksiniz" diye garanti veriyor. "Burası çok sessiz bir çıkmaz sokak."

"Biz zaten seviyoruz," diyorum.

"Eviniz de çok şirin," diyor, evimizin onunkinden çok daha küçük olduğunu belirtmek için yaratıcı bir yol daha bularak. "Siz ve çocuklarınız için mükemmel olacak, özellikle de bir ufaklık daha yoldayken."

Bunu söylerken dikkatle karnıma bakıyor, karnımda kesinlikle yolda olan bir bebek yok. Dokuz yıldır orada hiç çocuk olmadı.

En kötüsü de Enzo'nun başını çevirip bana bakması ve Nico'yu acil sezaryenle doğururken tüplerimin bağlandığını çok iyi bilmesine rağmen bir an için yüzünde bir heyecan pırıltısı belirmesi. Karnıma bakıyorum ve tişörtümün talihsiz bir şekilde şiştiğini fark ediyorum. İçimden birazcık ölüyorum.

"Hamile değilim," diyorum, hem Suzette'in hem de görünüşe göre kocamın iyiliği için.

Suzette bir elini kırmızı rujunun üzerine kapatır. "Ah canım, çok özür dilerim! Ben sadece..."

"Sorun değil," diyorum, durumu daha da kötüleştirmeden sözünü kesiyorum. Dürüst olmak gerekirse, vücudumu seviyorum. Yirmili yaşlarımdayken bir sopa figürüydüm, ama şimdi nihayet gösterecek kadınsı kıvrımlarım var ve kocamın da bunlardan hoşlandığını söyleyebilirim.

Bununla birlikte, bu gömleği atıyorum.

"İki çocuğumuz var." Enzo, Suzette'in hakaretine aldırmadan kolunu omuzlarıma doluyor. "Oğlumuz Nico ve kızımız Ada."

Enzo iki çocuğumuzla daha fazla gurur duyamazdı. O harika bir baba ve oğlumuzu doğururken neredeyse ölüyor olmasaydım beş tane daha isterdi. Evlat edinmeyi ya da koruyucu ailelik yapmayı çok isterdik ama geçmişim nedeniyle bu söz konusu bile olamazdı.

"Çocuğun var mı Suzette?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor, yüzünde dehşete kapılmış bir ifade var. "Kesinlikle olmaz. Ben anaç bir tip değilim. Sadece ben ve kocam Jonathan varız. Mutlu bir şekilde çocuksuzuz."

Mükemmel. Kendi kocası var. Benimkinden uzak durabilir.

"Ama sizinkinin karşısındaki evde küçük bir çocuk var," diyor. "Üçüncü sınıfa gidiyor."

"Nico da üçüncü sınıfta," diyor Enzo hevesle. "Belki onları tanıştırebiliriz?"

Taşındığımızda, çocukları yılın tam ortasında okuldan almak zorunda kaldık. İnanın bana, yapmak isteyeceğiniz en son şey ilkokul çağındaki iki çocuğu Mart ayının ortasında sınıflarından almaktır. Suçluluk duygusu içindeydim, ancak okul yılı sonuna kadar ipotek ve kirayı ödeyecek gücümüz yoktu, bu yüzden başka seçeneğimiz yoktu.

Babası gibi dışa dönük olan Nico bundan rahatsız olmuş görünmüyordu. Nico için, maskaralıklarıyla etkileyeceği bir oda dolusu yeni çocuk eğlenceli bir macera olacaktı. Ada haberi sakince karşıladı ama daha sonra onu odasında en iyi iki arkadaşını geride bırakma düşüncesiyle ağlarken buldum. Sonbahara kadar ikisinin de yerleşeceğini ve okul yılının ortasında taşınma travmasının uzak bir anı olacağını umuyorum.

"Kendini onlara tanıtmaya çalışabilirsin." Suzette omuz silkiyor. "Ama orada yaşayan kadın, Janice, pek arkadaş canlısı değil. Oğlunu otobüs durağına götürmek dışında evden neredeyse hiç çıkmıyor. Onu çoğunlukla pencereden sokağa bakarken görüyorum. Tam bir işgüzar."

"Oh," diyorum, Janice'in nasıl olup da hem evinden hiç çıkmadığını hem de bu kadar meraklı olduğunu merak ederek.

Yolun karşısındaki 13 Locust'a bakıyorum. Gün ortasında olmamıza ve orada yaşayan insanların evde olmalarına rağmen pencerelerin hepsi karanlık görünüyor.

"Umarım pencereleriniz için iyi panjurlar alıyorsanız," diyor bana. "Çünkü harika bir manzarası var."

Enzo ve ben aynı anda kafalarımızı yepyeni evimize doğru çeviriyoruz, birdenbire tüm evdeki pencerelerin hiçbirinde panjur ya da perde olmadığını fark ediyoruz. Bunu nasıl fark etmedik?

Kimse bize panjur almamız gerektiğini söylemedi! Şimdiye kadar yaşadığımız her evde panjurlar zaten takılıydı!

"Panjur alacağım," diye mırıldanıyor Enzo kulağıma. "Teşekkür ederim."

Suzette bilgisizliğimizle eğlenmiş görünüyor. "Emlakçınız size panjur almanız gerektiğini hatırlatmadı mı?"

"Sanırım değil," diye mırıldanıyorum.

Sanırım Suzette emlakçımız olsaydı bunu bize hatırlatırdı. Ama bunun için biraz geç. Şimdilik körüz.

"Sizin için panjur takacak mükemmel bir şirket tavsiye edebilirim" diyor. "Geçen yıl evimizi onlar yaptı. Birinci ve ikinci kata bu güzel petek panjurları ve tavan arasına da bu sevimli panjurları taktılar."

Böyle bir şeyin neye mal olacağını hayal bile edemiyorum. Harcamak zorunda olduğumuzdan çok daha fazla, orası kesin.

"Hayır, teşekkür ederim," diyor Enzo.

"Yapabilirim." Kadın ona göz kırpmıyor.

"Evet, eminim yapabilirsin."

Ciddi misin? Bu kadının gözümün önünde kocama asılmasından bıktım usandım. Diğer kadınlar da aynısını yapmıyor değil, ama Tanrı aşkına, biz komşuyuz. Biraz daha kibar olamaz mı? İçimden bir ses bir şeyler söylemek istiyor ama buraya taşındıktan beş dakika sonra düşman edinmek istemiyorum.

"Ayrıca," diyor, "ailenizi akşam yemeğine davet etmek istedim. İkiniz tabii ki ve... çocuklar da gelebilir." Çocuklarımızın evine girmesi fikri onu pek heyecanlandırmışa benzemiyor. Ve Nico'nun herhangi bir odaya girdikten sonra beş dakika içinde pahalı bir şeyi kırma eğiliminden haberi bile yok.

"Elbette, bu harika olur," diyor Enzo.

"Muhteşem!" Kadın ona bakıyor. "Yarın akşama ne dersin? Eminim mutfağınız o zamana kadar hazır ve çalışır durumda olmayacaktır, bu yüzden bu stresi azaltacaktır."

Enzo bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. Sosyal etkinlikler için sınırsız bir enerjisi var, ama ben içe dönük biriyim, bu yüzden kabul etmeden önce bana meydan okumasını takdir ediyorum. Doğrusu, bu kadınla bir akşam geçirme fikrinden nefret ediyorum. Biraz fazla görünüyor. Ama eğer burada yaşayacaksak, komşularla arkadaş olmak zorunda değil miyiz? Normal banliyö aileleri böyle yapmaz mı? Belki de onu tanıdığımda o kadar da kötü biri olmayacaktır.

"Elbette," diyorum. "Bu gerçekten güzel olacak. Long Island'da pek kimseyi tanımıyoruz."

Suzette başını geriye atar ve bir sıra inci gibi beyaz dişlerini ortaya çıkararak güler. "Oh, Millie..."

Enzo'ya bakıyorum, o da omuz silkiyor. İkimiz de bu kadar komik olanın ne olduğunu bilmiyor gibiyiz. "Ne?"

"Nasıl konuştuğunun farkında değilsin," diye kıkırdıyor. "Kimse 'Long Island'da' demez."

"Onlar... onlar değil mi?"

"Hayır!" Sanki çok fazlaymışım gibi başını sallıyor. "Long Island'da. Bir adada değilsin, bu kulağa çok cahilce geliyor. Bir adadasın."

Enzo siyah saçlarını kaşıyor. Bu arada kafasında hiç gri saç yok. Eğer Clairol şişelerim olmasaydı, Nico doğduğundan beri saçlarım neredeyse ağarmış olurdu. Enzo'nun sakalları uzadığında sadece birkaç tel gri oluyor. Ama bunu ona gösterdiğimde, sanki daha iyi bir şeymiş gibi, bana göstermek için tek bir gri saç bulana kadar kafa derisini araştırdı.

"Yani anlamıyorum," diyorum. "Bu, insanların Hawaii'de yaşadıklarını söylemeleri gerektiği anlamına mı geliyor? Ya da Staten Island'da mı?"

Yüzündeki gülümseme kaybolur. "Staten Island tamamen farklı bir vaka."

Enzo'yla göz göze gelmeye çalışıyorum ama o tüm bu olanlardan sadece eğlenmiş görünüyor. "Burada, Long Island'da olmaktan mutluyuz Suzette. Yarın akşam seninle yemek yemek için sabırsızlanıyoruz."

"Sabırsızlanıyorum," diyor.

Kendi gülümsememi zorlamak zorundayım. "Bir şey getireyim mi?" "Ah." İşaret parmağını çenesine vuruyor. "Neden

tatlı getirmiyor musun?"

Harika. Şimdi tatlı olarak Suzette'in standartlarına uygun ne getireceğimi bulmalıyım. Bir kutu Oreos'un yeterli olmayacağını düşünüyorum. "Kulağa hoş geliyor!"

Suzette, topukları her adımda kaldırımda tıkırdayarak kendi çok daha büyük evine giden patikadan aşağı doğru yürürken, midemin çukurunda bir şeylerin sızladığını hissediyorum. Bu evi aldığımızda çok heyecanlanmıştım. Uzun zamandır küçücük dairelerde tıktış tıktış yaşıyorduk ve sonunda hayalimdeki eve kavuştum.

Ama şimdi, ilk kez, buraya taşınmakla korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

THREE

Bu akşam dördümüz mutfak masamızda yemek yiyeceğiz. Mutfak masasının ne olduğunu biliyor musunuz? Mutfağımızın içine sığan bir masa. Evet, mutfağımızda artık tam bir masa için yer var. Önceki mutfağımızda ancak bir kişilik yer vardı.

Bize postayla menü gönderen bir restorandan Çin yemeği sipariş ettik. Yemek konusunda çok seçici değilimdir, Enzo da öyle. Yemediği tek şey İtalyan yemeği. Hiçbir restoranın bunu doğru yapmadığını ve her zaman bir hayal kırıklığı olduğunu söylüyor. Ama paket pizza yiyebilir. Çünkü ona göre bu aslında İtalyan yemeği değil.

Ada da aynı şekilde yumuşak başlı ama Nico yemek konusunda çok seçici. Bu nedenle, geri kalanımız lo mein eriştesi ve brokolili biftek yerken, ben oğlum için bir tabak beyaz pirinç hazırladım, üzerine bir parça tereyağı ve bolca tuz ekledim. Şu anda damarlarında tereyağlı pilav dolaştığına eminim.

"Yeni evimizdeki ilk akşam yemeğimiz," diye gururla duyuruyorum. "Sonunda mutfak masamızı vaftiz ediyoruz."

"Neden bunu söyleyip duruyorsun anne?" Nico diyor. "Neden her şeyi vaftiz edeceğimizi söyleyip duruyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, daha önce "vaftiz" kelimesini kullandığımı duyduğundan emin değilim ve son birkaç saat içinde en az beş kez kullandım. Daha önce kanepede otururken oturma odasını vaftiz ettiğimizi söyledim. Sonra beyzbol topuyla arka bahçeye çıktığında, bahçemizi vaftiz ettiğini söyledim. Ve bir noktada, tuvaleti vaftiz edeceğimi de söylemiş olabilirim.

"Annen sadece ev için heyecanlanıyor." Enzo mutfak masasının üzerinden elime uzanıyor. "Ve haklı da. Çok güzel bir ev."

"Hoş bir şey," diye kabul ediyor Nico. "Ama keşke kırmızıya boyansaydı. Ve üzerinde sarı kemerler olsaydı."

Tamam, oğlumun bana McDonald's'ta yaşamak istediğini söylediğine eminim.

Umurumda değil. Bu evi ikisi için aldık. Bronx'ta küçücük bir daireye sıkışmıştık ve Ada eve yürürken erkekler ona bakmaya başlamıştı. Şimdi harika bir okul bölgesindeyiz ve arka bahçede oynayabilecekleri ve soyulma endişesi olmadan mahallede dolaşabilecekleri bir alana sahip olacaklar. Bunun değerini bilmeseler bile, bu onlar için yapabileceğimiz en iyi şey.

"Anne?" Ada tabağındaki erişteyi itiyor ve neredeyse hiçbir şey yemediğini fark ediyorum. "Yarın okula başlıyor muyuz?"

Kara kaşları birbirine çatılmış. Çocuklarımin ikisi de babalarına o kadar benziyor ki, sanki ikisi de onun klonlarıymış ve ben sadece onları doğuran kuluçka makinesiymişim gibi görünüyor. Ada çok güzel, uzun simsiyah saçları ve yüzünün yarısını kaplayan kahverengi gözleri var. Enzo onun tıpkı kız kardeşi Antonia'ya benzediğini söylüyor. Şu anda çocuk ve yetişkin arasındaki o geçiş dönemini yaşıyor ve yakında bir gün başları döndürecek bir kadın olacak. Bu olduğunda, Enzo'nun sürekli beyzbol sopasıyla dolaşmak zorunda kalacağından oldukça eminim. Bunu kabul etmiyor ama onu çok koruyor.

"Okula başlamaya hazır hissediyor musun?" Ona sordum.

"Evet," diyor, başını hayır anlamında sallarken bile.

"Bahar tatilinin sonuna geldik," diye belirttim. "Yani yaklaşık bir hafta boyunca kimse birbirini görmemiş olacak. Muhtemelen birbirlerini hatırlamayacaklar bile."

Ada zerre kadar eğlenmiş görünmüyor ama Nico kıkırdıyor.

Enzo, "Yarın seni götürebilirim," diye teklif etti. "Benim kamyoneti alabiliriz."

Gözleri parlıyor çünkü babasının kamyonetine binmeyi çok seviyor. "Ön koltuğa oturabilir miyim?"

Enzo bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. Onları şımartmayı seviyor ama bana sormadan bunu yapmamasını takdir ediyorum.

"Aslında tatlım," diyorum, "ön koltuk için hâlâ biraz küçüksün. Ama yakında."

"Yarın otobüse binmek istiyorum!" Nico ilan etti. Geçen yıl ilkokula çok yakın olduğumuz için okul servisine binememiştik. Şimdi "otobüse binmeyi" Oompa Loompa'larla dolu bir çikolata fabrikasını ziyaret etmekle eşdeğer bir deneyime dönüştürdü. Tek düşünebildiği şey bu. "Lütfen, anne?"

"Elbette," diyorum. "Ve Ada, eğer babanla gitmek istersen..."

"Hayır," diyor kararlılıkla, "Nico ile otobüse bineceğim."

Kızım hakkında ne söylerseniz söyleyin, küçük kardeşine karşı inanılmaz derecede korumacı. Eve yeni bir bebek getirdiğinizde küçük çocukların çok kıskanç olabileceğini duymuştum ama Ada Nico'ya hemen aşık oldu. Tüm oyuncak bebeklerini bıraktı ve onun yerine Nico'yla ilgilendi. Ada'nın Nico'yu kucağına alıp biberonuyla beslerken çekilmiş çok sevimli fotoğrafları var.

"Ayrıca..." Nico ağzına daha fazla beyaz pirinç atıyor, ancak bunun sadece yüzde sekseni dudaklarından geçmeyi başarıyor. Geri kalanı kucağına ve altındaki zemine bulaşıyor. "Bir evcil hayvan alabilir miyim anne? Lütfen?"

"Um," dedim.

"Daha büyük ve sorumluluk sahibi olduğumda bir evcil hayvan alabileceğimi söylemiştin," diye hatırlatıyor Nico.

Şey, o daha yaşlı. Sorumluluk kısmına gelince... "Bir köpek mi?" Ada umutla soruyor.

Onlara "Köpek almayı düşünmeden önce bahçeyi çitle çevirmemiz gerekiyor" diyorum. Ayrıca ailemize yeni bir üye katmadan önce daha sağlam bir finansal zeminde olmak istiyorum.

"O zaman bir kaplumbağaya ne dersin?" Ada öneriyor.

Ürperdim. "Hayır, lütfen kaplumbağa olmasın. Kaplumbağalardan nefret ederim."

"Köpek ya da kaplumbağa istemiyorum," diyor Nico. "Ben peygamber devesi istiyorum."

Neredeyse bir brokoli çiçeğiyle boğuluyordum. "Bir ne?"

"Aslında iyi bir evcil hayvan," diye ekliyor Enzo. "Bakımı çok kolay."

Aman Tanrım, Enzo Nico'nun bu korkunç şeyi evimize getirmek istediğini biliyor mu? "Hayır. Peygamberdevesi almayacağız."

"Ama neden olmasın anne?" Nico bana baskı yapıyor. "Çok havalılar. Odamda saklayacağım ve senin görmene gerek yok. Görmek istemediğin sürece."

Bana o sevimli gülümsemesini gösteriyor. Şu anda sevimli yuvarlak bir yüzü ve dişlerinde bir boşluk var. Ama altı ya da yedi yıl sonra, biz birlikte olmadan önce babasının yaptığı gibi kalpleri kıracağını söyleyebilirsiniz.

"Görüp görmemem umurumda değil," diyorum. "Orada olduğunu bileceğim."

Enzo bana aynı gülümsemenin kendi versiyonunu göstererek, "Bunu kontrol altında tutacağız," diyor. Bu kadar yakışıklı olduğu için kocama lanet olsun.

"Onu neyle besliyorsun?" diye soruyorum. "Sinekler," diyor Nico.

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır. Bunu yapmayacağız."

"Merak etme," diyor Nico. "Onlar uçamayan sinekler."

"Yürüyorlar," diye şaka yapıyor Enzo.

"Size hiçbir maliyeti bile olmayacak," diye ekliyor Nico. "Sinekleri kendimiz yetiştireceğiz."

"Hayır. Hayır, hayır, hayır."

Enzo masanın altından uzanıp dizimi sıkıyor. "Millie, çocukları okuldan aldık ve buraya taşınmalarını sağladık. Eğer Nico peygamber devesi istiyorsa..."

Saçmalık. O da peygamberdevesini istiyor. Bu tam da Enzo'nun havalı bulacağı türden bir şey.

Yardım için Ada'ya bakıyorum ama o tabağında küçük erişte yığınları yapmaya dalmış. Adını erişteyle heceliyor. Genelde yemeğiyle oynamaz, bu yüzden gerçekten endişeli olmalı.

"Eğer evet dersem," diyorum, "peygamberdevesini nereden satın alabiliriz?"

Enzo ve Nico birbirlerine beşlik çakıyor, eve getirdikleri böcekten bu kadar korkmasam bu çok sevimli olurdu.

"Peygamberdevesi yumurtası satın alabiliriz," diye açıklıyor Nico. Tanrım, ne zamandır bunu tartışıyorlar? Akıllarında çok sağlam bir plan var gibi görünüyor. "Sonra yumurtadan çıkar ve yüzlercesi olur."

"Yüzlerce..."

"Ama sorun değil," diyor Enzo hemen. "Hepsi birbirini yiyor, bu yüzden genellikle sadece bir ya da iki tane kalıyor."

"Ve sonra onları vaftiz edebiliriz," diye ekliyor Nico. "Tamam mı anne?"

Suzette Lowell'ın mükemmel çıkmaz sokağında bir peygamberdevesinin yanı sıra uçamayan bir sinek kolonisi olduğunu fark ettiğinde ne kadar dehşete düşeceğini hayal ediyorum, ki bu durumun tek eğlenceli yanı da bu. Tamam, peki, sanırım bunun olmasına izin vereceğim. Ama yemin ederim, eğer güzel yeni evimin her yerinde sinekler varsa, Nico taşınmak zorunda kalacak.

FOUR

Bir kutu daha açarsam kusacağım.

Bugün beş milyar kutu açtım. Bu ihtiyatlı bir tahmin. Ve şimdi ebeveyn banyosunda durmuş, üzerine kalıcı keçeli kalemle "BANYO" yazdığım bir karton kutuya bakıyorum ve onu açacak isteğim yok. İçinde çok önemli banyo malzemeleri olmasına rağmen. Belki bu gece dişlerimi parmağımla fırçalayabilirim.

Kapının önünden ayak sesleri yükseliyor ve bir saniye sonra Enzo kafasını banyoya uzatıyor. Elimde BANYO kutumla orada durduğumu görünce gülümsüyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Omuzlarım çöküyor. "Bavulları açıyorum."

"Bütün gece bavulları boşaltıyorsun," diyor. "Yeter. Yarın yaparız."

"Ama buna ihtiyacımız var. Banyo için."

Enzo beni vazgeçirmeye çalışacakmış gibi görünüyor ama sonra vazgeçiyor. Bunun yerine, yıpranmış mavi kot pantolonunun cebine uzanıyor ve her zaman yanında taşıdığı çakıyı çıkarıyor. O bıçağı ona babası vermişti.

ve baş harfleri kazınmış: EA. Bıçak neredeyse kırk yıllık ama onu jilet gibi keskin tutuyor, böylece banyo malzemeleri kutusunu bir arada tutan bandı kolayca kesiyor.

Birlikte banyo malzemelerini boşalttık. Beni dizlerimin üzerine çöktüren bu adamla ilk tanıştığımda, birlikte bir banyoda durup sabun kalıplarını ve yapışkan şampuan şişelerini karıştıracağımız bir geleceği asla hayal etmemiştim. Ama garip bir şekilde, Enzo ev hayatını mutlu bir şekilde benimsedi.

Bir yıldan daha az bir süredir birlikte yaşıyorduk ki, özenli doğum kontrolü uygulamama rağmen adet dönemimi kaçırdım. Ona söylemekten çok korkuyordum ama o çok heyecanlıydı. Artık bir aile olabiliriz! dedi. Anne babası ve kız kardeşi ölmüştü ve kendi ailesini kurmanın onun için ne kadar önemli olduğunu hiç fark etmemiştim. Bir ay sonra evlendik.

Ve şimdi, on yılı aşkın bir süre sonra, kendim için asla hayal etmediğim türden bir banliyö hayatı yaşıyorum. Enzo'yla değil, kimseyle değil. Pek çok insan buna sıkıcı diyebilir ama ben seviyorum. Tek istediğim normal, sessiz bir varoluştur. Sadece bunu elde etmem çoğu insandan daha uzun sürdü.

Enzo jiletlerini kutudan çıkarıyor ve sonunda kutu boşalıyor. İşimiz bitti. Tamam, evde beş milyar kutu daha var ama en azından bir tanesi daha boşaltıldı, yani şimdi beş milyar eksi bir. Sanırım önümüzdeki otuz ya da kırk yıl içinde kutuları açmayı bitireceğiz.

"Tamam," diyor Enzo. "Bugünlük işimiz bitti."

"Evet," diye kabul ediyorum.

Omzunun üzerinden, üzerine yeni bir çarşaf serilmiş orta boy yatağa bakıyor, sonra yüzünde bir sırıtişla bana dönüyor.

"Ne?" Ona takılıyorum. "Yatağı vaftiz etmek mi istiyorsun?" "Hayır," diyor, "kirletmek istiyorum."

Bir kahkaha attım, ama beni tutup kollarına alıp eşikten geçirerek yeni ve güzel ebeveyn yatak odamızdaki yatağımıza götürdüğünde kahkaham kesildi. Ona sırtına dikkat etmesini söyleyeceğim ama benim iki katım ağırlığındaki kutuları kaldırdığını düşünürsek (umarım) ne yaptığını bildiğini varsayıyorum. Yatağa varıp beni çarşafların üzerine yatırana kadar durmuyor.

Enzo tişörtünü çıkarıp üzerime tırmanıyor, boynumu öpüyor ama ben ne kadar buna dahil olmak istesem de gözlerim yatağımızın hemen yanındaki iki resimli pencereye takılıyor. Neden panjur almadık ki? Ne tür bir aptal pencerelerin kapalı olduğundan emin olmadan bir eve taşınır?

Yatağın üzerindeki pozisyonumdan karşıdaki evi çok iyi görebiliyorum. Pencereler karanlık ama üst kattaki odalardan birinde bir hareketlilik seziyorum. En azından ben öyle düşünüyorum.

Enzo kaskatı kesildiğimi fark ediyor ve geri çekiliyor. "Neyin var?"

"Pencereler," diye mırıldanıyorum. "Her şeyi görebiliyorsun."

Başını kaldırıp kendi penceremizden Locust Sokağı 13 numaraya bakıyor. "Işıklar sönmüş. Uyuyorlar."

Bu kez pencereden dışarı baktığımda, herhangi bir hareket belirtisi görmüyorum. Ama daha önce görmüştüm. Sadece bir saniye önce. Bundan eminim. "Öyle olduklarını sanmıyorum."

Bana göz kırpmıyor. "Yani onlara gösteri yapıyoruz." Ona bakıyorum.

"İyi," o homurdanıyor. "Nasıl hakkında Biz dön dışarı ışıklar?"

"Tamam."

Enzo sürünerek üzerimden kalkıyor, böylece ışık düğmesini kapatabiliyor ve oda karanlığa gömülüyor.

Çarşafların üzerinde kıvranıyorum, bakışlarımı çıplak pencereden ayıramıyorum. "Bu evi neden bu kadar ucuza aldığımızı hiç merak ediyor musun?"

"Ucuz mu?" Enzo patladı. "Depozitoyu ödemek için tüm birikimlerimizi kullanmak zorunda kaldık! Ve ipotek-"

"Yine de istediğimiz fiyatın altında aldık," diye belirttim. "Hiçbir şey fiyatın altında satılmıyordu."

"Tamirci."

"Diğerleri de öyleydi." Kendimi yatakta destekliyorum. "Ve hiçbirinin açık artırmasını kazanamadık."

Enzo bana kızgın bir bakış attı. "Sana hayalindeki evi aldık ve şimdi hayalindeki evle ilgili bir sorunun mu var? Şansımız yaver gitti! Buna inanmak neden bu kadar zor?"

Çünkü kabul edelim, ben asla şanslı değilim.

"Millie..." Enzo karşı koyamayacağımı bildiği o boğuk sesiyle şöyle diyor. "Hayalimizdeki evde ilk gecemizin tadını çıkaralım. Olur mu?"

Tekrar yanımdaki yatağa tırmanıyor ve bu noktada onun cazibesine karşı koymakta çaresiz kalıyorum. Ama pencereden dışarı son bir kez bakmayı başarıyorum ve caddenin karşısında olmasına rağmen, yemin ederim vücudumda bir çift göz seçebiliyorum.

Bizi izliyor.

FIVE

Bugün çocuklar yeni okullarına başlıyorlar.

Ada ilk günü için seçtiğim elbiseyi giyiyor. Kolsuz ve soluk pembe bir elbise ve eğer oğlum giyseydi, muhtemelen daha ön kapıdan çıkmadan kir ve yağa bulanmış olurdu, ama Ada elbiseyi çok sevdi ve neredeyse kesinlikle temiz tutmayı başaracak. Nico'ya gelince, üzerinde delik olmayan temiz kıyafetler giymeyi başardığı için mutluyum.

Okul otobüsünün 13 Locust Sokağı'nın önünde durduğunu öğrendim, bu yüzden çocukları kapıdan çıkarıp Suzette'in 12 Locust'taki evinin önünden geçerek, dünden beri panjursuz pencerelerimizden bize baktığına ikna olduğum komşunun evine doğru sürdüm. Elbette, otobüs durağında bekleyen bir kadın ve bir çocuk var ama beklediğim gibi değiller.

Her şeyden önce, kadın beklediğimden daha yaşlı. Çocuklarımın arkadaşlarının ebeveynleri arasında en genç anne ben değilim ama bu kadın benim annem olacak kadar yaşlı görünüyor. Bir deri bir kemik kalmış, gri saçları ve neredeyse pençe gibi görünen cılız parmakları var. Suzette bana oğlunun Nico'nun yaşında olduğunu söylemiş olsa da, yanındaki küçük çocuk

en az iki yaş daha genç. Tıpkı annesi gibi bir deri bir kemik kalmış ve ılık bir bahar günü olmasına rağmen üzerinde son derece kaşındırıcı ve rahatsız görünen kalın bir yün boğazlı kazak var.

Tabii, belki de annesi değildir. Belki de büyükannesidir. Kesinlikle büyükannesi olacak kadar yaşlı görünüyor. Ama asla sormam. Ben Suzette değilim. Bu, biriyle ilk tanıştığınızda ona söylemeyeceğiniz şeylerden biri, "Hamile misin?" ile aynı çizgide. (Aptal topaklı gömlek.)

Onlara yaklaştığımda kadın boynuz çerçeveli gözlüklerinin ardından gözlerini bana diyor. Gözlüğüne takılı gümüş zinciri fark etmeden edemiyorum, bu hep yaşlı insanlarla ilişkilendirdiğim bir şeydi, gerçi Ada'nın Bronx'taki arkadaşlarından biri takıyordu, belki de yeniden havalı olmuşlardır.

"Merhaba!" Neşeyle, bu kadınla arkadaş olmaya kararlı olduğumu söylüyorum. Ne de olsa Long Island'da arkadaş edinmeyi çok isterdim. Oops, Long Island'da demek istedim.

Kadın bana daha çok yüz buruşturmaya benzeyen yarım yamalak bir gülümseme fırlatıyor. "Merhaba," diyor hayatımda duyduğum en ifadesiz ses tonuyla.

"Benim adım Millie," diyorum.

Gözlerinde boş bir bakışla bana bakıyor. Çoğu insan bana adını söyler ama anlaşılan o bunu anlamamış.

"Bunlar da Nico ve Ada," diye ekliyorum.

Sonunda elini küçük çocuğun omzuna koyuyor. "Bu Spencer," diyor. "Ben Janice."

Çocuk aniden yer değiştirir ve sırt çantasının alt kısmında bir kancaya benzeyen bir şey ortaya çıkar; bu kancanın ucunda kadının tutunduğu bir aparat vardır. Aman Tanrım, bu bir tasma. Zavallı çocuk tasmalı!

"Memnun oldum," diyorum. Yoksa iyi köpek mi demeliydim? "Spencer'ın üçüncü sınıfta olduğunu duydum...?"

Ben söylerken imkansız görünüyor. Küçük çocuk, yaşına göre ortalama boyda olan Nico'dan neredeyse bir baş daha kısa. Ama çocuk, Spencer, başını sallıyor. "Evet," diye onaylıyor.

"Harika!" Nico'nun gözleri parlıyor. "Benim öğretmenim Bayan Cleary. Sende kim var?"

Janice, "Kimin var?" diye düzeltiyor.

Nico koyu kahverengi gözlerini kırpıştırarak ona bakıyor. "Bayan Cleary var dedim," diyor yavaş bir sesle, sanki onun aptal olduğunu düşünüyormuş gibi. Bir kahkahayı bastırıyorum.

Janice onun dilbilgisini düzeltmeye çalıştığını açıklayamadan Spencer patladı: "Ben de! Benim de Bayan Cleary'im var!"

Çocuklar heyecanla sohbet etmeye başlıyorlar, bu da beni mutlu ediyor. Nico çok dışa dönük, en çekingen çocuklarla bile arkadaş olabiliyor. Onun bu yeteneğine imreniyorum.

Janice'e komplocu bir gülümseme gönderiyorum. "Görünüşe göre Nico burada ilk arkadaşını edinmiş."

"Evet," diyor Janice çok daha az hevesle. "Belki bir ara oyun buluşması yapabilirler?"

"Belki." Yüzündeki çizgiler daha da belirginleşirken kaşlarını çatıyor. "Oğlunuz tüm aşılarını oldu mu?"

Tüm devlet okullarında aşılardan eksiksiz yapılması gerekiyor ve eminim bunu biliyordur. Ama olsun, onu eğlendireceğim. "Evet."

"Grip dahil mi?"

Grip mevsimi bile değil ama neyse. "Evet."

"Çok dikkatli olamazsın, biliyorsun," diyor. "Spencer çok kırılgan."

Kuşkusuz çocuk, neredeyse yarı saydam teni ve o dev yün kazağın içinde yüzen minik bedeniyle biraz kırılgan görünüyor. Ama Nico ile sohbet ederken yanaklarına biraz renk gelmiş.

"Burada yeni olduğum için birbirimizi tanımak güzel olur," diyorum. "Kocam ve ben bu akşam Suzette ve Jonathan ile yemek yiyeceğiz."

"Oh." Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Ben olsam o kadının yanında kendime dikkat ederdim." Bana bilmiş bir bakış attı. "Ve özellikle o yakışıklı kocana dikkat ederdim."

İma ettiği şey hoşuma gitmedi. Evet, Suzette çok çekici ve evet, biraz fazla çapkındı. Ama ben kocama güvenirim, beni yan komşusuyla aldatmaz. Janice'in bu konuda yorum yapmayı kendine görev edinmesi de beni heyecanlandırmadı.

"Suzette... hoş birine benziyor," diyorum kibarca, buna inandığımdan emin olmasam da.

"Ama o değil."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum ama neyse ki o anda okul servisi geliyor ve Janice çocuğunu tasmaından ayırıyor. (Ama eminim beynine GPS'li bir mikroçip falan yerleştirilmiştir). Nico benim hafif ağlamaklı vedamı zar zor kabul ediyor, çünkü yeni arkadaşıyla o kadar ilgili ki. Ancak alnına bir öpücük kondurmama izin veriyor ve otobüse giden merdivenleri tırmanana kadar bu öpücüğünü silme nezaketini göstermiyor. Ada ise bana kocaman sarılıyor ve keşke onu doğrudan okula götürüyor olsaydım dedirtecek kadar uzun süre bana yapışıyor.

"Bir sürü arkadaş edineceksin," diye mırıldanıyorum kulağına. "Sadece kendin ol."

Ada bana şüpheli bir bakış attı. Bunu söylediğime inanamıyorum. Birine kendisi gibi olmasını söylemek gelmiş geçmiş en kötü tavsiyedir. İnsanlar bana bunu söylediğinde hep nefret etmişimdir. Ama bundan daha iyi bir bilgeliğim yok. Olsaydı, daha çok arkadaşım olurdu.

Keşke Enzo burada olsaydı. Onu gülümsetmek için ne söyleyeceğini çok iyi bilirdi. Ama bu sabah erkenden gittiği bir peyzaj işi vardı, o yüzden sadece ben varım.

"Öğleden sonra evde bekliyor olacağım!" Arkalarından sesleniyorum. Geldiklerinde orada olacağımdan emin olmak için bugün yarım gün izin alıyorum, ancak gelecekte muhtemelen beni eve otuz dakika ila bir saat geç getirecekler.

Otobüsün kapıları çarparak kapanıyor ve iki çocuğumu da beraberinde götürerek uzaklaşıyor. Çocuklarımdan ayrıldığımda her zaman hissettiğim o kaygıyı hissediyorum. Bu hiç geçecek mi? Onlar içimde büyürken her şey çok daha kolaydı. Nico'nun üçüncü trimesterinde yakalandığım ve tüplerimi bağlatma kararı almama neden olan, yaşamı tehdit eden preeklampsisi dışında.

Otobüs çıkmaz sokakta gözden kaybolduktan sonra Janice'in yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle bana baktığını fark ediyorum.

"Bir sorun mu var?" Mümkün olduğunca kibarca soruyorum.

"Millie," diyor. "Gerçekten de eve kendi başlarına yürümelerini beklemiyorsun, değil mi?"

"Şey, evet." Evimi gösteriyorum, bir taş atımı kadar uzakta. "Tam şurada oturuyoruz."

"Ne olmuş yani?" diye karşılık veriyor. "Tam şurada oturuyoruz." Tam arkamızda kalan evini işaret ediyor. "Ve Spencer'ı bir saniye bile yalnız bıraktığımı görmüyorsun. Eğer çocuğunuzun peşinde bir yırtıcı varsa, onu bu şekilde kaçırabilir."

Sonra tehdidin yakınlığını göstermek için parmaklarını yüzüme doğru şaklatıyor.

Bu kadına ilkokul çağındaki oğluna tasma taktığı için saçmaladığını açıkça söylemek istemediğimden, çekingen bir tavırla "Oldukça güvenli bir kasaba ama" diyorum.

"Sahte güvenlik," diye alay ediyor. "Üç yıl önce sekiz yaşında bir çocuğun sokakta kaybolduğunu biliyor musunuz?"

"Burada mı?"

"Hayır, birkaç kasaba ötede."

"Nerede?"

"Birkaç kasaba ötede dedim." Bana bir bakış attı. "Annesi bir saniyelik elini bıraktı ve çocuk kapılıp götürüldü. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Onu bulmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Polis, FBI, CIA, Ulusal Muhafızlar ve bir medyum çağırdılar. Medyum bile onu bulamadı, Millie."

Bu kaçırılma iddiasının ayrıntılarını bilmiyorum ama haberlerde böyle bir şey duymadığım kesin. Ve bu olay buralarda bile olmadı. Janice için "birkaç kasaba ötede" demek Kaliforniya demek olabilir. Neredeyse tüm çocuk kaçırma olaylarının aile üyeleri tarafından gerçekleştirildiği istatistiğini paylaşmanın yardımcı olacağından emin değilim. Janice kararını vermiş gibi görünüyor. Spencer muhtemelen otuz yaşına kadar tasmalı kalacak.

"Eninde sonunda eve kendilerinin gitmesi gerekecek," diyorum. "Kocam da ben de çalışıyoruz ve onları her gün alamayız."

Bana hayretle bakıyor. "Çalışıyor musun?"

"Um, evet."

Bana dilini şaklatıyor. "Kocam öldüğünde, artık çalışmak zorunda kalmamam için bana yeterince para bıraktı."

"Um, bu güzel."

"Çocuklarınızın evde bir anneye sahip olamaması çok üzücü," diye devam ediyor. Yanlarından ayrılmayan bir anneden hak ettikleri sevgiyi asla göremeyecekler."

Ağzım açık kaldı. "Çocuklarım onları sevdiğimi biliyor."

"Ama ne kadar çok şey kaçırdığını bir düşün!" diye ağlıyor. "Bu seni üzmüyor mu?"

"En azından çocuğum tasmalı değil" sözleri dilimin ucuna geliyor ama mutlak bir mucize eseri çenemi kapalı tutmayı başarıyorum. Çocuklarım onları sevdiğimi biliyor. Ayrıca, işimi seviyorum ve hastanedeki insanlar için iyi şeyler yapıyorum. Yapmasaydım bile, Enzo burada işini yeniden inşa ederken şu anda her iki gelirimizin de her kuruşuna ihtiyacımız var.

Tek söyleyebileceğim "Biz bunu başarırız".

"Eminim onlarla geçirdiğiniz az zamanda elinizden gelenin en iyisini yapıyorsunuzdur."

Nedense Janice'le çok iyi arkadaş olacağımızı sanmıyorum. Buraya taşınmak için çok heyecanlıydım ama sanki kasabadaki en az dost canlısı çıkmaz sokağı seçmişim gibi gelmeye başladı. Komşulardan biri kocama asılıyor, diğeri de anneliğime olan bağlılığımı yargılıyor.

Bir kez daha, buraya taşınmanın korkunç bir hata olup olmadığını merak ediyorum.

SIX

Okul bugün çok başarılıydı.

Çocuklar otobüsten indiklerinde, okuldaki ilk günleriyle ilgili hikâyelerle dolup taşıyorlar. Nico şimdiden üçüncü sınıftaki her çocukla arkadaş olmuş ve öğle yemeği sırasında burnundan süt fışkırtmayı başarmış. (Bu aylardır geliştirmeye çalıştığı bir beceri.) Ada kardeşinden daha az hevesli ama yeni arkadaşlar edindiğini söylüyor. Yılın ortasında okul değiştirmek zor bir şey ve ben her ikisiyle de gurur duyuyorum. "Ve Küçükler Ligi seçmeleri hafta sonunda."

Nico diyor ki. "Babam ne zaman eve gelecek? Benimle antrenman yapacağına söz vermişti."

Saatimi kontrol ettim. Suzette saat altıda evinde olmamızı söyledi, yani bir saatten az bir süre sonra. Enzo'yu tanıyorum, mümkün olduğunca kısa kesecektir. "Yakında. Umarım."

"Ne zaman?" diye üstüme geliyor.

"Yakında." Bu cevaptan tatmin olmuş görünmüyor, o yüzden ekliyorum, "Harika bir fikrim var. Neden gidip arka bahçede kendi etrafında topa vurmuyorsun?"

Gözleri parlıyor. "Arka bahçem olmasını seviyorum anne."

Ben de öyle.

Nico arka bahçede kendi başına antrenman yapmaya gidiyor ki bu şehirde sahip olmadığımız bir lüks. Yukarı yatak odasına çıkıyorum ve gözlerimin altında bugünlerde hep varmış gibi görünen halkaları kapatmak için yeni bir kat kapatıcı sürüyorum. Biraz maskara sürmeye başlıyorum ama gözüme bir parça bulaşıyor ve sonra da gözlerim çok kötü yaşardığı için hepsini yıkamak zorunda kalıyorum. Bir kat nude ruj diye bir şey sürüyorum, görünüşe göre ruj sürmemişsiniz gibi gösteren bir ruj. Neden böyle bir ürün yaptıklarını hayal bile edemiyorum, daha iyi bir soru ise neden satın aldığım.

Henüz bir boy aynası almadık, bu yüzden lavabonun üzerindeki küçük makyaj aynasında görünüşümü kontrol etmek için akrobasi yapıyorum. Bir miktar akrobasi gerektiriyor ama sonunda yeterince iyi görüldüğüme karar veriyorum. Her neyse, tatlı meselesini çözmem gerekiyor, çünkü geceye benim katkım bu olacak.

İşten eve dönerken süpermarkette durdum ve bir elmalı turta aldım. Beni yanlış anlamayın, elmalı turtayı her haliyle çok severim. Ancak mutfağa inip turtayı market poşetinden çıkardığımda, tam da olduğu gibi görünüyor: yerel bir süpermarketten alınmış ucuz bir turta.

Suzette'ten bu turta için nasıl bir yorum alacağımı tahmin edebiliyorum. Muhtemelen tüm tatlıları için süslü bir Fransız pastanesine gidiyordur.

Turtayı plastik ambalajından çıkarıyorum ama metal kutunun içinde bırakıyorum. Sonra gümüş eşya çekmecesinden bir çatal alıyorum. Sanatsal bir hassasiyetle turtanın kenarlarını düzeltiyor ve ortasını birkaç kez dürtüyorum. Turta artık kesinlikle daha az montaj hattı mükemmelliğinde görünüyor. Ev yapımı diye yutturabilir miyim? Belki.

Ben turtayı incelerken ön kapının menteşeleri gıcırdayarak açılıyor. Enzo evde. Tanrıya şükür.

fazla zamanımız kalmadı. Onu karşılamak için ön kapıya koşuyorum ama hemen yüzüm düşüyor. Kocam kelimenin tam anlamıyla tepeden tırnağa çamur içindeydi. Ve biz Lowell'larda olmak zorundayız...

On beş dakika. Harika.

"Millie!" Beni görünce yüzü aydınlanıyor ama sonra turtaya baktığını fark ediyorum. "Elmalı turta... En sevdiğim Amerikan tatlısı!"

"Başardım," diyorum, suyu test ediyorum.

"Gerçekten mi? Süpermarketten alınmış gibi görünüyor." Lanet olsun. Sanırım yeterince rustik yapmamışım.

Bana bir öpücük vermek için yanıma geliyor, ama ben geri çekiliyorum ve onu uzaklaştırmak için elimi kaldırıyorum. "İğrençsin!"

"Çukur kazıyordum," diyor, sanki başka bir şey yaptığını düşünmek aptallık olurmuş gibi. "Nico ile beyzbol oynadıktan sonra duş alacağım. Antrenman yapmak istiyor."

"Enzo." Ona ters ters baktım. "Suzette bizi yemeğe davet etti! On beş dakika içinde orada olmamız gerekiyor. Unuttun mu?"

Bana boş boş bakıyor. Her ne kadar iş yükümlülüklerini takip etmekte çok iyi görünse de, her türlü sosyal ilişkiyi unutabilme yeteneğine hayret ediyorum.

"Oh," diyor. "Aile takviminde var mıydı?"

Enzo bana her zaman telefonlarımızdaki aile takvimine bir şeyler yazmamı söyler ama bildiğim kadarıyla bunu hiç kontrol etmiyor. "Evet, öyleydi."

"Ah." Kirle kaplanmış eliyle boynunu kaşıyor. "Sanırım... Şimdi duş alıyorum o zaman."

Dürüst olmak gerekirse, bazen üçüncü bir çocuğa sahip olmak gibi. Aslında o daha çok ikinci çocuk gibi, çünkü Ada daha çok bir yetişkin gibi.

Turtaya geri dönüyorum. Bir hevesle fırına attım. Belki sıcak olursa, kendiminmiş gibi gösterebilirim. Nedense Suzette Lowell'ı etkilemek için umutsuz bir ihtiyaç hissediyorum. Evlere temizliğe gittiğim günlerde Suzette gibi pek çok kadın için çalışmışım ama hiçbir zaman

onun gibi bir kadının hizmetçisinden başka bir şey olamayacak bir konumda.

Suzette'ten hoşlanmıyorum ama Lowell'larla arkadaş olabilirsek bir adım atmış oluruz. Sonunda hep hayalini kurduğum normal hayata kavuştum demektir. Elde etmek için her şeyi yapabileceğim bir hayat.

SEVEN

Yirmi dakika sonra Locust Sokağı 12 numaranın ön kapısında duruyoruz.

Beklediğimden biraz daha uzun sürdü. Enzo hızlı bir duş almasına rağmen, aşağıya buruşuk bir kot pantolon ve tişörtle indi, çünkü tabii ki öyle yaptı. Ben de onu daha saygın bir şeyler giymesi için tekrar yukarı göndermek zorunda kaldım. Şimdi üzerinde altı ay önce hiç gömleği olmadığını fark ettiğimde ona aldığım düğmeli siyah gömleği giyiyor ve beklendiği gibi koyu renk gözlerini ve saçlarını mükemmel bir şekilde tamamlıyor ve son derece yakışıklı görünüyor. Yine beklendiği gibi, çok rahatsız görünüyor ve sanki gecenin bir noktasında gömleği yırtma ihtimali varmış gibi. (Suzette ölürdü.)

Elmalı turta artık sıcaktır, bu da daha ev yapımı görünmesine yardımcı olur. Ayrıca tutması da çok sıcak. Şu anda ellerimi haşlıyor ve bırakmak için sabırsızlanıyorum.

Nico, bu gece rahatsızlık nedeniyle yırtılma ihtimali babasınınkinden daha yüksek olan kendi kısa kollu gömleğini çekiştiriyor. "Sıkıcı bir akşam yemeğine gitmek zorunda mıyız?"

"Evet," dedim.

"Ama babamla beyzbol oynamak istiyorum." "Orada fazla kalmayacağız."

"Akşam yemeği için ne yapıyorlar?"

"Bilmiyorum."

"Oradayken televizyon izleyebilir miyim?"

Oğluma ters ters bakmak için başımı çevirdim. "Hayır, yapamazsın."

Destek için Enzo'ya bakıyorum ama o gülmemeye çalışıyor gibi görünüyor. Muhtemelen o da televizyon izlemek istiyordur.

Ellerimin süpermarket pastası yüzünden kavrulduğu bir dakikadan sonra, tanımadığım bir kadın ön kapıyı açıyor. Yaklaşık altmış yaşlarında ve bir defans oyuncusu gibi yapılı, ağarmış saçları sıkı bir topuz şeklinde geriye doğru toplanmış. Hayatımda gördüğüm en mükemmel duruşa sahipti; kafasına bir kitap koysanız ve iki gün sonra kontrol etseniz, hala orada olurdu. Üzerinde çiçekli bir elbise ve beyaz bir önlük var. Donuk gri gözlerini içime dikmiş bana bakıyor.

"Um, merhaba..." Kararsızca söylüyorum. Kapının üzerindeki ev numarasını kontrol ediyorum, sanki bir şekilde yandaki yanlış eve gitmiş olabilirim. "Ben Millie. Buraya şey için geldik..."

"Millie!"

Bizi karşılayan kadının arkasından, evin derinliklerinden bir ses yükseliyor. Bir saniye sonra Suzette merdivenlerden iniyor, aynı anda hem biraz nefes nefese hem de tek bir saç teli bile yerinde değil. Gözlerinin maviden çok yeşil olduğunu fark etmeme neden olan yeşil bir elbise giyiyor ve giydiği mucizevi sütyen her neyse göğüslerini neredeyse çenesine kadar itiyor. Karamela rengindeki saçları kuaförden yeni çıkmış gibi parlak ve cildi neredeyse parlıyor gibi görünüyor. Muhteşem görünüyor.

Kızın nasıl göründüğünü fark edip etmediğini görmek için Enzo'ya bakıyorum ama o gömleğinin bir düğmesiyle uğraşmakla meşgul. O gömlekten gerçekten nefret ediyor. Umarım eve gidene kadar çıkarmaz.

"Millie ve Enzo!" diye haykırıyor, ziyarete gelen komşuları için kimsenin duyamayacağı bir sevinçle ellerini birbirine kenetliyor. "Gelebildiğinize çok sevindim. Hem de modaya uygun bir şekilde geç."

Sadece beş dakika geciktik.

"Merhaba Suzette," diyorum.

"Görüyorum ki Martha'yla tanışmışsınız bile." Suzette yaşlı kadının omzuna bir el koyarken gözleri parlıyor. "Haftada iki gün burada yardımcı oluyor. Jonathan ve ben çok meşgulüz ve Martha hayat kurtarıcı."

"Evet," diye mırıldandım.

Geçmişte birçok ailenin Martha'sı oldum. Ama hiçbir zaman bu kadın kadar iyi rol yapamadım. Ellili yıllardan fırlamış bir hizmetçi gibi görünüyor. Tek ihtiyacı olan küçük bir tüy süpürgesi ve şu komik büyüklükteki motorlu süpürgelerden biri.

Yine de onda sinir bozucu bir şey var. Muhtemelen hala gözlerini ayıramıyormuş gibi bana baktığı içindir. Kadınların Enzo'ya bakmasına alışkınım ama o ne Enzo'yla ne de çocuklarımla ilgileniyor. Bakışları lazer ışınıyla yüzüme odaklanmış durumda.

Bu kadar ilginç olan ne? Dişimde ıspanak mı var? Benzediğim bir ünlü var ve benden imza mı istiyor?

"Martha size içecek bir şeyler getirebilir mi?" Suzette ona bakmasına rağmen bana ve Enzo'ya soruyor. "Su? Bir bardak şarap? Sanırım biraz nar suyumuz da var."

İkimiz de başımızı sallıyoruz. "Hayır, teşekkür ederim," diyorum.

"Emin misin?" diye soruyor. "Martha için sorun değil."

Yaşlı kadına bakıyorum, hâlâ orada dikilmiş, mutfğa koşup bize içecek getirmesini bekliyor. "Sorun değil," diye ekliyor, sesi alçak ve çakıllı, sanki kullanmaya alışık değilmiş gibi.

"Biz iyiyiz," diye temin ediyorum onu, gitmesini umarak. Ama gitmedi.

Suzette sonunda kapı aralığında sabırla bekleyen Nico ve Ada'yı fark eder. "Bunlar da sizin iki güzel çocuğunuz olmalı. Ne kadar da kıymetliler."

"Teşekkür ederim," diyorum. Birinin çocuğuna iltifat ettiğinizde, ebeveynin sanki çocuğun sahibiymiş gibi "teşekkür ederim" demesi bana hep garip gelmiştir. Oysa ben buradayım, teşekkür ediyorum.

Suzette dikkatini tekrar Enzo'ya çeviriyor. "İkisi de tıpkı sana benziyor."

"Tam olarak değil," diyor Enzo, ki bu düpedüz bir yalan. "Ada'da Millie'nin ağzı ve dudakları var."

Suzette, "Hmm, ben göremiyorum," diyor.

Bunu görmüyor çünkü bu doğru değil. İkisi de bana benzemiyor. Ve konu açılmışken, çocukların ikisi de benim kişiliğimi paylaşmıyor. Nico, Enzo'ya çok benziyor ve zeki, içine kapanık kızımın nereden geldiğini bilmiyorum.

"Bu arada," diyor Suzette. "Az önce harika bir haber öğrendim. Martha'nın çalıştığı başka bir aile yeni taşınmış. Eminim o da sizin için temizlik yapmaktan mutluluk duyacaktır."

"Oh." Enzo ve ben bakışlarımızı değiştirdik. Elbette evimi benden başka birinin temizlemesi fikrine bayılıyorum ama bunu karşılayamayız. "Çok naziksin, gerçekten, ama sanmıyorum ki..."

Martha bana "Perşembe sabahları boşum" dedi.

"Perşembe sabahları senin için uygun mu?" Suzette bana sordu.

Evi bizimkinin iki katı büyüklüğünde olan bu kadına temizlikçiye paramızın yetmediğini nasıl açıklayabilirim? Paramız yetse bile Martha'da beni inanılmaz derecede rahatsız eden bir şey var. "Saat uygun ama..."

Martha'nın hizmetlerini istemediğimizi itiraf etmemi içermeyen bir bahane bulamadan Suzette'in gözleri elimdeki turtaya kayd. Bir ses çıkardı.

çınlayan bir kahkaha. "Olamaz, Millie, onu yolda mı düşürdün?"

Sanırım çok rustik yaptım.

Neyse ki Martha mutfığa giderken ben en azından turtayı oturma odalarındaki sehpanın üzerine koymayı başarıyorum. Oturma odası bizimkinden çok daha büyük. Evlerinin her bölümü bizimkinin iki katı, belki de üç katı büyüklükte. Evin dışı bizimki kadar eski - ev 1800'lerin sonunda inşa edilmiş ve pek bir değişiklik yapılmamış - ama bizimkinin aksine, evlerinin içi tamamen yenilenmiş. Enzo bizim evi de aynı şekilde yenilemeye söz verdi, ancak bunun önümüzdeki on yılın en iyi kısmını alacağından şüpheleniyorum.

"Ev muhteşem," diye yorum yapıyorum. "Ve çok fazla alanınız var."

Suzette elini gardırop diyebileceğimiz büyük bir mobilyanın üzerine koyuyor. Acaba bizim eve de bir gardırop alabilir miyiz? (Kimi kandırıyorum? Sandalye ve masa alabildiğimiz için şanslıyız.) "Bu evlerin üçü de eskiden çiftlik eviymiş," diyor. "Bu ev, sahiplerinin yaşadığı ana evdi. 13 Locust ise hizmetçilerin kaldığı yerdirdi."

"Peki ya evimiz?" Ben soruyorum.

"Sanırım orası hayvanlar için bir barınaktı."

Ne?

"Harika!" Nico diyor ki. "Bahse girerim benim odam domuzların odasıydı!"

Tamam, bizimle dalga geçiyor olmalı. Yani, hayvanlar için bir ev olsaydı, merdivenleri olmazdı, değil mi? Ya da belki merdivenler sonradan konmuştur. Bir çeşit koku fark ettim.

"Jonathan!" Suzette ağlıyor.

Suzette'in mavi-yeşil gözleri evlerinin ikinci katına çıkan kıvrımlı merdiven boşluğunda, birinci kata inmekte olan bir adamda. Lacivert kravatla eşleştirilmiş beyaz bir elbise gömleği giyiyor ve kocamın aksine, **giyinirken** çok rahat görünüyor. Ayrıca benimkinin aksine

Kocası, görünüşü bunun dışında tamamen mütevazı. Yüz hatları yumuşak bir şekilde hoş, açık kahverengi saçları düzgünce kesilmiş ve temiz traşlı. Benden sadece birkaç santim daha uzun ve hafif yapılı. Herhangi bir kalabalığın içinde kaybolabilecek türden bir adama benziyor.

"Merhaba," diyor rahat bir gülümsemeyle. "Siz Millie ve Enzo olmalısınız." Çocuklara hitap etmek için döner. "Ve misafirlerimiz."

Suzette'in kendini beğenmişliğinden sonra Jonathan temiz bir nefes gibi geliyor. "Evet, ben Millie," diyorum. "Sen de Jonathan olmalısın."

"Aynen öyle." Elimi tutmak için uzandı ve Suzette'in ölümcül tutuşunun aksine, avuç içi pürüzsüzdü ve elimdeki kemiklerden birini bile kırmak için herhangi bir girişimde bulunmadı. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

Jonathan daha sonra Enzo'nun elini sıkıyor ve eğer kocam tarafından tehdit ediliyorsa -bazı güvensiz erkekler öyledir- bunu kesinlikle belli etmiyor.

İçgüdüsel olarak Jonathan'dan hoşlanıyorum. Nedenini söyleyemem ama içimde öyle bir his var. Hayatım boyunca pek çok evde çalıştım ve insanları okuma konusunda oldukça iyi oldum.

Özellikle de okuyan çiftler.

Beden dilinden çok şey anlayabilirsiniz. Kocaların ilişkide güçlerini kullandıklarını gösteren bazı jestler yaptıklarını gördüm. Örneğin, dudaklardan ziyade alından öpmek. Yürürken ellerini sırtlarının alt kısmına koymaları. Çok ince ama fark etmeye başladım. Ancak, Jonathan Suzette'e bunların hiçbirini yapmıyor. Onların göründüklerinden daha fazlası olduklarını düşünmemi sağlayacak hiçbir şey yok - mutlu evli bir çift.

"Yeni evin keyfini nasıl çıkarıyorsunuz?" diye soruyor bize.

Evimin daha önce hayvanlar için bir ahır olarak kullanılmış olabileceği konusundaki utancımı unutmuş bir halde, "Bayıldım," diye geveliyorum. "Küçük olduğunu biliyorum ama-"

"Küçük mü?" Jonathan gülüyor. "Bence mükemmel bir boyut. Eğer müsait olsaydı o evi alırdım. Bu çok gösterişli, özellikle de sadece ikimiz için."

Jonathan için bir puan daha.

"Yani çocuğunuz yok mu?" Enzo onlara sorar.

Jonathan cevap veremeden Suzette ağzından kaçırır: "Hayır. Biz çocuk tipi insanlar değiliz. Çok gürültücü ve dağınıktırlar ve sürekli ilgi isterler, alınmayın. Bu fedakârlığı yapmak isteyen insanlar mutlak azizlerdir." Bu sözleri söylerken gülüyor, sanki birinin ebeveyn olmak için hayatından vazgeçmek istemesi çok komikmiş gibi. "Ama bu bize göre değil. Bu konuda kesinlikle hemfikiriz. Değil mi Jonathan?"

"Doğru, evet," diyor dostça. "Suzette ve ben bu konuda her zaman hemfikir olduk."

"Herkese göre değil," diyorum.

Suzette çocuksuz olmanın ne kadar harika bir şey olduğunu anlatırken Jonathan'ın yüzünde asık bir ifade vardı. Ebeveynlik konusunda gerçekten "kesinlikle hemfikir" olup olmadıklarını merak ediyorum. Kimseyi ebeveyn olmak istemediği için yargılamam, ancak bir çiftte bir kişinin diğerine uymak için hayallerinden vazgeçmek zorunda kalması üzücü.

Suzette, "Millie'ye evlerinin ne kadar rahat ve şirin olduğuna bayıldığımı söylüyordum," diyor. "Katılıyorum, bu ev çok geniş ve abartılı. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu alanla ne yapacağımızı bilemiyoruz. Özellikle de devasa arka bahçemizle."

"Arka bahçe" kelimesini duyunca Enzo canlanıyor. "Eğer bahçeniz için yardım arıyorsanız, benim bir peyzaj işim var."

Suzette bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Hevesle başını sallıyor. "Bronx'ta müşterilerim var ama şimdi buraya taşınmaya çalışıyorum. Şehre gitmek için çok uzun bir yol."

Suzette, "Long Island Otoyolu bir cinayet," diye katılıyor.

Evet, özellikle Enzo'nun sürüş şekli. 495'e her girdiğinde, ateşli bir şekilde öleceğinden eminim. Bronx'ta çok iyi bir işi vardı, ancak adada daha fazla müşteri edinmek için çaba sarf ediyor, böylece her gün o uzun yolculuğu yapmak zorunda kalmayacak. Hedefi, önümüzdeki birkaç yıl içinde işini çevre mahallelere de taşımak. Buralarda yeterince varlıklı aile var ve işin büyümesi ve genişlemesi için iyi bir potansiyel var.

"Peyzaj konusunda mükemmelim," diye ekliyor Enzo. "Bahçenizde ne yapmamı isterseniz, onu yaparım."

"Bir şey var mı?" Suzette telkin dolu bir sesle soruyor.

"Tüm peyzaj hizmetleri, evet."

Bir elini onun pazularına koyuyor. "Bunu kabul edebilirim."

Sonra? Elini orada bırakıyor. Kocamın kol kaslarının üzerinde. Hem de çok uzun süre. Yani, kocanız olmayan bir adamın kaslarında elinizi ne kadar tutabileceğinize dair bir sınır olmalı, değil mi?

Ama zararsız. Ne de olsa kendi kocası orada. Ve Jonathan bu durumdan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor. Muhtemelen Suzette'in flört ettiğini biliyor ve bunu görmezden gelmeyi öğrenmiş.

Kendime endişelenecek bir şeyim olmadığını söylüyorum. Ve neredeyse kendimi de ikna ediyorum.

EIGHT

Hiç bu kadar özenli bir akşam yemeği yememiştim.

Tamam, başlangıç olarak, üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu tabak kartlarımız var. Yer kartları! Yer kartlarında Suzette'in Enzo ile masanın bir tarafına, benim de Jonathan ile diğer tarafına oturmam gerektiği yazıyor. Üstelik çocuklarımız aynı masada bile değil! Maun ağacından yapılmış bu devasa masada iki kişi için daha yer var ama onun yerine tüm odayı kaplayan daha küçük bir masa daha kurulmuş. Onları görmek için dürbüne ihtiyacımız var.

Suzette, "Çocukların mahremiyetlerini isteyeceklerini düşünmüştüm," diyor.

Tecrübelerime göre, çocuklar asla mahremiyet istemezler. Asla. Son zamanlarda tuvalete gitmek bir aile deneyimi olmaktan çıktı. Sadece bu da değil, çocuk masası da çok küçük. Bir bebek evinin oturma odası için daha uygun gibi görünüyor. Çocukların yüzlerindeki ifadeden memnun olmadıklarını görebiliyorum.

"Orası bebekler için bir masa," diye homurdanıyor Nico. "Orada oturmak istemiyorum!"

"Fai silenzio," diye tıslıyor Enzo.

Elbette çocuklarımızın ikisi de mükemmel İtalyanca konuşuyor çünkü iki dilli büyüsünler diye küçükken onlarla hep İtalyanca konuştu. İkisinin de berbat Amerikan aksanları olduğunu söylüyor ama bana oldukça iyi geliyorlar. Her neyse, uyarı onları sakinleştiriyor ve isteksizce komik derecede küçük masadaki yerlerini alıyorlar. O küçük masada birbirinin aynısı sefil suratlarıyla bir fotoğraflarını çekmek istiyorum ama bunun onları kızdıracığından şüpheleniyorum.

Enzo da önündeki sofra düzeni karşısında aynı şaşkınlıkla bakıyor. Kendisine ayrılan sandalyeye oturur ve önüne konan çatalardan birini eline alır. "Neden üç çatal var?" diye soruyor.

"Şey," diye açıklıyor Suzette sabırla, "biri yemek çatalı elbette, sonra salata çatalı var ve bir de spagetti çatalı var."

"Spagetti çatalının yemek çatalından ne farkı var?" Ben soruyorum.

"Oh, Millie," diye gülüyor. Çok iyi bir soru olduğunu düşünmeme rağmen cevap vermiyor.

"Şimdiye kadar mahalleyi nasıl buldunuz?" Jonathan kendi yüksek arkalı ahşap sandalyesine yerleşip kucığına dikkatlice bir peçete koyarken bize soruyor.

Kendi sandalyemde kıvranıyorum. Sandalyeler acı verecek kadar pahalı görünüyor, masif ahşaptan yapılmışlar ama şaşırtıcı derecede rahatsızlar. "Bayıldık."

Suzette çenesini yumruğuna dayıyor. "Hiç tanıştınız mı Janice?"

"Yaptım."

"O bir trip, değil mi?" diye kıkırdıyor. "Bu kadın kendi gölgesinden korkuyor. Ve çok meraklı! Öyle değil mi Jonathan?"

Jonathan su bardağından bir yudum alıyor ve karısına belli belirsiz gülümsüyor ama hiçbir şey söylemiyor. Hemen karısını kötülemeye başlamamasını takdir ediyorum.

komşu, hak edilmiş olsa bile. Diğer yandan Suzette.

"Oğluna tasma takmıştı," diye hatırlıyorum. "Sırt çantasından çıkıyordu."

Suzette kıkırdıyor. "Aşırı derecede korumacı. Her köşe başında çocuğunu kapmak için bekleyen cinler olduğunu düşünüyor."

"Birkaç kasaba ötede kaçırıldığını söylediği bir çocuk hakkında paranoyaklaşmıştı."

"Doğru." Başını sallıyor. "Ebeveynler arasında bir velayet savaşıydı ve baba onu sınırdan Kanada'ya götürdü. Onu geri aldılar. O zaman haberlere çıkmıştı ama sanki öcü varmış gibi davranıyor! Yan komşusu olmanın en kötü yanı bu bile değil. Yaptığı bazı saçmalıkları duymalısınız."

Çekiniyorum. "Başka ne var?"

"Bir keresinde arka bahçede ızgara yapıyorduk," diyor, "ve neredeyse hiçbir şey pişirmiyorduk bile. Sadece biraz kerevit ve bir fileto. Sadece birkaç misafirimiz vardı, değil mi Jonathan?"

"Gerçekten hatırlamıyorum canım," diyor.

"Her neyse," diye devam ediyor, "küçük barbekümüzün tam ortasında polis geldi! Janice polisi aradı ve onlara arka bahçede yangın çıkardığımızı söyledi! Düşünebiliyor musunuz?"

"Arka bahçede ızgaranız mı var?" Enzo ilgiyle soruyor.

"Sen de bir tane almalısın," diyor Jonathan.

"Ya da bizimkini deneyin," diye öneriyor Suzette. "İsterseniz gelip bir deneyebilirsiniz."

"Yapabilir miyim?" diye soruyor heyecanla.

Komik çünkü Enzo'yla ilk tanıştığımda, neredeyse yirmi yıl önce, şimdiye kadar tanıştığım tüm erkeklerden çok daha heyecan verici görünüyordu. Neredeyse göz kamaştırıcıydı. Şimdi soğuk ve acı gerçeğin farkına varıyorum: Bu adamın hayattaki en büyük fantezisi arka bahçede hamburger ızgara yapmak. Ya da sen öyle sanıyorsun.

Suzette'i ızgara yapmanın incelikleri hakkında sorgularken düşünürdü. Suzette onunla konuşurken sürekli koluna dokunma ihtiyacı hissetmeseydi daha fazla katılabılırdim.

Mesela biriyle koluna dokunmadan konuşabilirsiniz. Bu mümkün.

Neyse ki ızgaralar hakkındaki sohbetimiz Martha'nın mutfaktan çıkıp dördümüz için salata tabakları getirmesiyle kesildi. İçinde ne olduğunu bilmiyorum ama ahududu gibi kokuyor ve içinde küçük peynir parçaları var.

Suzette'in ona teşekkür etme zahmetine girmedğini fark ettiğimde, "Teşekkür ederim Martha," diyorum.

"Bir şey değil" demesini bekliyorum ama onun yerine ben gözlerini kaçırana kadar bana bakmaya devam ediyor.

Martha'nın bakışları üzerimdeyken yemek yiyemiyorum ama o odadan çıkar çıkmaz salataya yumuluyorum. Pek salata seven biri değilimdir ama vay be. Yani, vay canına. Eğer tüm salataların tadı böyle olsaydı, salata insanı olabilirdim. Salatanın bu kadar lezzetli olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Millie," diye kıkırdıyor Suzette. "Salatayı yemek için spagetti çatalını kullanıyorsun!"

Ben mi? Masanın etrafına bakıyorum, herkes benden farklı bir çatal kullanarak yemek yiyor, gerçekte hepsi bana aynı görünse de. Ve kesinlikle benden daha fazla çatal bilgisine sahip olmayan Enzo, tabağımdan en uzaktaki çatalı işaret ediyor. Bunu nereden biliyor?

Vay canına, bu garip bir şekilde utanç verici. Çatalları olabildiğince çabuk değiştiriyorum.

"Peki sen ne iş yapıyorsun Jonathan?" Dikkatleri çatal fiyaskosundan uzaklaştırmak için soruyorum.

"Finans."

Gülümsüyorum. "Kulağa ilginç geliyor."

Omuz silkiyor. "Faturaları ödüyor. Suzette'in yaptığı kadar heyecan verici olmadığı kesin."

Bunu söylediğinde, masanın öbür ucundan elini uzatır. Elini çekmeden önce sadece bir saniye tutmasına izin veriyor. "İnsanların arasında olmayı seviyorum," diyor. "İşim nedeniyle bu kasabadaki herkesi tanıyorum. Aslında..." Aklına bir düşünce gelince gözleri açılıyor. "Sana yardımcı olabilirim, Enzo."

Enzo kaşlarını çattı. "Ben mi?"

"Evet!" Elindeki peçeteyle dudaklarını silerken rujunun tamamen bozulmamış olduğunu fark ediyorum. Benimkinin birkaç marul yaprağı önce döküldüğünden oldukça eminim, ama sanırım dudaklarımla aynı renkte olduğu için sorun değil. "Peyzaj işiniz için müşteri arıyorsunuz, değil mi? Çevredeki tüm kasabalarda yeni ev alan herkesi tanıyorum. Hoş geldin paketine senin adını da koyabilirim."

Ağzı açık kaldı. "Bunu yapar mısın?"

"Elbette, aptal!" Ve sonra tekrar koluna dokunur. Tekrar! Bir tür dünya rekoru kırmaya mı çalışıyor? "Biz komşuyuz, değil mi?"

"İyi olup olmadığımı bilmiyorsun."

Enzo yaptığı işte gerçekten çok iyi. Elbette, onu işe alan kadınların bir kısmı bunu sadece seksi olduğu için yapıyor, ancak müşterilerini elinde tutuyor çünkü yaptığı iş mükemmel ve bunu biliyor. Ama aynı zamanda kendini kanıtlaması gerektiğini de hissediyor.

"Bu durumda," diyor, "belki de bana özel bir gösteri yapmalısın."

Bu işin gidişatı hoşuma gitmiyor.

Suzette, "Arka bahçemiz üzerinde çalışmaya çok ihtiyacımız var," diye açıklıyor. "Orada ciddi bir bahçecilik yapmak isterdim ama korkarım ki yeşil bir parmağım yok. Bana neler yapabileceğinizi gösterirseniz ve bunun da ötesinde bana küçük bir talimat verirseniz, sizi tanıdığım herkese tavsiye etmekten mutluluk duyarım."

Enzo bana bakıyor. Ağzını açıyor, neredeyse bu anlaşmanın benim için uygun olup olmadığını soracak,

Ama sonra Suzette, "İkinizin neyini seviyorum biliyor musunuz? Diğer pek çok çiftin aksine birbirinize güveniyorsunuz. Enzo en ufak aptalca bir şey için bile senden izin almak zorunda değil, Millie."

Ve sonra ağzını kapatıyor.

"Peki ne diyorsun?" diye soruyor ona. "Anlaştık mı?"

Jonathan'a umutsuz bir bakış fırlatıyorum, araya girip bunu onaylamadığını söylemesini umuyorum. Ama o orada öylece oturuyor, o tuhaf lezzetli salatadan lokmaları ağzına tıkıştırıyor, en ufak bir tedirginlik duymuyor. Tabii ki, neden rahatsız olsun ki? Enzo'nun tek yaptığı yan taraftaki bahçeyle uğraşmak. Kıskanması için bir sebep yok.

Ve kabul edelim ki Suzette kocama asılan ilk kadın değil. O ilk değil ve son da olmayacak.

Ancak Suzette'in flörtlerinde beni kocamı göz alıcı bir şey olarak gören her zamanki sıkılmış ev hanımından daha fazla öfkeliendiren bir şey var. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

"Elbette," diyor Enzo. "Memnuniyetle."

Martha daha fazla yemek tabağı taşıyarak mutfaktan geri geliyor. Salatalarında bir ilerleme kaydedip kaydetmediklerini görmek için çocukların masasına bakıyorum - genellikle sadece ceza tehdidi altında yenen bir şey - ve Nico'nun bile tabağını neredeyse temizlediğini görünce şok oluyorum. Ayrıca çocuklara sadece birer çatal verilmiş gibi görünmesini de biraz kıskanıyorum.

Martha salata tabaklarımızı çekip önüme İtalyan yemeğine benzeyen bir tabak koydu. Ne yazık ki Suzette'in Enzo'nun İtalyan yemekleri konusunda bu kadar seçici olduğundan haberi yoktu. Öğrenmek üzere.

Enzo tabağa bakıyor ve derin bir nefes alıyor. "Bu makarna alla Norma mı?"

Suzette heyecanla başını sallıyor. "Evet! Şefimiz İtalyan ve aksanınızdan İtalyan olduğunuzu tahmin ettim."

Sicilyalı, o yüzden bundan hoşlanabileceğinizi düşündü."

Nefesimi tutuyorum, Enzo'nun elinin tersiyle itmesini ya da kibarlık olsun diye birkaç ısırık almasını bekliyorum. Ama onun yerine spagettiden bir lokma alıyor ve neredeyse gözleri doluyor. "Oddio... Tadı tıpkı büyükannemin eskiden yaptığı gibi."

"Beğenmenize çok sevindim!" diye övünüyor. "Harika bir ağız hissi var, değil mi? Elbette Millie'nin yaptığı zamanki kadar güzel olmadığına eminim."

"Millie bu yemeği pişirmiyor," diyor Enzo.

Suzette'in uzun kirpikleri titriyor. "Hayır mı?"

Şu anda masadaki herkes bana bakıyor, sanki evrendeki en kötü insan benmişim gibi, çünkü kocama Norveç usulü makarna ya da her ne deniyorsa onu yapmıyorum. Kendimi savunmam gerekirse, ne zaman İtalyan yemeği yapmaya kalksam, sanki ona zehir yedirmeye çalışmışım gibi davranıyor. Bunun onu ağlatacak kadar hoşuna gideceğini kim bilebilirdi?

Çatalımı aldım ve bir parça patlıcana benzeyen bir şeyi mızrakladım. Ağızıma attım ve...

Vay canına, bu oldukça iyi. Bunun için ağlamaya başlamayacağım ama bu gerçekten iyi bir makarna.

"Oh, Millie," diye kıkırdıyor Suzette. "Tatlıyı kullanıyorsun Çatal!"

Bu gecenin sonunda Suzette'e bu çatallardan birini saplamadıysam, bunun tek nedeni hangisini kullanacağımdan emin olamamam olacak.

NINE

Enzo, "Sen delisin," diye belirtiyor.

İlk ipucunun ne olduğunu bilmiyorum. Belki de yandaki evden eve yürürken tek kelime etmemem, elmalı turtayı taşımam, çünkü tatlı getirmemi söyledikten sonra bile Suzette'in şefine gidip harika bir çikolatalı su böreği yaptırmasıydı. Belki de yenmemiş turtayı içeri iterken buzdolabının kapısını çarpışındı. Ya da yatak odamızın merdivenlerini tepinerek çıkıp kapıyı arkamdan kapatışım ve sadece çocuklara iyi geceler demek için dışarı çıkışım.

"Elmalı turtayı yiyeceğim," diyor yanımdaki yatağa sürünerek girerken. "Elmalı turtayı seviyorum. Yere düşürsen bile umurumda değil."

"Onu yere düşürmedim."

"Hayır mı?"

İnliyorum. Enzo'nun neye üzüldüğüm hakkında hiçbir fikri olmaması kızgın olmamı zorlaştırıyor. Ayrıca tişört giymiyor, bu da kızgın olmayı daha da zorlaştırıyor.

"Gerçekten Suzette'in arka bahçesinde çalışmak zorunda mısın?" Ben de diyorum.

Yastıklara yaslanıyor ve iç çekiyor. "Oh. Bu."

"Eee? Bu gerçekten gerekli mi?"

"Bu seni neden rahatsız ediyor?"

"Çünkü."

"Çünkü bu bir cevap değil," diyor ki bu benim çocuklara sürekli söylediğim sinir bozucu bir şey.

"Suzette'in bir ajandası varmış gibi hissediyorum." "Gündem mi?"

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Biliyorsun." "Bilmiyorum."

"Aman Tanrım." Yatağa yığıldım. "Enzo, o kadın bütün gece seninle utanmadan flört etti! Bir saniye bile vazgeçmedi!"

Sahte bir korkuyla göğsünü sıkıyor. "Bir kadın benimle flört mü ediyor? Ma va'! Buna nasıl karşı koyabilirim ki?"

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, tamam..."

"Muhtemelen birlikte kaçacağız."

"Tamam."

Bana sırtıttı. "Endişelenmen gururumu okşadı. Ama Millie, başka bir kadına asla bakmayacağımı biliyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diyor. "Aldatırsam aptallık etmiş olurum." "Yapar mıydın?"

"Ah, evet." Başını elinin üzerine koyarak yan yatıyor. "Sen benim karımsın. Çocuklarımla annesisin. Seni çok seviyorum."

"Tamam..."

"Ayrıca," diye ekliyor, "sana kazık atmayacağımı çok iyi biliyorum."

Nefes almaya devam etmek istiyorum."

Homurdanıyorum. "Evet, doğru."

"Suzette için endişelendiğini nasıl söylersin?" diye karşılık verir. "Suzette... endişelenmesi gereken kişi o."

"Ha ha, çok komik."

"Şaka yapmıyorum," diyor dudakları seğirmesine rağmen.

"Senden korkuyorum, Millie Accardi."

Yüzümü ona döndüm. "Doğru. Sanki sen Bay İyi Adam'sın."

Doğruyu söylemek gerekirse, ikimiz de oldukça kötü şeyler yaptık. Ağza alınmayacak şeyler, ancak bunların hepsinin adalete hizmet etmek adına olduğunu düşünmek istiyorum. Ama her halükarda, eğer bir çetele yapsaydınız, ben kocamın çok önünde olurdum. Ondan çok daha kötü şeyler yaptım. Ne de olsa o, özgürlüğünü elinden alacak kadar kötü bir şey yapmadı.

Ama tabii ki bunlar sadece benim bildiklerim. Enzo'nun denizaşırı ülkelerde benim bilmediğim bir hayatı olduğu hissine kapılıyorum. Bir keresinde cesaretimi toplayıp ona hiç birini öldürüp öldürmediğini sordum, şaka yapıyormuşum gibi güldü ama hayır demedi. Sonra da hemen konuyu değiştirmenin bir yolunu buldu.

Sadece bir kez sordum. Çünkü ondan sonra, bilmek istediğimden emin değildim.

Enzo bir parmağını çene çizgimde yavaşça gezdiriyor. "Millie..." diye fısıldıyor.

Omzumun üzerinden, ay ışığının yatak odamıza dolduğu pencereye bakıyorum. "Şu panjurları ne zaman takacaksın?"

"Yarın. Söz veriyorum."

Gözlerimi kapatıyorum, kocamın dokunuşunun ve ardından boynumdaki dudaklarının hissinin tadını çıkarmaya çalışıyorum. Ama gözlerim kapalıyken başka bir şeyin farkına varıyorum. Evin başka bir yerinden gelen bir ses.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu duyuyor musun?" Ona soruyorum. Başını boynumdan kaldırıyor. "Neyi duyuyor muyum?"

"Bu ses. Sanki... bir şey kazıyormuş gibi geliyor."

Çok rahatsız edici bir ses. Neredeyse kara tahtaya çakılmış çivi gibi. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Ve evin içinde bir yerden geliyor.

Bana sırtıyor. "Belki de çatıda eli kancalı bir adam vardır?"

Kafasının tepesine bir şaplak attım. "Ben ciddiym! Bu da ne?" İkimiz de bir süre orada yatıp dinledik. Ve tabii ki,

işte o zaman ses kesilir.

"Ben duymuyorum," diyor Enzo.

"Şey, durdu."

"Oh."

"Ama neydi?"

"Muhtemelen ev yerleşiyordu."

"Eve yerleşmek mi?" Yüzümü ona döndüm. "Öyle bir şey yok. Bunu şimdi uydurdun."

"Evet, öyle bir şey. Hem sen evler konusunda büyük bir uzman mısın? Evler ses çıkarır. Bu bir ev gürültüsü. Büyütülecek bir şey değil."

Aynı fikirde olduğumdan emin değilim, ancak aynı zamanda, gürültü durduğuna göre artık pek de tartışamam.

Kaşlarını kaldırıyor. "Peki... devam edebilir miyim?"

Evin içinden gelen o kazıma sesini dinledikten ve pencerenin tamamen açıkta kalmasından sonra kendimi pek de aşk dolu hissetmiyorum. Ama Enzo yine boynumu öpmeye başladı ve söylemeliyim ki ondan durmasını istemek son derece zor.

TEN

Perşembe sabahı izinliyim.

Çocuklar dünden beri yaptıkları gibi otobüs durağına kadar kendi başlarına yürüyorlar. Eminim Janice ikisi tek başına geldiğinde travma geçiriyordur ama ben bu konuda çok endişelenmiyorum. Onları evin ön tarafındaki pencerelerden birinden izliyorum (artık panjurları var - teşekkürler Enzo) ve otobüsün onları alıp okula götürmesini izliyorum.

Onlar iyi. Annelik sürekli düşük dereceli bir endişe halidir, ancak çocuğuna tasma takan bir kadın olmayı reddediyorum. Bir noktada, sizi çıldırtsa bile bırakmanız gerekiyor.

Onlar gittikten sonra ev çok sessiz oluyor. Ada genellikle içine kapanıktır ama Nico her zaman bir hareketlilik kasırgasıdır. O evde yokken ev ölüm sessizliğine bürünüyor. Küçük bir apartman dairesindeyken de sessizdi ama şimdi daha büyük bir evdeyiz (her ne kadar rahat olsa da), çok daha sessiz. Sanırım evimizin yankıları var. Yankılar.

Kendimle ne yapacağımı bilmiyorum. Belki kendime kahvaltı hazırlar ve kitap okurum.

Mutfağa doğru yürüdüm ve bir kutu yumurta çıkardım. Yaşlandıkça sağlıklı beslenmeye çalışıyorum ve yağda ya da tereyağında kızartmadığınız takdirde yumurtanın oldukça sağlıklı olduğunu duydum. (Bu açıkça haksızlık gibi görünüyor, çünkü onların tadını en iyi yapan şey bu.) Bu yüzden kapı çaldığında yağsız/tereyağsız yumurtam için suyu kaynatmaya başlamıştım.

Aceleyle ön kapıya gidiyorum ve dışarıda kimin olduğunu kontrol etmeden kapıyı açıyorum, çünkü artık böyle bir mahallede yaşıyorum. Bronx'ta yaşadığımız zamanlarda, diğer tarafta kimin beklediğini kontrol etmeden asla ön kapıyı açmazdım. Eğer tanımadığım biriye, gözetleme deliğine kimlik gösterilmesini talep ederdim. Ama bu mahalle çok güvenli. Artık hiçbir şey için endişelenmeme gerek yok.

Ama Martha'yı -Suzette'in temizlikçi kadını- kapının diğer tarafında, çiçekli desenli elbiselerinden birini giymiş, üzerinde bembeyaz bir önlük, bir elinde lastik eldivenler ve diğer elinde bir çeşit gelişmiş paspasla görünce çok şaşırdım.

"Merhaba," diyorum çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Martha bana aynı delici bakışlarla bakıyor, geniş yüzü bir maske gibi. "Bugün Perşembe. Temizlik için buradayım."

Ne? Perşembe günleri boş olduğunu söylediğini hatırlıyorum ama gelmesine izin verdiğimi hatırlamıyorum. Aslında, Suzette'in turtama hakaret etmesiyle dikkatim dağılmadan önce ona ilgilenmediğimizi söylemenin güzel bir yolunu bulmaya çalıştığımı çok net hatırlıyorum. Planları onaylamadan öylece buraya gelir miydi?

Bunu ona Suzette mi yaptırdı?

"Um," dedim. "Ben... Geldiğiniz için minnettarım ama geçen gece de söylediğim gibi, bizim gerçekten..."

Martha kımıldamıyor. Mesajı almıyor.

"Bak," diyorum, "biz... Yani, evi kendim temizleyebilirim. Senin yapmana gerek yok-"

"Kocan gelmemi söyledi," diye sözümü kesti Martha. Ne? "O... o mu söyledi?"

Neredeyse belli belirsiz başını sallıyor. "Beni aradı." "Um," diyorum tekrar. "Bana bir saniye izin verin."

Enzo bugün geç kalkacak, o yüzden bu sabah uyuyor. Ama merdivenleri hızla çıkıyorum ve onu yatağın kendi tarafında yatarken gördüğümde omzunu sarsıyorum. Kirpikleri titriyor ama gözlerini açmıyor. Bu sefer daha şiddetli sarsıyorum ve sonunda uykulu bir şekilde bana bakıyor.

"Millie?" diye mırıldanıyor.

"Enzo," diyorum, "Suzette'in önerdiği temizlikçi kadını aradın mı?"

Yatakta yavaşça doğruluyor, gözlerini ovuşturuyor. Anında uyandığını ve yataktan fırladığını, hemen hazır olduğunu gördüğüm sabahlar oldu. Ama uzun zamandır bunu yaptığını görmemiştim. Belki çocuklar doğduğundan beri bile. Bugünlerde onu konuşacak kadar akli başında hale getirmek beş dakikalık bir süreç.

"Evet," diyor sonunda. "Onu ben aradım."

"Bunu neden yapıyorsunuz? Temizlikçi kadına verecek paramız yok! Kendim yapabilirim."

Esniyor. "Fena değil. O kadar da pahalı değil." "Enzo..."

Kendini tamamen uyandırması birkaç saniye daha sürer. Bacaklarını yatağın kenarına doğru sallıyor. "Millie, sen her zaman insanlar için temizlik yaparsın. Seni tanıdığımdan beri. Bu sefer biri senin için temizlik yapacak."

Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Ama-"

"Hayır ama," diyor. "Ayda sadece iki kez gelecek. O kadar para yok. Ayrıca Nico şimdi çöpü boşaltacak ve Ada da bulaşıkları yıkayacak. Onlarla konuştum."

Tekrar itiraz etmeye başlıyorum ama aslında değişiklik olsun diye temizlik yapmak zorunda olmamak güzel olurdu. Haklı, bu her zaman yaptığım bir şeydi. Başkalarının evlerini temizlemekten çocuklarımla arkasını toplamaya geçtim. Enzo hiç yardım etmiyor değil ama dört kişilik bir evi temizlemek büyük bir iş.

"O kadar para değil," diyor yine. "Bunu hak ediyorsun."

Belki de hak ediyorumdur. Belki de hak ediyorumdur. Her neyse, kararını vermiş gibi görünüyor, o yüzden tartışmayacağım.

Ama neden Martha olmak zorunda?

Martha'nın temizlik malzemelerimizi verimli bir şekilde yerleştirdiği ve işe koyulduğu oturma odasına dönüyorum. Tamam, bana bakmakla ilgili biraz sorunu var, ama pek çok insan sosyal açıdan beceriksizdir ve o inanılmaz derecede yetkin bir temizlikçi kadın gibi görünüyor. Çalıştığım çoğu ailenin her şeyin nasıl yapılmasını istediklerine dair sonsuz talimatları vardı, ancak bu tür bir yardımı karşılayabilirsem, bu kadar iğrenç olmayacağıma söz verdim.

"Enzo sorun olmadığını söylüyor," diye ona geri bildirimde bulundum.

Bana keskin bir baş selamı veriyor. Kadın neredeyse hiç konuşmuyor. Bana biraz İngiltere'deki kraliyet sarayının konuşamayan ve gülümseyemeyen muhafızlarını hatırlatıyor.

Yumurtamı mutfakta yapmaya çalışıyorum ama Martha hemen yanımdayken yemek pişirmek çok zor, bir yandan verimli bir şekilde tezgahımızı fırçalarken bir yandan da birkaç saniyede bir bana bakıyor. Mutfağımız şehirdekinden çok daha büyük olsa da, o temizlik yaparken burada olmak garip. Sanki hizmetçiler çalıştıran süslü, zengin biriymişim gibi garip hissettiriyor, ki bu komik bir durum... yani, bu evi, fiyatının yüzde on altında bile zar zor karşılayabiliyoruz. Bu ev muhtemelen eskiden ahır hayvanları tarafından kullanılıyordu. (Aslında buna inanmıyorum. Yani, oldukça eminim.)

Martha işini yapabilsin diye beceriksizce kenara çekiliyorum. "Affedersiniz," diye mırıldanıyorum.

Yanında çalıştığım çoğu kişi ben temizlik yaparken evden ayrılırdı ve bunu takdir ederdim. İşveren aktif olarak bana nasıl temizlik yapacağımı söylemese bile, ki bazıları söylüyordu, evdeyken her zaman beni sessizce yargıladıklarını hissederdim. Ya da emin olmak için beni izliyorlardı.

Hiçbir şey çalmıyordum. Ve bu şeylerden herhangi birini yapmıyor olsalar bile, sadece yoluma çıkıyorlardı.

Sonunda yumurtadan vazgeçtim. Onun yerine bir muz alıyorum, çünkü yemek pişirmeyi gerektirmeyen aklıma gelen tek kahvaltı bu. Hafif kahverengi muzumu oturma odasına taşıyorum ve diğer elimde telefonumla kanepeye uzanıyorum.

Belki onun yerine Çarşamba sabahları izin alabilirim.

E-postalarımı sıralıyorum, yapabildiğim kadarıyla ilgileniyorum. Çocuklar yeni okullarına başlayalı bir haftadan az oldu ve şimdiden okuldan onlarca e-posta aldım. Okul müdürü her gün tüm velilere yazmak zorunda gibi görünüyor. Bu okul ile Bronx'taki önceki devlet ilkokulu arasında bariz bir fark var. Biz burada harç ödemiyor olabiliriz ama veliler çok şey bekliyor. Görünüşe göre günlük e-postalar.

Sonunda okuldan gelen neredeyse tüm e-postaları sildim. Yani, yaklaşan kitap fuarı veya Lego Öğle Yemeği diye bir şey hakkında kaç tane mesaj okuyabilirsiniz ki?

Muz çok tatmin edici değil ama işimi görüyor. Martha temizlik yaparken ben de evin dışında birkaç işimi hallederim diye düşündüm. Ancak koltuktan kalkıp arkamı döndüğümde neredeyse yerimden fırlayacaktım.

Martha mutfağın girişinde kıpırdamadan duruyor. O kadar hareketsiz ki. Neredeyse orada duran bir robot gibi görünüyor - ya da "cyborg" doğru terminoloji mi? Her iki durumda da, bu beni ürküttü. Mutfakta temizlik yapmakla meşgul olduğumu sanıyordum ama meğer kim bilir ne zamandır orada durup bana bakıyormuş. Ve onu bunu yaparken yakaladığımda, gözlerini kaçırıyor. Özür dilemeden

bana

bakıyordu.

"Evet?"

"Evet"

diyorum.

"Seni rahatsız etmek istemedim,"

diyor. "Sorun değil. Neye ihtiyacınız var?"

O tereddüt ediyor için a az Saniyeler,
olarak Eğer kelimelerini dikkatlice ölçüyor.
Sonunda ağızından kaçırıyor, "Nerede

fırın temizleyiciniz?"

Bu yüzden mi bana bu kadar dikkatle bakıyordu? Fırın temizleyicinin yeri konusunda kafası mı karışmıştı? Gerçekten hepsi bu muydu?

"Ocağın yanındaki dolapta." Başka nerede olabilir ki?

Martha cevabımı başıyla onaylıyor ve mutfağa dönüyor. Ama yine de biraz huzursuz hissediyorum. Enzo bir temizlikçimiz olmasını istese bile, bu Martha olması gerektiği anlamına gelmiyor. Bana bakmaktan vazgeçmeyen bir temizlikçiyi tercih etmem. Ama diğer yandan, o zaten burada çalışıyor. Eğer başka birini bulursak, onu kovmak zorunda kalacağım. Hayatımda hiç kimseyi kovmadım ve bunu dört gözle beklemiyorum.

Belki bu iyi olur. Ne de olsa artık fırın temizleyicinin nerede olduğunu biliyor ve Enzo'ya göre ücretleri çok makul. Suzette'in evi tertemiz, yani belli ki işinde iyi.

Ve Enzo'nun dediği gibi, bunu hak ediyorum.

ELEVEN

Nico'nun bugün 13 Locust'ta yaşayan Spencer ile bir oyun randevusu var.

Bu oyun randevusunu ayarlamak neredeyse imkânsızdı. İki haftadır burada yaşıyoruz ve bu ilk açılıştı. Janice'e Nico'nun aşı kayıtlarının bir kopyasını vermek zorundaydım, şaka değil. Kan ve idrar örneği istememesine şaşırdım.

Ama buna değer, çünkü Nico hafta sonları sürekli duvarlardan atlıyor ve eski evimizde olduğu gibi yakınında bir sürü arkadaşı yok. Oyun günü Pazar öğleden sonra saat üçte Spencer'ın evinde, ama saat birden itibaren Nico yaklaşık her on beş dakikada bir bana oyun günü saatinin gelip gelmediğini soruyor. Öyle bir noktaya geldi ki, her "anne" dediğinde çığlık atmak istiyorum.

"Anne," diyor üçe çeyrek kala. "Küçük Kivi'yi Spencer'ın evine götürebilir miyim?"

Enzo ve Nico, peygamberdevesi yumurtasının çatlamasını ve tüm peygamberdevelerinin birbirini yemesini beklemek istemediklerine karar verdiler ve bunun yerine geçen Pazartesi günü gelen yavru bir peygamberdevesi satın aldılar. Nico yavru peygamberdevesine

Mantis Little Kiwi en sevdiği meyvelerden birine garip bir saygı duruşunda bulunuyor.

"Eğer tekrar davet edilmek istiyorsan, hayır" diye cevap veriyorum.

Nico bunu düşünür. "Beyzbol topumu ve sopamı getirebilir miyim?"

Küçükler Ligi seçmeleri bir hafta önce Cuma günü yapıldı ve Nico takıma girdi, bu harika çünkü bu onun arkadaş edinmesi ve bastırılmış enerjisinin bir kısmını yakması için başka bir yol olacak. Ancak sonuç olarak, beyzbola eskisinden daha da fazla takıntılı hale geldi. Enzo her gece onunla birlikte top atıyor. İzlemesi çok sevimli çünkü Enzo her hareketini gerçek bir beyzbol maçı gibi anlatıyor. Sahaya geliyor, atışa vuruyor... Vuruş yapıyor! Birinci kaleye, ikinci kaleye koşuyor.

"Tamam," diyorum ama Nico'nun topu kontrolden çıkarıp bir camı kıracağından ve bu noktada Janice'in vuruş yapacağından biraz endişeleniyorum. İyi bir vuruşu var ama kontrol konusunda o kadar iyi değil.

Nihayet saat üç oldu ve oyun randevusuna gidebiliyoruz. Ada kanepeye yayılmış, kitap okuyor, parlak siyah saçları arkasında dağılmış. Bir kez daha kızımın ne kadar güzel olduğuna şaşıyorum. Farkında olduğunu bile sanmıyorum. Fark ettiğinde Tanrı hepimize yardım etsin.

"Ada," diyorum, "bizimle gelmek ister misin?"

Ada bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Hayır, teşekkür ederim."

"Oyun buluşması yapmak istediğin arkadaşların var mı?" Ona sordum. "Seni götürmekten mutluluk duyarım."

Başını sallıyor. Umarım okulda arkadaş ediniyordur. Nico kadar dışa dönük değil ama okulda her zaman küçük, sıkı bir arkadaş grubu olmuştur. Beşinci sınıfta yeniden başlamak zor olmalı ve Ada şikayet edecek bir tip değil. Belki ikimiz için bir kızlar gecesi öneririm ve işlerin nasıl gittiğini görmek için biraz araştırabilirim.

Enzo'yu da davet etmeyi düşünüyorum ama sonra onu bütün öğleden sonra görmediğimi fark ediyorum. Çalışıyor olmalı. Şehirde bir sürü müşterisi vardı, ama tüm işlerini adaya taşımaya çalışıyor, bu yüzden çok acele ediyor. İpotek ödemelerimizi yapabilmemiz konusunda son derece endişeli. Yaptığı şeyi takdir ediyorum ama aynı zamanda keşke daha çok yanımızda olsa diyorum.

Her neyse, oraya sadece ben ve Nico gideceğiz gibi görünüyor. Çantamı alıyorum ve çıkmaz sokağın karşısındaki 13 Locust'a doğru yürüyoruz - eskiden hizmetçiler için olduğu söylenen ev. Yolda Suzette'in evinin önünden geçerken arka bahçeden gelen gürültüyü fark etmeden edemiyorum. Orada ne yapıyorlar?

Janice bize kapıyı açtığında yüzü düştü, sanki davete rağmen gelmeyeceğimizi umuyormuş gibiydi.

"Oh," diyor. "İçeri gel, sanırım."

"Teşekkürler," diyorum.

Evinin içindeki karşılama paspasına adım attığımızda ayaklarımızı işaret ediyor. "Ayakkabılarını çıkar."

Burnu kapalı sandaletlerimi çıkarıyorum ve Nico spor ayakkabılarını tekmeliyor, dehşete kapılıyorum, koridordan aşağı uçuyorlar. Onları almak için koşturuyorum ve dikkatlice ayakkabılığa yerleştiriyorum. Bugün evden neredeyse hiç çıkmamıştık, bu yüzden spor ayakkabılarının neden kir içinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Çoraplarına baktığımda onlar da aynı derecede kirli. Nasıl oldu bu?

"Çorapların neden bu kadar kirli?" diye sordum. "Arka bahçede oynuyordum anne."

"Çoraplarının içinde mi?" Nico omuz silkiyor.

Sonunda çoraplarını çıkarıyor ve çorapların altında ayakları da kirli, ama sanırım ayakkabılardan veya çoraplardan daha az kirli. Bu çocuğu bu gece çamaşır suyuna batırmam lazım.

Spencer ve Nico, aynı okulda okumuş olmalarına rağmen, uzun süredir görüşmeyen arkadaşlar gibi

birbirlerini gördüklerine çok sevinmiş görünüyorlar

kelimenin tam anlamıyla iki gün önce. Janice, Spencer'ın ardından "Dikkatli ol!" diye bağırırken arka bahçeye doğru koşarlar.

Janice ellerini birbirine kenetlemiş, arka bahçeye doğru bakıyor. Kalmayı teklif etmeli miyim ya da beni burada istiyor mu bilmiyorum. Gerçekten de sert bir içkiye ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Sonunda bana dönüyor ve bana limonata ya da peynir ve kraker ikram edeceğinden eminim ama bunun yerine, "Nico'yu ne sıklıkla bitlere karşı kontrol ediyorsun?" diyor.

Ağzım açık kaldı. Alınmak istiyorum ama Nico aslında üç kez bitlendi. Ada da öyle ve bununla başa çıkmak çok daha zordu çünkü sekiz yaşındaki bir kızın kafasını tıraş edemezsiniz. Bu, yıllar sonra terapide anlatacağı türden bir şeydi.

Ama oğlumun kafasına kesinlikle bir jilet götürdüm. Başta pek heyecanlanmadı ama Enzo kendi kafasını da tıraş etmeyi teklif edince eğlenceli hale geldi.

"Onda bit yok," diyorum.

Gözlerini bana dikti. "Ama nereden biliyorsun?"

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. "Kaşınmıyor yani..."

"İyi bir bit tarağınız var mı?"

"Um, evet..."

"Hangi marka?"

Buna daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum. Yani, bitlerden ben de herkes kadar hoşlanmıyorum, ki bu çok fazla. Ama en sevdiğim sohbet konusu değil.

"Dinle," diyorum, "gitmeliyim..."

"Oh." Janice'in yüzü düşer. "Belki biraz kalabilirsin diye düşündüm. Biraz taze meyve suyu sıktım."

Yüzü gerçek bir hayal kırıklığı ile doluyor. Çalışan bir anne olmayı seçmem konusunda o kadar kaba davransa da, bütün gün evde kalırsa çok yalnız kalabilir. Ben de arkadaş edinme konusunda hiç iyi olmadım. Belki Janice ve ben yanlış bir başlangıç yaptık ve o benim Long Island'daki ilk arkadaşım olacak. Yani, Long Island'da.

"Meyve suyunuzu denemek isterim," diyorum.

Janice biraz canlanıyor ve ben de onu mutfağa kadar takip ediyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, mutfağı tertemiz. Zemin benim tezgahımdan daha temiz görünüyor. Onun da benim gibi bir mutfak masası var ve masanın üzerinde servis takımları ve bardak altlıkları var. Janice buzdolabına uzanıyor ve kalın, taneli ve yeşil bir şeyden oluşan dev bir sürahi çıkarıyor. İki bardak dolduruyor ve birini masanın üzerinden bana uzatıyor.

Bardağımı mutfak masasına getirirken bana "Bardak altlığı kullanmayı unutma," diyor.

Janice karşımdaki masaya yerleşirken ben de bardağımdaki sıvıyı inceliyorum. Neredeyse bir sıvı. Sıvıların bazı özelliklerine sahip. "Tam olarak nedir bu?"

Sanki çok aptalca bir soru sormuşum gibi, "Meyve suyu," diyor.

Yeşilin bu canlı tonunu elde etmek için içine ne koyduğunu sormak istiyorum. Yemekten hoşlandığım herhangi bir yeşil meyve düşünemiyorum. Bal özü var ama içecek olarak bal özü ister miyim bilmiyorum.

Ama beni izliyor ve bu sözde meyve suyundan bir yudum almam gerektiğini fark ediyorum. Belki de görüldüğünden daha iyidir - neredeyse öyle olmak zorunda. Parmaklarımı bardağın etrafına doluyorum, ağzıma götürüyorum ve sonra dibine kadar içiyorum. Bir yudum alıyorum ve...

Aman Tanrım.

Bu görüldüğünden daha iyi değil. Bir şekilde daha kötü. Bu ağzıma aldığım en iğrenç şey olabilir. Bardağın içine geri tükürmemek için kendimi zor tutuyorum. Tadı sanki arka bahçedeki çimleri, kiri ve her şeyi alıp içeceği dönüştürmüş gibi.

"Lezzetli, değil mi?" Janice sağlıklı bir yudum alıyor. "İster inanın ister inanmayın, çok da besleyici."

Sadece başımı sallıyorum çünkü hâlâ o anki lokmayı yutmaya çalışıyorum.

"Ee," diyor, "yeni evini nasıl buldun?"

"Bayıldım," diyorum dürüstçe. "Biraz çalışmaya ihtiyacı var ama biz çok memnunuz."

"Satın aldığınızda çoğu ev öyle olur," diyor. "Ve eminim çok iyi bir fiyata almışsınızdır."

Dudaklarımı yalıyorum ve hemen pişman oluyorum çünkü tatları yeşil bir maddeye benziyor. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü başka kimse istemedi."

Janice'in sözleri ağızımdaki acı meyve suyu tadını unutturuyor. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sadece bir kişi daha teklif verdi. Ve geri çektiler."

Emlakçımızın bize söylediği bu değildi. Sanki başka teklifler de varmış ama düşükmüş gibi konuştu. Bize yalan mı söylüyordu? Mükemmel bir okul bölgesindeki bu rahat ama muhteşem evle gerçekten sadece biz mi ilgileniyorduk?

Bu nasıl olabilir?

"Neden kimse teklif vermedi?" Janice'e ne kadar meraklı olduğumu belli etmemeye çalışarak soruyorum.

"En ufak bir fikrim yok," diye yanıtlıyor. "Dışarıdan bakıldığında güzel bir ev. İyi inşa edilmiş. Çatısı iyi."

Çok rahatladım.

"İçeride bir şeyler olmalı," diye ekliyor.

İçeride bir şey mi var? Evi ziyaret etmiş olması gereken düzinelerce başka çifti korkutup kaçırın şey evimin içinde ne var?

Geceleri beni uyutmayan o korkunç kazıma sesini düşünmeden edemiyorum. Evin bizim olduğu haberini aldığımızda çok mutlu olmuştum. Ama taşındığımızdan beri korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak etmediğim tek bir gün bile olmadı...

"Ee," diyor Janice, konuyu değiştirerek, "geçen gece Suzette ve Jonathan'la yemek nasıldı?"

Başımı kaldırıyorum, bir anlık bir kızgınlık hissediyorum. Tamam, şimdi neden kalmamı istediği anlaşılıyor. O istiyor

Komşular hakkında dedikodu yapmam için beni pompalıyor. Bu yüzden buradayım. Onun meyve suyu karışımını tatmak için değil.

"İyiymi," diyorum. İsteyeceğim son şey Suzette'i kötülemek ve bunun ona geri dönmesine izin vermek.

"İyi mi? Buna inanmak zor." "İyi görünüyorlar."

Dudaklarını büzüyor. "İyi insanlar değiller. Güven bana. Son beş yıldır onlara komşu olarak yaşıyorum."

Suzette'in de onun hakkında aynı şeyi söylediğini ona anlatmamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Belli ki bu ikisinin arasında çok fazla husumet var. Ve her neyse, gerçek şu ki Suzette pek de iyi birine benzemiyor. Yemekte onu ne kadar tanımaya çalışsam da gecenin sonunda ondan daha da çok hoşlanmadım. "Jonathan en azından iyi birine benziyor."

Janice, "Ona karşı korkunç davranıyor," diyor.

Gezegendeki en özenli eş gibi görünmüyordu ama Suzette'in ona karşı korkunç olduğunu söyleyecek kadar da ileri gitmezdim. "Gerçekten mi?"

"Ne zaman ona dokunmaya çalışsa, kızım ondan uzaklaşıyor," diyor. "Elinden geldiğince onu yere yatırıyor. Seks hayatlarının nasıl olduğunu ancak hayal edebilirim."

Aslında bunu hayal etmemeye çalışıyorum.

Janice'in bakışları Locust Sokağı 12 numaranın ön kapısını mükemmel bir şekilde gören mutfak penceresine kilitlenir. Eve giren ya da çıkan herkesi mutfağından görebiliyor. "Suzette Lowell tanıdığım en kötü insan."

Vay canına. Suzette'i ben de sevmezdim ama bu oldukça aşırı bir ifade.

"O görünüyor..." Yeşil sıvıyı içmek yerine bardağımda evirip çeviriyorum. "En azından arkadaş canlısı."

"Kocanızın şu anda onun evinde olduğunu biliyor musunuz?"

Bunu bilmiyordum. Janice de bunu bilmediğimi yüzümden anlıyor ve bu da ona büyük bir zevk veriyor.

"Yaklaşık bir saat önce kapısını ona açtı," diyor bana. Suzette'in evinin ön cephesinin muhteşem manzarası göz önüne alındığında bunu bilmesi mantıklı. "Hâlâ orada."

"Sorun değil." Gülümsemeye zorluyorum çünkü Janice'e bu bilginin beni üzdüğünü bilmenin tatminini yaşatmak istemiyorum. "Bana yakın gelecekte onun bahçesinde çalışacağını söylemişti, sanırım bugün yapmaya karar verdi."

"Pazar günü mü? Kulağa pek iş günü gibi gelmiyor."

"Enzo her zaman çalışır. Çok meşguldür."

Janice bardağından bir yudum alır ve ardından geride bıraktığı yeşil bıyığı yalar. "Tamam. Ona güvendiğin sürece sorun yok."

"Ona güveniyorum."

Bana sırtıyor. "O zaman endişelenecek bir şey yok."

Janice ortalığı karıştırmaya çalışıyor ama onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Enzo'ya güveniyorum. Yani, evet, her ne sebeple olursa olsun, bana çekici komşumuzun arka bahçesinde çalışmaya gittiğini söylemek aklının ucundan bile geçmedi. Ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim. Belki kocam hakkında bilmediğim şeyler var ama onun iyi bir adam olduğundan eminim. Bunu bana defalarca kanıtladı. Öyle olmasaydı bile beni aldatacağını sanmıyorum.

Buna cesaret edemezdi.

Senden korkuyorum, Millie Accardi.

Öyle de olmalı.

TWELVE

"Bugün Suzette'in evinde miydin?"

Enzo'ya bu soruyu mümkün olduğunca rahat bir şekilde dişlerini fırçalarken soruyorum. Kıskanç bir eş gibi görünmemeye çalışıyorsam, diş fırçalama işlemi sırasında bu konuyu açmak için iyi bir zaman gibi görünüyor. Bundan daha sıradan bir şey olamaz, değil mi?

Bana bakıyor, fırçanın ortasında duraklıyor. Bir süre bekledikten sonra tekrar dişlerini fırçalamaya başladı. "Evet. Bahçesinde ona yardım ediyordum. Ona bahçe işleriyle ilgili ipuçları veriyordum. Söylediğim gibi."

"Oraya gideceğini bana söylemedin." "Nereye gittiğimi sana her zaman söylemem önemli mi?"

Diş macununu lavaboya tükürüyor. Beni lavaboya diş macunu tükürürken izlediği onca zamanı düşünüyorum - sayılamayacak kadar çok. Ve sonra Suzette'in lavaboya diş macunu tükürmesini izlediği tüm zamanları düşünüyorum - hiç.

"Hafta sonları nereye gittiğinizi söylerseniz iyi olur," diyorum. Bunun aile zamanı olması gerekmiyor mu? Her zaman söylediğin bu değil mi?"

Bana bıkkın bir bakış attı. "Millie, bu bir iş. Paraya ihtiyacımız var, hem de çok. Ne istiyorsunuz?"

"Sana para mı ödüyor?"

Cevap vermiyor. Bu da cevabın hayır olduğu anlamına geliyor.

"Yani oraya bir Pazar günü gittiniz. Ve sana ödeme yapmadı. Bu nasıl bir iş?"

Enzo ağzını çalkalıyor, sonra tekrar lavaboya tükürüyor, bu sefer daha agresif bir şekilde. Kafasını kaldırdığında memnun görünmüyordu. "Millie, bana şimdiden iki yeni iş buldu. Bana yardım ediyor. Bize yardım ediyor." Kollarını iki yana sallıyor. "Bu evin parasını nasıl ödeyeceğimizi sanıyorsun?"

Bu son derece adil bir nokta. Bir iş kurmak tamamen kulaktan kulağa yayılmakla ilgilidir. Suzette de kulaktan kulağa yayılma konusunda yardımcı olabilir.

Omuzları çöktü. "Bak, nereye gittiğimi sana söylemediğim için özür dilerim. Ama sen Nico ile oyun oynuyordun. Ada da her zaman sadece okumak ister. Ben de oraya gitmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm çünkü kimsenin bana ihtiyacı yok."

Yine haklı. Enzo'nun söylediği her şey yüzde yüz doğru. Ne kadar çok çalışsa da Enzo her zaman ailemizin yanında oldu. Ada küçükken onunla ve peluş hayvanlarıyla çay partilerine katılırdı. Ben bile o sıkıcı oyuncak ayı çay partilerine dayanamazdım ama o milyonlarcasına katıldı. Ayılar için farklı aptal sesler çıkarırdı, ancak tüm seslerin İtalyan aksanı vardı.

"Özür dilerim," dedim. "Sadece işinizi kurmaya çalıştığınızı biliyorum. Sana zorluk çıkarmak istememiştim."

Bana gülümsüyor. "Kıskandığında biraz sevimli oluyorsun. Sen asla kıskanç değilsin."

Komik çünkü doğru. Kadınlar ona sürekli asılır ama ben ona hep güvendim. Suzette'in beni neden bu kadar zorladığını bilmiyorum. Özellikle de evli olduğu için onunla kaçmasını beklemiyor.

"Özür dilerim," diyor. "Beni affediyor musun?"

Hemen cevap vermiyorum, o da bana yaklaşıyor ve nane kokulu nefesiyle beni öpüyor. Tahmin edilebileceği gibi, kızgınlığımın son kalıntıları da eriyip gidiyor. Ona kızgın kalma konusunda berbatım.

"Anne! Baba!" diye bağılıyor kapıdan bir ses. "Küçük Kivi deri değiştiriyor! Onu görmelisiniz! Çabuk gelin!"

Romantizmi, evinizde bir peygamberdevesinin tüy döktüğünün söylenmesinden daha hızlı öldüren başka bir şey yoktur. Enzo ve ben bakıştık.

"Görüşürüz, Nico!" Enzo sesleniyor. "Ben... annenle konuşuyorum. Önemli bir konuşma yapıyoruz. Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Ama Nico ertelenecek biri değildir. "Ne zaman?" diye sesleniyor kapıdan.

Enzo, seksi zaman geçirme potansiyelinin bittiğini fark ederek iç çekiyor. "Bir dakika." Bana göz kırpmıyor. "Tüy dökümünü görmek ister misin?"

"Ben almayayım, teşekkürler."

"Ama..." Önce yatak odasının kapısına, sonra da bana bakıyor. "İyi miyiz?"

Sadece bir an tereddüt ettim. "Evet."

"Bundan sonra," diyor, "Suzette'in evine gittiğimde sana söyleyeceğim. Sana söz veriyorum."

"Zorunda değilsin," diyorum çabucak. "Sana güveniyorum." Ve güveniyorum. Ona tamamen güveniyorum.

Ama Suzette'e güvenmiyorum.

THIRTEEN

Gecenin bir yarısı gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Yine o kazıma sesi.

Birkaç gecedir duymuyorum. Evin "yerleşmeyi" bitirdiğini ummuştum ya da bu kadar korkunç bir ses çıkaran şey her neyse, ama işte orada, her zamanki gibi yüksek sesle.

Başımı çevirip yatağın yanındaki komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Saat sabahın ikisi. Neden sabahın ikisinde evimizin içinde bir kazıma sesi var?

Nefesimi tutuyorum, dinleyebildiğim kadar dinliyorum.

Bir hayvan olduğunu sanmıyorum. Duvarların arkasında farelerin dolaştığını sanmıyorum. Yani, umarım yoktur. Sanki...

Sanki biri kapana kısılmış ve kurtulmaya çalışıyor gibi.

Janice'in sözleri hala aklımdan çıkmıyor. İçeride bir şeyler olmalı. Bu evde bir sorun var. Bu evin içinde. Onu görmeye gelen herkesi korkutan bir şey.

Bunu düşünmeden duramıyorum. Aklımı başımdan alıyor.

Enzo yanımda mışıl mışıl uyuyor. Ses onu uyandırmaya yetmedi. Gerçi adil olmak gerekirse, hemen yanında tuba çalıyor olabilirdim ve o sesin içinde uyurdu.

Eğer onu uyandırırsam, hiç mutlu olmayacak. Zaten sabah erkenden işe gideceğini ve arabayla kırk dakika uzaklıkta olduğunu söyledi. Ama öte yandan, bu ses benim uydurduğum bir şeymiş gibi davranıyor. Bunu duyan tek kişi benim.

Sonunda sürünerek yataktan çıktım. Bu kazıma devam ederken kesinlikle uyuyamayacağım. Bir araştırayım bari.

Yatak odasının dışındaki koridor karanlık. Işığı açıp açmamayı tartışıyorum, parmaklarım düşmenin üzerinde geziniyor. Evdeki herkesi uyandırmak istemiyorum ama merdivenlerden düşmek de istemiyorum. Her ne kadar bu evin genişliğini sevsem de, Bronx'taki küçük dairem için bir nostalji hissediyorum, orada üç-altmış dönüş yapsam hemen hemen her şeyi görebiliyordum. Bu evde çok fazla köşe ve bucak var.

Birinin saklanabileceği çok yer var.

Gözlerim karanlığa alıştı, bu yüzden ışıkları açık bırakmaya karar verdim. Koridordan merdiven boşluğuna doğru dikkatlice ilerliyorum. Ses alt kattan geliyor. Bundan eminim.

"Alo?" Merdivenlerden aşağı sesleniyorum. Cevap yok.

Tabii ya.

Ebeveyn yatak odasına doğru bakıyorum. Tamam, sabahın ikisinde evimizin birinci katında bir insan tarafından yaratılmış gibi görünen bir kazıma sesi var. Bunu gerçekten tek başıma mı araştıracağım? Onu huysuzlaştıracak olsa da, Enzo'yu uyandırıp benimle gelmesi daha akıllıca olmaz mı?

Ama ona daha önce kazıma sesinden bahsetmiştim. Defalarca duymadığını iddia etti ve bana aptallık ettiğimi söyledi. Evden kaynaklandığını iddia edecek.

tekrar yerleşmek, sonra yuvarlanmak ve uyumaya devam etmek. Ayrıca, kendi evimin birinci katını araştırmak için bir erkeğe ihtiyacım yok. Bana bir şey olmaz.

Her neyse, çılgılık atma mesafesinde.

Merdiven boşluğunun trabzanına tutunuyorum. Bir an için kazıma sesi daha da yükseliyor - omurgamdan aşağı ürpertici bir his gönderecek kadar yüksek. Sanki bu sesi çıkaran şey bana doğru ilerliyor.

Hayır, bu kadar. Geri dönüyorum. Enzo'nun uyanması lazım. Eğer bu sesi duymuyorsa, işitme testine ihtiyacı var demektir.

Ama ben arkamı dönüp yatak odasına gidemedim.

Durdu.

Orada durup tekrar başlamasını bekliyorum. Ama başlamıyor. Ev tamamen sessizliğe büründü.

Rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım emin değilim. O korkunç sesin kesilmesine sevindim ama artık o ses de kesildiğine göre yerini tespit etmek imkânsız olacak.

Yine de aşağıya iniyorum. Merdivenleri yavaşça çıkıyorum, birinci kata gelene kadar iniyorum. Evimizin birinci katı inanılmaz derecede durgun görünüyor. Gözlerimi kısarak, gölgeler içinde gizlenmiş mobilyalarımızın dış hatlarına bakıyorum. Bakışlarım köşeden köşeye savruluyor, sesin kaynağını arıyorum.

Sonunda uzanıp ışık düğmesini açtım.

Burada kimse yok. Birinci kat tamamen boş.

Sanırım şaşırmamalıyım. Ama yine de.

Bir gürültü vardı. Bu evin birinci katından bir ses geliyordu. Bunu hayal etmemiştim. Merdivenlerden inmeye başladığım anda ses kesildi. O gürültüyü çıkaran kişi geldiğimi duyup sessizliğe gömülmüş olabilir mi?

Hayır, saçmalıyorum. Enzo'nun dediği gibi, muhtemelen ev yerleşiyordur. Her ne demekse.

FOURTEEN

"Anne."

Bir tencerede domates sosu karıştırıyorum ve bir tavada patlıcan kızarıyor. Bilin bakalım ne yapıyorum? Pasta alla Norma. İnternette yarım düzine tarife baktım ve en iyi yorumları alan bir tanesini seçtim. Sonra tüm malzemeleri almak için bir alışveriş gezisine çıktım. Ve iyi bir süpermarkete gittim, şehrin öbür ucundaki süpermarkete. Bu yemek üzerinde çok çalışıyorum. Eğer Enzo'nun en azından bir damla gözyaşı dökmesine neden olmazsa, ciddi bir hayal kırıklığına uğrayacağım.

"Anne, anne, anne, anne, anne. Anne."

Domates sosunu karıştırmak için kullandığım kaşığı bırakıyorum ve dönüp "sabırlı" olmayı pek beceremeyen Nico'ya bakıyorum.

Bugün Küçükler Ligi antrenmanında giydiği kot pantolon ve tişörtün aynısını giyiyor, eve geldiğimizde oldukça kirli oldukları için değiştirmesini istememe rağmen. Ama bazen savaşları seçmek zorundasınız. İki haftadır takımda ve koç bana onun şu ana kadar yıldız oyunculardan biri olduğunu söyledi. Özellikle de vuruşa geldiğinde diğer çocukların onun için tezahürat yapması çok hoşuma gitti.

"Anne." Nico'nun dağınık siyah saçları gözlerine dökülüyor. "Babam nerede? Bu gece benimle antrenman yapacağını söyledi."

"Belki yemekten sonra demek istemiştir?"

Alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Ama şimdi pratik yapmak istiyorum."

Babam bana nasıl falsolu top atılacağını göstereceğini söyledi!"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu nasıl yapacağını biliyor mu?"

"Evet! İnanılmaz bir şey. Sağa gideceğini sanıyorsun, ama sonra sola gidiyor, sonra yukarı çıkıyor, sonra aşağı iniyor ve sonra tekrar sağa gidiyor!"

Bu yerçekimine meydan okuyan falsolu top gerçek mi değil mi bilmiyorum. Nico babasına kahramanca tapıyor, öyle ki Enzo isteseydi o falsolu topun zamanda geriye doğru gidebileceğini hayal ettiğinden eminim. Ada da aynı şekilde - her iki çocuk da Enzo'nun suyun üzerinde yürüdüğünü düşünüyor. Ben de vasatın altında İtalyan yemekleri yapan sıradan bir anneyim. Ama sorun değil. Sıradan olmak benim için her zaman imkânsız bir hayaldi, bu yüzden bunu başardığım için mutluyum. Bana kalırsa, çocuklarım sıkıcı olduğumu düşünüyorlarsa, bu harika.

"Eminim birazdan evde olur," diyorum. "Ve yaklaşık yarım saat sonra akşam yemeği yiyeceğiz."

Nico burnunu kırıstırıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Babanın favorisi: makarna alla Norma."

"Onun yerine peynirli makarna alabilir miyim?"

Seçme şansı verilse, Nico kahvaltı dahil her öğünde peynirli makarna yedi. Ada da öyle. "Senin için biraz tereyağlı ve peynirli spagetti ayıracağım."

Nico bu uzlaşmadan memnun görünüyor. "Akşam yemeğine kadar bahçede tek başıma çalışabilir miyim?"

Başımı sallıyorum, ben ya da Enzo'nun katılmasına gerek kalmadan bahçede pratik yapmaktan memnun olduğu için heyecanlanıyorum. Nico akşam yemeği vakti gelmeden önce mümkün olduğunca çok kirlenebilmek için mutlu bir şekilde arka bahçeye çıkıyor.

Ve şimdi makarna alla Norma'ya geri dönüyoruz.

Tarifte patlıcanların kahverengileşene kadar sotelenmesi gerektiği yazıyor ama patlıcanlar

kahverengileşmiyor. Sadece lapa gibi oluyorlar ve parçalanıyorlar. Ne yaptığımı bilmiyorum.

yanlış yapıyorum, çünkü oldukça iyi bir aşçıyım. Sanki Enzo için doğru yapmam gereken bir yemeği bulamıyorum. Yani, zorunda değilim, ama.

Onun için pişirdiğim yemekleri her zaman sevmiş görünüyor. Yemek masasına oturduğumuzda ve önündeki yemek tabağını gördüğünde, her zaman hemen eğilir ve yanağıma bir öpücük kondurur. Bu, tavuk ve pilav gibi basit bir şey olsa bile, ona yemek hazırladığım için bana teşekkür etmenin küçük bir yolu gibi. Ama daha önce hiçbir yemeğe, geçen gece Suzette'de yediği yemeğe verdiği gibi tepki verdiğini görmemiştim.

Neyi yanlış yapıyorum ben? Neden aptal patlıcan kahverengileşmiyor?

Crash!

Kırılan camın sesiyle başımı sobadan kaldırıyorum. Oğlum bir şeyleri kırma konusunda dünyanın uzmanıdır, bu yüzden bu sese çok aşınayım. Ve beyzbol sopasını tutarak eve geri koştuğunda yüzündeki panik ifadesine de çok aşınayım.

"Anne," diyor. "Bir kaza geçirdim."

Ne? A. Sürpriz.

Onu arka bahçeye kadar takip ediyorum ve yukarı baktığımda yatak odamızın camlarından birinin kırılmış olduğunu görmeyi bekliyorum ama gerçek çok daha kötü. Kırık bir pencere var ama bizim evde değil. Yan evde.

Suzette'in camlarından birini kırmış. Harika. Başını ne eğiyor. "zr dilerim anne."

"Bunu bana söyleme," diyorum ona. "Bunu Bayan Lowell'a söyleyeceksin."

Ve muhtemelen ben de söylemek zorunda kalacağım. Çünkü içimden bir ses Suzette'in kırık bir camı omuz silkerek geiştirecek biri olmadığını söylüyor.

Bu çok kötü. Çok, çok kötü. Bunu nasıl ödeyeceğimizi bilmiyorum.

Nico'yu yandaki eve götürürken, onu elektrikli sandalyeye gtryormuşum gibi davranıyor. Bu konuda heyecanlı değilim.

ama gerçekten dramatik davranıyor. Kaç kez bir şeyleri kırdığını düşünürseniz, bunun için özür dilemeye alışkın olması gerekirdi.

Ama eve yaklaştıkça arkadan gelen sesler duyuyorum. Bir kadın sesi ve bir erkek sesi. Ve bunlar Suzette ve Jonathan değil. Bu aksanı her yerde tanırım. Kocam Suzette'in arka bahçesinde. Tekrar.

Enzo'nun akşamın bir yarısı Suzette'in evinde ne işi var? Özellikle de bana haber vermeden oraya gitmeyeceğini söyledikten sonra.

O kadar kızgınım ki, Suzette'in ön bahçesinde tepinerek kapısına kadar gittim. Enzo bahçelerde çalıştığı için, insanların çimlerini kesip çimleri mahvetmeme konusunda oldukça titizim ama şu anda umurumda değil. Çok kızgınım. Başparmağımı kapı ziline bastırıyorum ve birinin cevap vermesini beklemeden tekrar basıyorum. Sonra iyi bir önlem için üçüncü kez.

"Ben de basabilir miyim?" Nico eğlenceye katılmak isteyerek sorar.

"Devam et."

Suzette kapıyı açtığı anda, biraz sıkıntılı görünüyordu, zili en az yedi kez çalmayı başarmıştık. Ama onu minicik bir şort ve göbeğini açıkta bırakacak şekilde bağlanmış bir atletle gördüğümde, onu rahatsız ettiğim için kesinlikle sempati duymuyorum.

Ya da kırık camı için bile.

"Millie." Bana kızgın bir bakış fırlatıyor ve Nico'yu görünce daha da sinirleniyor. "Kapı zilini gayet iyi duyabiliyorum. Bir kerelik yeter."

"Enzo burada mı?"

Kızgınlığı kayboluyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Evet. Arka bahçede bana yardım ediyordu."

O anda Enzo arka taraftan çıktı, kot pantolon ve kirli beyaz bir tişört giymişti, elleri sağlıklı bir kir tabakasıyla kaplıydı. "Mutfak lavabosunu kullanabilir miyim?" diye sormaya başladı, sonra beni gördü ve dondu kaldı. "Millie?"

Suzette bu drama bayılıyor ama onu hayal kırıklığına uğratmak istemesem de kocamı yakalamak için burada değilim. Daha acil bir meselemiz var. Elimi Nico'nun omzuna koyup sıkıyorum.

"Camını kırdım," diyor. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Aman Tanrım." Suzette bir elini göğsüne götürür. "I cam kırılma sesi duydum sandım!"

"Nico." Enzo kaşlarını çatıyor. "Sana arka bahçede topa vururken dikkatli olmanı söylemiştim, değil mi?"

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Şey, senin onunla oynayacağını sanıyordu."

Şimdi suçlu görünme sırası Enzo'da. Yine de daha iyi bilmeliydi. Dokuz yaşındaki oğlunuza onunla beyzbol oynayacağınızı söylediğinizde, bunu gerçekten yapmak iyi bir fikirdir. Yoksa kötü şeyler olur. Camlar kırılır.

"Hangi pencereydi?" Suzette soruyor.

"İkinci katta," diyorum. "Yandaki orta katta."

"Oh." Manikürlü tırnağını çenesine vuruyor. "Vitray pencere."

Vitray mı? Tanrım, kulağa çok pahalı geliyor. Enzo'nun gözleri açılıyor, belli ki o da aynı şeyi düşünüyor. Yeni bir vitray camın parasını karşılayabilmemizin hiçbir yolu yok.

"Ya..." Çekingen bir tavırla, "Nico pencerenin borcunu ödeyene kadar evinizin etrafındaki işleri mi yapıyor?" diyorum.

Suzette'in bu fikirden hoşlanmadığı açık. Tüm vücudu kaskatı kesilir. "Bundan emin değilim."

Bunu satmam lazım çünkü o pencerenin parasını kendimiz ödeyemeyiz. "Yaptıklarının sorumluluğunu almayı öğrenmesinin tek yolu bu."

Destek için Enzo'ya bakıyorum. O da yavaşça başını sallıyor. "Evet, katılıyorum. Suzette, oğlumun senin için ev işlerini yapabilmesinin çok iyi olacağını düşünüyorum."

"Ev işlerini yapacak biri var." Suzette kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Martha haftada iki gün geliyor!"

"O zaman Nico'nun gelmesi için haftada beş gün kalıyor," diye belirtiyorum.

Suzette'in bunu reddedeceğinden oldukça eminim ama Enzo kaşlarını çatıyor, kara gözleri kısılıyor. "Oğlumu evinizde istememenizin bir nedeni var mı?"

Sonunda ellerini havaya kaldırdı. "İyi! Benim için birkaç ev işi yapabilir."

Suzette'in Enzo'ya bahçe işlerini öğretmesini önermesinden bu yana ilk kez içimdeki gerilim boşalıyor. Suzette paradan hiç bahsetmedi. Vitray pencere için para ödemek zorunda kalmayacağız ve Nico davranışları için biraz sorumluluk almayı öğrenecek. Ayrıca Nico yanımdayken Suzette'in kocama asılmaktan kaçınabileceği de aklıma geliyor.

Tüm sorunlarımı çözdüm. Suzette'in yüzündeki ekşi ifade de işin bonusu.

FIFTEEN

Bayan Green'i eve götürme görevi bana verildi.

Bana söylenen bu. Bayan Green hafif bir kalp krizi geçirmiş ve durumu iyiymiş. Yani daha önce olduğu kadar iyi. Ancak daha önce gerçekten iyi olup olmadığını sorguluyorum, çünkü hastanede yattığı süre boyunca kafası oldukça karışık ve ailesi bana çok fazla düştüğünü söyledi. Hastanede çalışmaya başladığımdan beri öğrendiğim şeylerden biri, yalnız yaşayan çok sayıda yaşlı insanın muhtemelen yalnız yaşamaması gerektiğidir.

Ve eğer gerçekten çıldırmak istiyorsanız, size aynı insanlardan kaçının hala araba kullandığını söyleyeceğim.

Sosyal hizmet diplomamı aldığımdan beri çeşitli yerlerde çalıştım. Çocuklarla çalışmaya başladım, ancak kendi çocuğum olduğunda, güvenmeleri gereken insanların ellerinde çocukların başına gelen bazı korkunç şeylerle başa çıkmakta zorlandım. Her gece Ada'yı kucağıma alır ve o gün gördüğüm vahşet için hıçkırı hıçkırı ağlardım. Bu beni parçalıyordu.

İşin bana neler yaptığını fark eden Enzo'ydu ve bir hastanede sosyal hizmetler için bir pozisyon açıldığını duydu.

işçi. İş için başvurduğum ve bu başıma gelebilecek en iyi şeydi. Ağırlıklı olarak yaşlı bir nüfusla çalışıyorum ve onların da çocuklar kadar yardıma ihtiyacı var ama artık eve dönerken ağlıyorum.

Bayan Green hastane yatağında yatıyor. Doksan bir yaşında, yumuşacık beyaz saçları ve ailesinin ona evden getirdiği geceliği örtmek için koltuk altlarına kadar düzgünce sıkıştırılmış örtüleriyle küçücük bir kadın.

"Merhaba Bayan Green," diyorum. "Beni hatırladınız mı? Ben Millie, sosyal hizmet uzmanınızım."

Bana gülümsüyor. "Çöpü atmaya mı geldin? Çünkü çok dolu."

"Hayır, ben sizin sosyal hizmet uzmanınızım." Ona yaklaşıyorum ve göğsümdeki rozeti gösteriyorum. Sonra sesimi yükseltiyorum çünkü sorunun bu olabileceğinden şüpheleniyorum. Dosyasında HoH yazıyordu, yani ağır işiten. "SOSYAL HİZMET GÖREVLİSİ."

Anlayışla başını sallıyor. "Yerleri de paspaslayabilir misin?" "Hayır." Başımı sallıyorum ve daha vurgulu bir şekilde

Rozetim. "BEN SOSYAL HİZMET UZMANINIZIM. SENİ EVE NASIL GÖTÜRECEĞİMİZE YARDIM ETMEK İÇİN BURADAYIM!"

Küçük hastane şifonyerinin üzerindeki bir yığın giysiyi işaret ediyor. "Kıyafetlerimi benim için katlayabilir misin?"

Bayan Green'in odasını temizlemek ya da çamaşırlarını katlamak için burada değilim, ama öte yandan, odasının temizlik durumu konusunda çok endişeli olduğu açık. Belki çamaşırlarını katlarsam bana güvenir. Gerçek şu ki, bir yığın dağınık kıyafet beni de rahatsız ediyor. Bir gün doksan bir yaşında olduğumu, hastane yatağında yattığımı ve kirli zeminden ve katlanmamış kıyafetlerden rahatsız olduğumu hayal edebiliyorum. (Enzo o noktada hala kanepede oturuyor olacak.)

Yanımda paspas olmadığı için kıyafetlerini katlamaya başladım. Ne yazık ki getirdiği tek şey bir yığın gecelikti. Bayan Green her durumda gecelik giyen kadınlardan biri gibi görünüyor. Yine, bir gün kendimi öyle biri olarak görebilirim. Bir gün

Haftanın yedi günü, günün yirmi dört saati pijama giyebileceğim ve bunun için herhangi bir yargılamayla karşılaşmayacağım zaman.

"Hey!" diye sesleniyor. "Ne yapıyorsun?"

"Giysilerinizi sizin için katlıyorum, Bayan Green!" Elimden geldiğince yüksek sesle söylüyorum.

"Eşyalarımı çalıyorsun!" diye soluk soluğa bağılıyor. Başparmağını kırmızı hemşire çağırma düğmesine sokuyor. "Hırsız! Hırsız! Polis çağırın!"

Bayan Green'in kafası karışık, yaşlı bir kadın olduğunu fark etsem de kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor. Beni nasıl ondan bir şey çalmakla suçlayabilir? Benden istediği gibi kıyafetlerini katlamasına yardım etmeye çalışıyorum sadece!

Bir saniye sonra, katın hemşire şefi, Donna adında güçlü kuvvetli bir kadın, koşuşturarak odaya girdi. Bu sırada Bayan Green avazı çıktığı kadar bağırarak benim bir hırsız olduğumu ve polise haber verilmesi gerektiğini söylüyordu. Kıyafetlerini bıraktım ve ellerimi havaya kaldırarak ondan hiçbir şey çalmadığımı açıkça belirttim.

"Burada neler oluyor, Millie?" Donna bana o kalın Long Island aksanıyla soruyor. (Yoksa kalın Long Island aksanıyla mı?)

"I..." Sertçe yutkunuyorum. "Ben bir şey çalmadım. Sadece kıyafetlerini taşımasına yardım ediyordum. Yemin ederim."

"YALANCI!" Bayan Green çığlık atıyor. "Eşyalarımı çalıyordu! Hemen polisi aramalısınız!"

Donna Bayan Green'i sakinleştirmek için elinden geleni yaparken ben odanın köşesinde durup ellerimi birbirine kenetliyorum. Birkaç dakika sürüyor ama televizyonu Noel şarkılarıyla ilgili bir programa ayarladıktan sonra (bahar olmasına rağmen) Bayan Green nihayet yatışmış görünüyor.

Öte yandan ben bir felaketim.

Donna'yı odadan çıkarken takip ediyorum ama dizlerim hâlâ titriyor. Donna bu etkileşimden hiç etkilenmemişti. Topuzundaki tek bir saç teli bile yerinde değil.

kafasında tutuyor. Ama hemşire odasına döndüğümde başım zonkluyordu.

"İyi misin, Millie?" Donna bana sordu.

"Ben... Ben bir şey çalmadım."

"Tabii ki yapmadın." Boynundan sarkan stetoskopu çıkarıyor. "Demans hastası olduğunu biliyorsun, değil mi? Dosyanın her yerinde yazıyordu."

Tüm tabloda vardı. Başka biri olsa etkileşimi görmezden gelirdi ama ben gelemem. Benim geçmişimle olmaz.

Cinayetten on yıl hapis yatmak olaylara bakış açınızı değiştiriyor.

Donna büyük olasılıkla bu konuda hiçbir şey bilmiyor ve ben de ona hikayeyi anlatmaya hevesli değilim. Kısaca anlatmak gerekirse, ben ergenlik çağındayken bir çocuk en yakın arkadaşına tecavüz etmeye çalıştı. Onları yakaladım ve kafasına bir kağıt ağırlığıyla vurdum. Ne yazık ki bu onu durdurmadı. Ben de ona tekrar vurdum. Ve tekrar. Sonunda nefes almayı bıraktı.

Çocuğun ailesi çok zengindi ve gururları bir tecavüzcü olsa bile, gururlarını ve sevinçlerini öldürdüğüm için paçamı kurtarmama izin vermeyeceklerdi. İyi bir avukat beni kurtarabilirdi ama sadece kamu avukatı vardı ve o da çok iyi bir avukat değildi. Kasıtsız adam öldürmekten suçlu bulundum ve bir kadın hapishanesinde on yıl hapis yattım.

Bu insanlara anlattığım bir şey değil. Arkadaşıma yardım ettiğim için pişman olmasam da parmaklıklar ardında geçirdiğim süre gurur duyduğum bir şey değil. Ama adaya taşınmadan birkaç ay önce bu hastane beni işe aldığı anda, bunu onlara açıkladım çünkü mecburdum. Bundan sonra beni hâlâ isteyip istemeyeceklerinden emin değildim ama istediler. Sosyal hizmet uzmanlarının sayısı az.

Yine de kendimi paranoyak hissetmeme neden oluyor. Son işimde, hastane çevresindeki bazı eşyalar kayboldu ve bu konuda sorgulanmak üzere polis tarafından çağrılan tek kişi bendim. Beni karakola getirmedi ya da

Öyle ciddi bir şey değildi ama geçmişim nedeniyle beni herkesten daha yakından inceledikleri çok açıktı.

Donna bana öyle mi bakıyor? Gerçekten o odadan bir şey çaldığımı mı düşünüyor? Biliyor mu?

"Millie," diyor.

Alnımdan soğuk bir ter boşanıyor. "Evet?" "Çok solgun görünüyorsun. Oturmalısın."

Donna, bacaklarım altına çökmeden hemen önce benim için bir sandalye kapmayı başarıyor. Başımı bacaklarımın arasına koymamı söylüyor ve ardından otomatik tansiyon aletlerinden birini alarak bana hemşirelik yapıyor.

"Öğle yemeğini yedin mi?" diye soruyor. "Hı-hı," diye idare ediyorum.

"Miden bulanıyor. Tansiyonunu ölçeyim."

Donna, tansiyonumun iyi olduğundan emin olmama rağmen tansiyon aletini koluma sarmakta ısrar ediyor. Bu tansiyon sorunu değil. Sadece benim hüküm giymiş bir katil olduğumu bilmesinden korkuyorum. Hepsi bu, sheesh.

Donna beni izlerken orada oturuyorum. Tansiyon manşeti sol pazılarımın etrafını sıkıyor, sonra basınç hafifliyor, sonra tekrar sıkıyor ve bu döngü iki kez daha tekrarlanıyor. Donna nefesinin altında küfrediyor ama sonunda tansiyonu ölçmeyi başarıyoruz.

"Vay be," diyor.

Bu, herhangi bir tıbbi testten sonra birinden duymak isteyeceğiniz bir yanıt değildir. "Ne?"

"Tansiyonun yüksek" diyor. "Gerçekten yüksek."

"Öyle mi?"

"Evet. Son doktor randevunuzda ne oldu?"

Açıkçası doktora çok sık gitmiyorum. Tüplerimi bağlatmadan önce kadın doğum uzmanıma daha sık giderdim, ancak çocuk doğurma yıllarımın sona erdiğini düşünürsek, bunun pek bir anlamı yok gibi görünüyor. Herhangi bir doktora en son üç yıl kadar önce gittim,

Hastanede alıştığım ve sürekli doktorlarla bir arada olduğum için bu ironik bir durum.

"Kendimi endişeli hissediyorum," diyorum ve tansiyonumun yüksek olduğunu bildiğim için daha iyi hissetmiyorum. "Muhtemelen bu yüzden."

"Oldukça yüksek, Millie. Doktorunu aramalısın."

Harika. Tabağıma koyacak bir şey daha. "O kadar önemli mi?"

"Hayır," dedi. Ben rahatlamaya fırsat bulamadan da ekliyor: "Yani kalp krizi ya da felç geçirmeyi umursamıyorsan olmaz."

Bu çok saçma. Tamamen aşır tepki veriyor. Kalp krizi ya da felç geçirecek kadar yaşlı değilim. Ve oldukça iyi durumdayım. şu anda bu tansiyon sorunuyla uğraşmama gerek yok. Belli ki taşınma yüzünden stresliyim. Ve dün gece, evin içinde bir yerlerden gelen o kazıma sesiyle tekrar uyandım, neyse ki araştırmaya fırsat bulamadan kesildi.

Eminim her şey yoluna girdiğinde tansiyonum da daha iyi olacaktır.

SIXTEEN

Bu akşam yemekten sonra Enzo masayı toplamama yardım etti. Böyle şeyleri yapmakta oldukça iyidir, ya da en azından yıllar içinde birkaç iğneleyici yorumdan sonra bu konuda iyi oldu. Ama şimdi harika. Söylememe bile gerek kalmadan tüm tabak ve bardakları mutfağa getiriyor.

Birkaç tabağı bulaşık makinesine bırakırken, "Yine lezzetli bir akşam yemeği," diyor.

Elimdeki tabağa bakıyorum. Bu Nico'nun tabağı ve neredeyse hiç dokunulmamış. Bu akşam herhangi bir şikâyetle karşılaşmak istemedim, bu yüzden denenmiş ve gerçek makarna ve peynir ile gittim. Onun en sevdiği üç şey var: erişte, tereyağı ve bolca peynir. Ve genelde at gibi yer. O ve Enzo arasında, içlerinden biri benden bir ısırık almadığı için şanslıyım.

"Nico iyi mi?" diye sordum. "Peynirli makarnasını yemedi."

"Belki de büyük bir öğle yemeği yemiştir?" "Belki..."

"Belki de peynirli makarnadan bıkmıştır?" "Asla."

Bana sırtıyor. "Belki de Küçük Kivi'nin sineklerini yiyordur."

Şu korkunç peygamberdevesi yine deri değiştirmiş. Her deri değiştirdiğinde biraz daha büyüdüğünü fark ettim. Ve bence zaten çok büyük. Ama Nico o böceği çok seviyor. Dün gece Lowell'lar için yaptığı işlerden döndükten sonra onu yemek masasına getirmek istedi. Bu zor bir hayırdı.

Tabağa bakıyorum ve kalan makarnayı kendim yeme isteğime direniyorum. Kaloriye ihtiyacım yok, özellikle de şu anda sağlık sorunları yaşadığım için. Yine de hala bir doktora görünmem gerektiğine inanmıyorum. Araştırdım ve otomatik tansiyon aletleri yanlış sonuç veriyormuş.

"Bu arada," diyorum. "Bugün isteyken bir hemşire tansiyonuma baktı ve görünüşe göre çok yüksekti. Bunu çok büyüttü."

Ona işteki günümle ilgili hikâyeler anlattığımda Enzo genellikle anlayışlı davranır. Ama bu sefer kaşlarını çatı. "Tansiyonun neden yüksek?"

"Bilmiyorum." Makarna ve peyniri çöp öğütücüsüne atıyorum ve tabağı bulaşık makinesine yerleştiriyorum. "Hey, hadi bulaşıkları yıkayalım."

"Ama bulaşık makinesi dolu değil."

"Evet, ama Martha yarın geliyor, bu yüzden o gelmeden önce bu bulaşıkları yıkayıp kaldırmak istiyorum."

Çenesini kaşıyor. "Anlamıyorum. Temizlik görevlisine hazırlanmak için neden bulaşıkları temizlemek zorundayız? Yemekten önce de süpürüyordun."

"Sadece onun için her şeyin temiz olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ama o temizlenmeye geliyor!" Başını sallıyor. "Belki de bu yüzden tansiyonun yüksektir, değil mi?"

"Her neyse," diye mırıldanıyorum. "O kadar da yüksek değildi." "Gerçekten yüksek' dedin."

"Hayır, oldukça yüksek dedim." Bulaşık makinesine ulaşmak için onu geçmeye çalışıyorum. "Lütfen bu bulaşıkları yarın için temizleyebilir miyiz?"

Enzo bulaşık makinesi deterjanının bulunduğu dolaba uzanıyor. Fincanı dolduruyor, sonra kapağını kapatıyor ve temizlik döngüsünü başlatmak için düğmeye basıyor. İşi bittiğinde dönüp bana bakıyor, kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Tamam, artık bulaşık makinesi bahanemiz yok. Tansiyonun hakkında konuşabiliriz."

"Oh Tanrım." Gözlerimi deviriyorum. "Bak, bunu bu kadar büyüteceğini bilseydim hiçbir şey söylemezdim."

"Neden bu konuda büyük bir şey yapmayayım ki?" diye karşılık verir. "Sen benim karımsın ve ben senin sağlıklı olmanı ve sonsuza dek yaşammanı istiyorum."

"Bu... çok hoş, sanırım," diye itiraf ediyorum. "Ama bunu çok büyütüyorsun. Sadece stresliydim ve bu yüzden tansiyonum yüksekti."

"Tamam. O zaman bir doktora git ve kontrol ettir."

"Ama-"

"Sen hiç doktora gitmiyorsun, Millie," diye belirtiyor. "Sen de gitmezsin. Ve sen benden bile yaşlısın."

İtiraz edecekmiş gibi görünüyor ama sonra omuzları çöküyor. "Peki. İkimiz de doktora gideriz. Tamam mı?"

Güzel. Tamam, tamam. Enzo belli ki kabul edene kadar başımın etini yiyecek, o yüzden doktora gidip tansiyonuma baktıracağım ama eminim her şey yoluna girecek.

"Ayrıca," diyor, "birbirimiz için hayat sigortası poliçesi yaptırmalıyız."

Bu konuşmanın gidişatı hoşuma gitmiyor. Yeni bir doktor bulup randevu almak zorunda olmam yeterince kötü zaten. "Hayat sigortası poliçeleri mi? Bunu bilmiyorum. Neden yaptıralım ki?"

"Neden yapmayalım ki?" Pencereden dışarı bakıyor, Lowell'ların çok daha büyük evlerinin muhteşem manzarasını görüyoruz.

ev. "Ya bana bir şey olursa? Çocuklarla yalnız kalırsın. Paran olmalı."

Kocamın ölümünü hayal etmek istemediğim için gözlerimi kapatıyorum. Bu neredeyse düşünülemez. "Tamam, o zaman kendine bir hayat sigortası yaptır."

"Senin de bir tane olmalı."

"Yani ölürsem para mı alacaksın?"

Dudaklarını birbirine bastırır. "Millie, bunun benim için olmadığını biliyorsun. Bu çocuklarımız için. Başlarını sokacak bir çatıları olsun diye. Zaten ev kredisini zar zor ödeyebildiğimizi biliyorsun."

Haksız da değil. Çocuğu olan pek çok insanın hayat sigortası poliçesi vardır. Birkaç yıl önce bunun hakkında konuşuyorduk ama ikimiz de birimizin öleceğı fikrine o kadar üzüldük ki hiç yaptırmadık.

Şu anda tansiyonumun yüksek olup olmadığından emin değilim ama yüksek hissediyorum.

"Bunun üzücü bir şey olduğunu biliyorum." Enzo elimi avucunun içine aldı. "Seni asla kaybetmek istemem. Ama bunun bir sorumluluğı var."

"Evet, bu doğru."

"Ayrıca," diye ekliyor, "Suzette çok iyi bir sigorta acentesi tavsiye etti. Yarın onu arayabilirim."

Oh. Bunun arkasında Suzette vardı. Şimdi her şey anlam kazandı.

"Yani on bir yıl boyunca hayat sigortasına ihtiyacımız olduğunu düşünmediniz," diyorum. "Ve Suzette bu konuda tek kelime etti ve şimdi yarın bu adamı aramak zorunda mıyız?"

"Millie." Yüzü hafifçe kızarıyor, ancak zeytin rengi ten rengi nedeniyle bunu anlamak zor. "Bana ne olursa olsun aileme bakmaya çalışıyorum."

"İyi. Tamam!"

Tanrım, neden bana zorluk çıkaran benmişim gibi hissettiriyor? Hayat sigortası büyük bir mesele, değil mi? Önemli olduğunu biliyorum ama bir şey satın almak için acele etmek istemiyorum, özellikle de çok fazla harcanabilir gelirimiz yokken.

Ne de olsa yarın ölecek değilim.

SEVENTEEN

"Ölüyor musun anne?"

Ona iyi geceler dilerken Ada bana bu soruyu soruyor. İkiz yatağında yatıyor, köpek resimleriyle kaplı battaniyesini çenesine kadar çekmiş, küçük yüzü endişeyle buruşmuş. Ada her zaman çok fazla endişelenmiştir. Bu kız dünyanın yükünü omuzlarında taşıyor. Daha küçük bir çocukken bile her şey için endişelenirdi, özellikle de Nico için. Nico en ufak bir şey yaptığında bile ağlardı.

"Ben ölmüyorum!" Yüzündeki birkaç tutam siyah saçı çekip alıyorum. "Neden öyle dedin ki?"

"Babamla bu konu hakkında konuştuğunuzu duydum."

Oh, harika. Eski dairemizde, çocukların kağıt inceliğindeki duvarlardan sesleri duyabildiğinin farkındaydık. Nedense bu büyük evde durumun farklı olduğunu sanıyorduk. Ama görünüşe göre, hala her şeyi duyabiliyorlar.

"Ölmüyorum," diye onu temin ediyorum.

"O zaman neden hayat sigortası yaptırıyorsun?"

"Ölürsek diye" ifadesinin doğru cevap olmadığını hissediyorum. Teknik olarak doğru cevap olsa da. "Her ihtimale karşı

garip, beklenmedik bir kaza olur. Ama bu olmayacak."

"Olabilir."

Ada'nın kaşlarının arasında Enzo'nun endişelendiğinde yaptığı kırışıklığın aynısı var. Ona çok benziyor - aynı gözler, burun, cilt tonu, kalın siyah saçlar - ama onun kişiliğine sahip değil. Ve dürüst olmak gerekirse, iyi ya da kötü, o da bana pek benzemiyor. Nereden geldiğinden tam olarak emin olamadığınız çocuklardan biri. Belki de büyükanne ve büyükbabalarından birine benziyordur. Annemle aramız açık ama o hep çok endişeli görünürdü.

Ve onun zekası da bir gizem.

"Ada." Küçük yatağına tırmanıp sıcak bedeninin yanına kıvrılıyorum. Birkaç yıl içinde bunu yapmama izin vermeyecek, o yüzden şimdilik tadını çıkaracağım. "Uzun bir süre yaşayacağım, muhtemelen sen çocuk sahibi olduktan sonra, hatta belki senin çocukların çocuk sahibi olduktan sonra bile. Ve baban... O muhtemelen sonsuza kadar yaşayacak."

Bu dünyada ölümsüz olan biri varsa o da Enzo'dur, yani bu pekala doğru olabilir.

"O zaman neden hayat sigortasına ihtiyacınız var?"

Bu konuşma gecenin geri kalanında da devam edebilir. "Ada," diyorum, "endişelenmeyi bırakıp biraz uyumalısın."

Yorganın altında kıvranıyor. "Babam geliyor mu?"

Şu anda her iki çocuğumuz da uykuya dalmadan önce her iki ebeveynin de iyi geceler demesini bekliyor. Bu aynı anda hem tatlı hem de yorucu bir rutin. Ada ile işim bittikten sonra bir sonraki durağım Nico'nun odası olacak. Muhtemelen Enzo da oradadır. Değiş tokuş yapabiliriz.

"Sırada onu göndereceğim," diyorum.

Bu onu gülümsetiyor. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Ada doğduğu andan itibaren tam bir baba kızı. Bebekken bir gün iki saat boyunca avazı çıktığı kadar bağırıldığını ve Enzo'nun işten eve gelip onu kucağına aldığını hatırlıyorum.

bir anda sakinleşti. Eğer onu daha iyi hissettirebilecek biri varsa, o da odur.

Nico'nun odasına vardığımda, Enzo ve Nico'yu odada birlikte görmeyi, peygamberdevesine sinek yedirmeyi ya da bunun gibi korkunç bir şey yapmayı bekliyordum. Ama Enzo odada değildi. Nico odasında yalnız ve gözleri hala açık olmasına rağmen ışıklar çoktan sönmüş.

"Yorgun musun?"

Ona sordum.

"Sayılır."

Karanlıkta gözlerimi kısarak yüzüne bakıyorum. O da Enzo'ya benzer özelliklere sahip, ancak sanırım iki çocuğum arasında bana daha çok benziyor, ki bu da pek bir şey ifade etmiyor. Ona Enzo'nun babasının adı olan Nicolas'ı verdik. "Her şey yolunda mı?"

"Mm-hmm."

Nico'nun yatağının başucunda peygamber devesi var. Kafesli muhafazada görmek biraz zor, ama sonunda uzun ince böceği fark ettiğimde, küçük ellerini birbirine sürttüğünü görebiliyorum. Bu böcek kesinlikle bir şeyler planlıyor gibi görünüyor. Erkeklerin böcekleri sevdiğini biliyorum ama neden bir insan yatak odasında böyle bir şey ister ki? Onda bir sorun mu var?

Hayır. Nico'nun hiçbir sorunu yok. O gelmiş geçmiş en mutlu, en uyumlu çocuk. Herkes onu seviyor.

Oğlumu alnından öpmek için muhafazanın yanından geçerken yüzümü buruşturuyorum. Yarın, onu taşıması için onunla konuşmam gerekecek. Belki odanın diğer tarafına, belki de tamamen evin dışına.

"İyi geceler," diyorum.

"İyi geceler anne," diyor uyuklu bir şekilde.

Uzaklaşırken pencereden dışarı bakıyorum. Bu gece dolunaya yakın bir hava var ve mükemmel bir şekilde düzenlenmiş arka bahçemizi aydınlatıyor. Yaza kadar şehirdeki en iyi bahçeye sahip olacağımıza bahse girerim. Enzo bundan emin olacak.

Ama gözlerim kendi arka bahçemizin dışındaki bir şeye takıldı:

Lowell'ların bahçesi.

Enzo'nun evde olduğunu ve benim gibi çocuklara iyi geceler dilediğini sanıyordum ama değilmiş. Nedense komşuların arka bahçesinde. Ama çalışmıyor. Suzette'in yanında duruyor ve konuşuyorlar.

Oğlumun yatak odasının karanlığında bir an onları izliyorum. Tamamen masum olabilir. Ne de olsa komşular ve bahçede birlikte çalışıyorlar. Ama bana ters gelen bir şey var. Ne de olsa saat gece on. Kocam neden başka bir kadınla arka bahçede olsun ki?

Ona dokunmuyor. Onu kesinlikle öpmüyor ya da buna benzer bir şey yapmıyor. Sadece konuşuyor gibi görünüyorlar. Ama yine de beni huzursuz eden bir şey var.

Enzo'nun benden bir şey sakladığı hissinden kurtulamıyorum.

EIGHTEEN

Saat sabahın altısı ve biri evimize zorla giriyor.

Bu seferki ses, araştırmaya çalıştığımndan beri birkaç kez daha duyduğum kazıma sesi değil. Kazıma sesinin alt kattaki pencerelerden birine sürtünen bir dal parçası olduğuna kendimi ikna etmiştim ama bu çok farklı bir ses. Bunlar yüksek sesler. Ayak sesleri. Bir kapı çarpıyor. Kocam hala yanımdaki yatakta usulca horluyor olsa da, yatakta doğrulmama neden olacak kadar yüksek. Buranın güvenli bir mahalle olması gerekiyordu. Böyle şeylerin burada olmaması gerekiyordu.

Alt kattan gelen gürültülü bir ses beni dik oturttu. Bu şu ev istilalarından biri mi? Eğer öyleyse, ne yapacağız? Silahımız yok. Enzo eskiden evimizde bir tane bulundururdu ama Ada doğduktan sonra ondan kurtuldu. Ada'nın onu bulup kendine zarar vermesinden korkuyordu.

911'i arayıp çabucak gelmelerini umacağım.

Enzo yanımda mışıl mışıl uyuyor, devam etmekte olan ev istilasından tamamen habersiz. Dün gece yatağa o kadar geç geldi ki, ona ne yaptığını sorma fırsatım olmadı.

Suzette ile arka bahçesinde yapıyordum. Ve Şimdi aklımdaki son Şey bu.

Kocamı gereğinden daha sert bir Şekilde sarsarak uyandırıyorum. "Enzo," diye tıslıyorum. "Biri eve zorla girmiş. Polisi arıyorum."

"Che?" Güzlerini ovuşturuyor. Sabahın ilk saatlerinde aksanı daha ağırdır. "İçeri mi girdin?"

"Onları duymuyor musun?"

Ben neredeyse çığlık atmak isterken o bir an dinliyor. "Martha mı? Hayır mı?"

"Martha? Martha sabahın altısında evimize nasıl geldi? İçeri nasıl girdi?"

"Ona anahtarı veriyorum."

Dehşet içinde ona bakıyorum. "Anahtarı ona mı verdin? Neden verdin?" "Neden mi? İçeri girdiğinde seni uyandırmasın diye.

temizlemek için!" İnlıyor ve başını yastığaya yaslıyor. "Uyu artık, Millie!"

Ve Şimdi alt katta çalışan bir süpürgenin uzaktan gelen sesini duyuyorum. Tamam, iyi, sanırım o haklı. Çoğu hırsız oturma odasını süpürmek için zaman ayırmaz, bu yüzden Martha olmalı.

Ama artık evimin işgal edilmediğini bilsem bile, tekrar uyuyamıyorum. Kalbim hala hızlı atıyor. Onun yerine kalkıp duş alıyorum. Güne başlayabilirim, özellikle de Nico'nun yataktan kalkmak için genellikle biraz ikna edilmesi gerektiğinden.

Yaklaşık yarım saat sonra yeni duş almış ve giyinmiş olarak merdivenlerden iniyorum. Martha'nın yoluna çıkmamak için mutfaktan bir muz daha alıyorum. Mutfağı son derece kapsamlı bir Şekilde temizliyor.

Martha'nın mutfakta olmaması dışında.

Oturma odasının köşesinde tuttuğumuz masanın yanında. Ve masayı temizlemiyor. ekmecelerden birine bakıyor. Bir an onu izliyorum ve kendi kendime tek düşünebildiğim, "Ne halt ediyor bu?" oluyor. I

İnsanlar için temizlik yaparken hiçbir çekmeceyi böyle karıştırmadım.

"Martha?" Sonunda söyledim.

Gözlerini kaldırıyor. Martha'yı çok iyi tanımıyor olabilirim -çok gerekli olmadıkça benimle nadiren konuşur- ama suçlu bir ifade gördüğümde anlarım. Yine de hakkını vermeliyim; kendini çok çabuk toparlıyor.

"Sana bir not bırakmam gerekiyordu, ben de kâğıt kalem arıyordum," diyor bana. "Temizlik spreyimiz neredeyse bitmek üzere."

Öyle miyiz? Bu doğru olabilir. Sanırım.

Ama kağıt kalem aramadığına bahse girerim.

Martha mutfağa geri döndü. Onu masamın çekmecelerini karıştırırken yakaladığıma inanamıyorum. Bu kovulabilir bir suç. Kabul, Suzette onu şiddetle tavsiye etti, ama Suzette güvendiğim insanlar listemde üst sıralarda değil. Martha'da hoşlanmadığım bir şeyler var. Keşke ondan kurtulabilsek.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Birini nasıl kovarsın ki? Yani, bu bana daha önce de yapılmıştı, bu yüzden genel konsepti anlıyorum, ama bunu düşününce kalbim hızlanıyor. Kan basıncım şüphesiz tavan yapmıştır.

Bir sonraki hamlemi düşünmek için kanepeye oturmaya başlıyorum ama iyi ki terlik giymişim çünkü kanepenin önündeki zeminde kırık camlar var. Genelde sehpanın üzerinde duran vazoun devrildiğini fark etmem bir saniyemi alıyor. Bir yığın zambak ve sayısız cam parçası yere saçılmış.

Tamam, şimdi kızdım. Ve Martha'yı kovmak için başka bir sebebim var.

Hemen hemen her yerde bulunan camlardan uzak durmaya çalışarak mutfağa doğru yürüyorum. Üst kattan gelen cam kırılma seslerini duymadığıma şaşırdım, sadece temizlikle ilgili olağan gümbürtüleri duydum. Mutfakta, Martha

Bana oldukça dolu görünen bir şişeyle tezgâhtan aşağı püskürtüyor.

"Martha," diyorum, "beni yerdeki kırık camlar konusunda uyara bilirdin."

Tezgâhtan başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmiyor. "Ne cam kırığı?"

"Sehpanın üzerindeki vazoyu devirmişsin," diyorum sıkıca. "Ve kırıldı. Ve her yer cam oldu."

Martha sonunda süngerini bıraktı. Donuk gri gözleriyle bana bakıyor. "Vazo falan kırmadım. Daha oturma odasını temizlemeye bile başlamadım."

Cidden mi? Önce çekmecelerimi karıştırıyordu. Şimdi de kıldığı belli olan bir vazoyu kırmamış gibi davranıyor. Suzette'in bu kadını tavsiye ettiğine inanamıyorum.

"Martha," diyorum sertçe. "Eğer bir şeyi kırdıysan, en azından bunu kabul etme nezaketini göstermelisin. Bunun için senden para almayacağım." Ama seni kovacağım.

Bana göz kırpmıyor. "Ben bir şeyleri kırmam," diyor sertçe. "Ama kırmış olsaydım, bunu itiraf ederdim."

"O zaman kim kırdı?" Ben de karşılık verdim. "Masadan kalkıp kendi kendine mi kırıldı?"

Bu inanılmaz. Evlere temizliğe gittiğimde kendi payıma düşen bardakları, vazoları falan kırmadım değil. Ama hep itiraf ettim. Yaptığım belliydi, o zaman yalan söylemenin ne anlamı olabilirdi ki? Ama Martha inatla reddediyor.

"Burada neler oluyor hanımlar? Bu bağırış çağırış da ne?" Enzo mutfağın girişinde duruyor.

Görünüşe göre bağırıyormuşum. Öyle olduğunu düşünmüyordum ama sesimi çok yükselttiğimde bazen olduğu gibi şakağımda küçük bir damarın zonkladığını hissettim.

Martha ellerini tertemiz beyaz önlüğünün iki yanında, sağlam kalçalarının üzerine koyar. "Bay Accardi, lütfen karınıza oturma odasındaki vazoyu benim kırmadığımı söyler misiniz?"

Vay canına. Şimdi de kocamı bana karşı mı kışkırtıyor? Bu gittikçe daha iyi oluyor. "Bu sabah buraya geldiğimde kırık buldum. Başka kim yapmış olabilir ki?"

Enzo homurdanıyor. "Bu tam da Nico'nun işine benziyor." Kabul ediyorum, Nico pek çok şeyi kırıyor. Ama kırdığı zaman da hemen bana haber verir. Bir vazoyu kırıp sonra da bütün kırık camları oturma odasında bırakacak biri değil. Onu çok iyi tanıyorum.

bunu yapmazdı.

"Nico değildi," diye ısrar ediyorum. "Ayrıca, o hâlâ uyuyor." Enzo saatine bakıyor. "Uyanma vakti geldi, Sanırım."

Ben onu durduramadan merdiven boşluğunun dibine gidiyor ve Nico'nun adını bağırmaya başlıyor. Oğlum uykulu gözlerle ve karmakarışık saçlarla merdiven boşluğundan inene kadar Nico'nun kıcını buraya getirmesi için bağırması bir dakika sürüyor.

"Ne oldu?" Nico hâlâ gözlerini ovuşturarak mırıldanıyor. "Neden beni rahatsız ediyorsun?"

"Nico," diyor Enzo sertçe. "Oturma odasındaki vazoyu sen mi kırdın?"

Üçümüz de Nico'ya bakarken uzun bir duraklama oluyor. "Oh," diyor. "Evet."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ciddi misin? Neden bir şey söylemedin? Ayağımı camdan kesebilirdim."

Omuz silkiyor. "Sen uyuyordun. Gecenin bir yarısı acıktım ve yiyecek bir şeyler almak için aşağıya indim, o sırada masaya çarptım ve masa düştü."

Harika. Yemeğini bitirmedikten sonra acıkacağını biliyordum. Ayrıca, kırılan camın sesinin beni uykumdan uyandırmaması beni rahatsız ediyor. Başka neyle uyuyorum ki?

"Temizlemeye çalışabilirdin," diye belirttim.

"Bana kırık camlara dokunmamamı söylemiştin."

Bu doğru. Ama yine de. Nico'nun daha fazla sorumluluk duygusuna sahip olmasını umardım, özellikle de şu anda

Lowell'lar için ev işleri.

"Martha," diyor Enzo. "Vazoyu kırdığını düşündüğümüz için çok üzgünüz. Belli ki yanılmışız."

Cömert davranıyor. Onu vazoyu kırmakla suçlayan bendim. Kendimi savunmam gerekirse, gerçekten kırmış gibi görünüyordu. Ama haksız yere suçlanmanın nasıl bir duygu olduğunu bilirim ve bunu Martha'ya yaptığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Dahası, pek çok kez herhangi bir özür dilemeden suçlandım. Bir keresinde temizlik yaptığım bir kadın beni banyoda unuttuğu bir yüzüğü almakla suçlamıştı ve o gün yüzüğü tuvaletin arkasında bulduğunda bana üzgün olduğunu bile söylememişti. O kadın olmak istemiyorum.

"Çok, çok özür dilerim," diyorum ona. "Ben sadece... hemen bir sonuca vardım ve tamamen yanıldım. Umarım özrümü kabul edersiniz."

Martha bir şey söylemiyor.

"Ve kırık vazoyu temizleyeceğiz," diye ekliyor Enzo. "Tabii ki."

Bakışlarını doğrudan yüzüme diyor. "Bir suçlu gibi hissettirilmekten hoşlanmadım."

Nefesimi içime çektim. "Suçlu" kelimesini söylediğinde neden bana öyle baktı? Bu sadece benim hayal gücüm değildi.

Martha'nın geçmişimi biliyor olması mümkün mü? Hapse girdiğimi biliyor mu? Tanrım, Suzette'e söyledi mi? Bu düşünülemez bile. Suzette bu bilgiyle bayram ederdi.

Ama bilmesi mümkün değil. Soyadım artık farklı ve geçmişimi araştırmak için Sosyal Güvenlik numaram onda yok. Sadece paranoyaklaşıyorum.

"Size kendinizi bir suçlu gibi hissettirdiğimiz için özür dilerim," diyor Enzo, sesindeki gerginlikten habersiz. "Lütfen özrümüzü kabul eder misiniz?"

Sonunda başını salladı. Ve başka bir şey söylemeden yüzünü buruşturup mutfığa geri dönüyor ve tekrar temizliğe başlıyor.

"Hadi," diyor Enzo bana. "Çocuklar aşağı inmeden önce burayı temizlememiz gerek. Her yerde cam var."

Artık bir temizlikçim olmasına rağmen, sabahımın ilk saatlerini kırık camları temizleyerek geçireceğim için kendimi sinirli hissetmekten alamıyorum. Yıllar boyunca kendi payıma düşeni temizlemediğimden değil. İşin ironik yanı, eğer onu suçlamamış olsaydım, Martha muhtemelen benim için temizleyecekti.

Yani iyi, vazoyu kırmadı. Ama "suçlu" kelimesini söylediğinde yüzündeki ifadeyi hayal bile edemezdim. Kesinlikle o masanın çekmecesini karıştırıyordu, bunu kendi gözlerimle gördüm. Ve mazeretine inandığımdan emin değilim.

Martha neden çekmecelerimi karıştırıyordu? Ne arıyordu? Kadın geçmişimi mi araştırıyordu?

Suzette'in bizim için çalışmaya gönderdiği bu kadına güvenmediğim hissinden kurtulamıyorum.

NINETEEN

Yeni bir birinci basamak doktorundan randevu almak görüldüğü kadar kolay değildir.

Bölgedeki yarım düzine muayenehaneyi aradım ve hiçbirini yeni hasta kabul etmediklerini söyledi. Dürüst olmak gerekirse, Enzo her gece yatmadan önce randevu alıp almadığımı sormasaydı pes edecektim. Sonunda, yedinci denememde Dr. Sudermann'dan randevu aldım, ancak içeri girmek için üç hafta beklemek zorunda kaldım.

Ama işte buradayım, muayene masasında oturmuş Dr. Sudermann'ın odaya girmesini beklerken arkadan açılan önlüklerden birini giyiyorum. Daha önce tansiyonumu ölçtürmüştüm ve hemşire sayıyı gördüğünde şaşırması gibi bir ses çıkarmıştı, bu da beni pek iyi hissettirmemişti. Şimdi burada oturmuş gergin bir şekilde bekliyorum ve havalandırmadan gelen bir esinti tam da önlüğümün arkaya açıldığı yere çarpıyor.

Bir saat kadar bekledikten sonra Dr. Sudermann kapıyı bir kez çaldı ve odaya girdi. Randevuyu aldığım da Amanda Sudermann'ın bir resmini internette görmüştüm, ancak ne kadar genç görüneceğine tam olarak hazırlıklı değildim. Eğer biri bana onun hâlâ üniversitede olduğunu söyleseydi,

Buna inanırdım. Neyse ki en azından Ada'dan daha yaşlı görünüyor. Ama çok değil.

Yine de kendinden emin bir havası var. Ve muhtemelen tıp fakültesini ve ihtisasını bitirdi, yani en az otuz yaşında olmalı? Tabii şu duyduğunuz dahi çocuklardan biri değilse. Ama tatlı bir yüzü var ve bu bile başlı başına rahatlatıcı. Bu kadının bana gerçekten kötü haber vereceğini düşünemiyorum.

"Bayan Accardi?" dedi.

Başımı salladım.

"Ben Dr. Sudermann," diyor. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Tekrar başımı sallıyorum. Belki bu randevuyu tek kelime etmeden atatabilirim.

"Tansiyonunuzla ilgili bazı endişeleriniz olduğunu duydum," diye devam ediyor.

"Çalıştığım hastanede kontrol ettirdim," diyorum. "Bana biraz yüksek olduğunu söylediler."

"Çok yüksek." Odadaki bilgisayarın yanındaki tabureye oturdu ve dosyama erişmek için giriş yaptı. "Altta yatan bir neden olup olmadığını anlamak için bir muayene ve bazı testler yapmak istiyorum, ama her halükarda bugün size bir tansiyon ilacı başlamak istiyorum."

Fikrini değiştirebileceğini umarak, "Çok stres altındayım," diyorum. "Yeni taşındım, iki küçük çocuğum var ve işim gerçekten stresli olabiliyor. Eğer bu kadar stres altında olmasaydım, tansiyonum iyi olurdu."

"Stres kesinlikle yüksek tansiyona katkıda bulunur," diye kabul ediyor. "Stres yönetimi üzerinde çalışmak harika bir fikir. Hastalarımın çoğu meditasyonun kendilerine yardımcı olduğunu söylüyor."

Meditasyonu bir kez denedim ve imkansız buldum. Beş dakika boyunca hiç düşünmeden öylece nasıl oturabilirsiniz ki? Bu beş dakika boyunca nefes almamak gibi bir şey. Ama ben öyle demiyorum.

"Ama her halükarda," diyor, "tansiyonunuz için ilaç tedavisine başlamanız gerekiyor. Çok yüksek."

Harika.

Dr. Sudermann muayenesine devam ediyor ve ben tüm bu süre boyunca kızgınlıkla kaynıyorum. O kadar da yaşlı değilim. Tansiyonum için ilaç almamalıyım. Bu babamın ben gençken yaptığı bir şeydi ve o zaman yaşlıydı. Ben ondan en az beş yaş daha gencim. Sanırım.

Reçeteyi eve giderken eczaneden alacağıma söz vererek ofisten ayrılıyorum ve o da kan testleri, mamografi ve böbrek ultrasonu denilen bir şey için sipariş veriyor. Tüm bunlar tansiyonum biraz yüksek olduğu için. Tamam, çok yüksek. Ama bana söylediği her şeyi yapmazsam Enzo üzülecek. (Bu arada, birkaç gün önce bir doktora göründü ve kesinlikle hiçbir tıbbi sorunu yok. O mükemmel bir sağlık örneği).

Eve döndüğümde Jonathan Lowell'ın 12 Locust'un ön verandasında oturduğunu fark ediyorum. Oraya bir salıncak monte etmişler ve o da yavaşça sallanıyor, telefonuna bakıyor. Arabamdan indiğimi görünce selamlamak için elini kaldırıyor.

"Millie!" diye sesleniyor. "Bir dakikan var mı?"

Pek sayılmaz. Komşumla sohbet etmek istemiyorum ama kaba da olmak istemiyorum, özellikle de Jonathan her zaman son derece hoş görüldüğü için. Umarım benimle konuşmak istediği her neyse çabuk olur. Eve dönerken eczaneye uğradığımda ilacımı hazırlamaları neredeyse bir saat sürdüğü için zaten kendimi aşırı stresli hissediyorum.

Jonathan ön verandasından atlıyor ve benimle konuşmak için çimlerimizin üzerinden koşarak geçiyor. Enzo çimlerin üzerinde yürümesinden nefret ederdi ama ben ona zorluk çıkaracak değilim.

"Nasılsın, Millie?" diye soruyor bana.

"İyiyim," diye yalan söylüyorum.

Bana özür dileyen bir gülümsemeyle bakıyor. "Dinle, son birkaç haftadır Nico'nun bize yardım etmesinden çok keyif aldık ama..."

Oh hayır, şimdi ne olacak?

"Dün bizim için tabakları kaldırıyordu," diyor Jonathan, "ve tabaklardan birini yere düşürdü. Önemli bir şey değildi ama öylece bıraktı. Kimseye söylemedi."

"Aman Tanrım." Ağzımı kapattım. Aynı anda hem şaşırdım hem de hiç şaşırmadım. "Çok özür dilerim."

"Her neyse." Jonathan bir elini seyrelmiş açık kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Pencerenin borcunu ödemek için evimizin etrafındaki işleri yapmasına razıyız. Bence artık gelmese daha iyi olur."

"Doğru. Özür dilerim. Size bir borcum varsa..."

Umarım onlara borçlu olduğumu söylemez. Enzo, Suzette sayesinde ekstra iş alıyor olsa da, hala çok kısıtlı bir bütçemiz var.

"Sorun değil," diyor Jonathan. "Gerçekten."

Jonathan'ın omzunun üzerinden arkasındaki eve bakıyorum. Ön pencerelerden birinde bir hareket görüyorum ve karamela rengi saçların parıltısını yakalıyorum. Bu Suzette. Ve nedense etkileşimimizi gözlemliyor.

Kocası konusunda bana güvenmiyor mu?

Bunun ona kendi ilacını tattırmak için bir şans olduğu aklıma geldi. Buraya geldiğimizden beri Enzo ile flört ediyor. Aynı şeyi kocasıyla yaparsam hoşuna gider mi? Jonathan'dan hoşlanmasam da, biraz zararsız flörtte yanlış bir şey yok, değil mi?

Jonathan'a bir adım daha yaklaştım. Koyu sarı saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve ona yaklaşan bir gülümseme olduğumu umduğum bir şey sunuyorum. Flört etmeyeli uzun zaman oldu, biraz acemiyim.

"Bunu gerçekten takdir ediyorum." Elimi Jonathan'ın ince omzuna kaydırıyorum. Sıkıyorum ya da müstehcen bir şey yapmıyorum, ama umarım dışarıdan öyle görünüyordur.

Suzette'in izlediği pencereden. "Siz çocuklar harikaydınız."

"Ah, teşekkürler." Jonathan bana rahatsız edici bir gülümseme fırlattı ve sonra benden bir adım geri çekildi, ulaşamayacağım bir yere gitti. Omzunun üzerinden hızlıca bir göz attı, sonra tekrar bana baktı. "Neyse, sana iyi günler, Millie."

Sonra da kapıyı arkasından çarparak olabildiğince hızlı bir şekilde evine geri döner.

Vay be. Bu hızlı bir reddedilişti. Dürüst olmak gerekirse, biraz aşağılayıcı.

Jonathan bir an bile oyuna gelmedi. Ona dokunduğum an, benden yeterince hızlı uzaklaşamadı. Ve yaptığı ilk şey Suzette'in bir şey görmediğinden emin olmak için arkasını kontrol etmek oldu.

Onun kendisini izlediğini biliyordu.

Locust Sokağı 12 numarada neler oluyor? Suzette Lowell bizden ne istiyor? Gözümüzü kapatmış olsak da gözü hep üzerimizdeymiş gibi hissediyorum.

TWENTY

İşten eve geç geldim.

Genellikle saat beş gibi hastaneden çıkarım ve trafiğe bağlı olarak beş buçuk gibi ön kapıdan içeri girerim. Ancak bugün hiçbir şeyin yolunda gitmediği günlerden biriydi. Bugün eve gitmesi gereken bir hastamız vardı, ancak hastanın kızı aniden annesine bakamayacağına karar verdi, bu yüzden öğleden sonrayı başka planlar yapmak için çabalayarak geçirdim.

Kızını annesini idare edebileceği konusunda ikna etmeye çalıştım ama o hiç orali olmadı. Daha sonra diğer üç aile üyesini aradım, içlerinden birinin hastamın kalp krizinden sonra ihtiyaç duyduğu küçük bir yardımı sağlayabileceğini umuyordum. Bir rehabilitasyon hastanesini aradım ama sigortasını kabul etmediler. Bu noktada, bu zavallı kadına ne olacağından emin değilim.

O da çok iyi bir kadın. Elimde olsa onu eve götürürdüm. Tabii bunu hep söylerim. Bana kalsa tüm evim aileleri onları eve götürmek istemeyen hastalarla dolu olurdu.

Her neyse, garaja girdiğimde saat neredeyse altı olmuştu. Enzo'nun kamyoneti evin önüne park etmişti.

En azından evde çocuklarla birlikte. Janice'in aşırı korumacı olmasına rağmen, çocuklarımın evde bir ya da iki saatten fazla yalnız kalmasından nefret ediyorum.

İş günümün gerginliğini üzerimden atmaya çalışarak evin ön kapısının kilidini açıyorum. Antreye adım atıyorum ve hemen sessizliği fark ediyorum. Çocuklar evdeyken, özellikle de Nico, asla böyle sessiz olmaz.

"Alo?" Seslendim.

Cevap yok.

Evin birinci katında dolaşıyorum. Yandaki ev kadar büyük değil ama yine de tüm bu alanı dolaşmam bir dakika sürüyor. Bu sabah evden çıkmadan önce çocuklara mısır gevreği hazırladığım zamanki haliyle aynı görünen mutfığa giriyorum. (Janice geçenlerde çocuklara bir çeşit et proteini içermeyen bir kahvaltı hazırladığım düşüncesiyle dehşete düştüğünü ve şok olduğunu ifade etti).

Birinci katta kimse yok. Bundan eminim.

Nico'nun beyzbol topunu fırlatıp ikinci bir camı kırmaya çalıştığını düşünerek arka bahçeye çıkıyorum. Ama oraya gittiğimde tek gördüğüm mükemmel kesilmiş, canlı yeşil çimler.

Tamam, çocuklar da arka bahçede değil.

İkinci kata çıkmak için merdivenleri tırmanıyorum. Çocuklar okula giderken kapılarını kapalı bırakmayı alışkanlık haline getirmişler, ancak ana yatak odamızın kapısı açık ve oda boş. Sonra Ada'nın odasının kapısını tıkladıyorum.

Cevap yok. İçeriden ses gelmiyor.

Düğmeyi çevirip kapıyı iterek açıyorum. Her zamanki gibi yatak mükemmel bir şekilde yapılmış. Ona bunu yapmasını asla söylemem gerekmiyor. Açıkçası, yatağını toplamadan okula gitmesinin onu rahatsız edeceğini düşünüyorum. Kitaplığı ciltli ve ciltsiz kitaplarla dolu. Ve bir rafta kazandığı birkaç kupa var. Bir bilim fuarı ve bir de matematik fuarı denen bir şey için. Ama Ada yok.

Belki de hepsi Nico'nun odasında oynuyordur.

Oğlumun odası son durak. Kapısına vuruyorum, içeri girmemi isteyen çocuksu sesini duymayı beklerken midem sıkışıyor. (Ya da girmememi.) Ama yine cevap yok.

Kapıyı öyle ani açıyorum ki, neredeyse odanın içine düşüyorum. Kızımın odasının aksine, darmadağınık. Battaniyeler yatağının ortasında dağınık bir şekilde duruyor ve çamaşırları her yere saçılmış. Ve o korkunç peygamber devesi hâlâ yatağının yanındaki muhafazada. Küçük Kiwi burada ama Nico değil.

Neredeler?

TWENTY-ONE

Tamam, paniğe gerek yok.

Enzo'nun kamyoneti evin önünde, yani eve gelmiş. Onları bir yere götürmüş olmalı. Tabii ki, kasabamız yürünebilir bir yer değil. Kamyoneti olmadan nereye gitmiş olabilir?

Pantolon cebimdeki telefonuma uzandım. Enzo'ya bir mesaj gönderdim:

Neredesin?

Ekrana bakıp bir yanıt bekliyorum. Hiçbir şey yok. Mesajın iletildiğini ama okunmadığını söylüyor.

Boş vaktinde mesajıma cevap vermesini beklemek istemiyorum, bu yüzden onu aramak için favorilerimden ismine tıklıyorum. Telefon bir kez, iki kez... yarım düzine kez çalışıyor. Sonra telesekretere düşüyor.

Yine, bu kendi başına endişe verici olmamalı. Enzo bir iş üzerindeyken telefonunu asla açmaz. Ekipman çok gürültülü ve genellikle telefonu kullanmasına izin vermeyen kalın eldivenler giyiyor. Ama yine de, kamyonu bahçede olduğu için iş başında olamıyor.

Karnımda huzursuz bir his var. Sanki bir şey olmuş gibi. Merdivenlerden aşağı koşarak iniyorum, neredeyse takılıp düşüyorum. Oturma odasını ve mutfağı bir kez daha kontrol ediyorum, Enzo'dan çocukları dondurma yemeye götürdüğünü ya da buna benzer bir şey söylediğini belirten bir not arıyorum.

Ama not yok. Hiçbir şey yok.

Polisi aramam gerekip gerekmediğini merak ederek telefonumu tekrar elime alıyorum. Yine de bu aşırı bir tepki gibi görünüyor. Sadece çocuklar gitmiş olsaydı sorun olmazdı ama kocam da gittiğine göre, hepsinin bir arada olduğu varsayılıyor. Polisi ararsam Enzo aklımı kaçırdığımı düşünecek. Ayrıca, polise güvenmiyorum - hala biraz haksız olduğunu düşündüğüm nedenlerden dolayı on yılımı hapisanede geçirdikten sonra, yardım edemezsiniz ama böyle hissedersiniz. Güvendiğim tek bir polis memuru var ama çok acil bir durum olmadıkça onu aramazdım. Ve bu henüz acil bir durum değil.

Tamam, mantıklı düşünmem lazım. Enzo ve çocuklar burada değil ama kamyonu burada. Yani nereye gittiyse yaya olarak gitmiş. En olası şey hala çıkmaz sokakta olması.

Hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak ön kapıdan çıkıyorum. Bu tansiyonum için iyi olamaz. Son bir haftadır her gün yaptığım gibi bu sabah da bir hap aldım ve Enzo günlük olarak takip etmem için bana bir tansiyon aleti aldı ama tansiyonum hâlâ yüksek. Azıcık bile düşmedi.

İlk durağım 12 Locust Sokağı. Ön kapıya geldiğimde arka bahçeden gelen sesleri duyuyorum. Enzo'nun ekipmanlarına benziyor, ki bu iyiye işaret. Suzette'in bahçesinde çalışmaya gitti ve çocukları da yanında getirdi.

Zile basıyorum ve sonsuzluk gibi görünen bir sürenin ardından Suzette kapıya geliyor. Beni gördüğünde gülümsüyor, ama gülümsemesinde bir şey var ki

tüylerim diken diken oldu. Sadece ailemi toplayıp buradan gitmek istiyorum.

"Millie!" diye bağıyor. "Kesinlikle darmadağınık görünüyorsun!"

"İyi misin?"

"İyi," diye mırıldandım. "Enzo ve çocuklar burada mı? Herkesi eve götürüp akşam yemeğine başlamam gerekiyor."

"Enzo burada, arka bahçede," diye onaylıyor. "Bahçe işleri için çok yararlı ipuçları veriyor. Dürüst olmak gerekirse, o bir dahi, Millie."

"Çocuklar da orada mı?"

Şaşkınlıkla başını sallıyor. "Hayır, sadece Enzo. Çocukları görmedim. Bence Nicolas evimde yeterince şey kırdı, sence de öyle değil mi?"

Bir dakika önce hissettiğim rahatlama tamamen buharlaşıyor. "Çocuklar burada değil mi?"

"Hayır..."

Eve döndüğümde, çocukların Enzo'nun yanında güvende olması gerektiği konusunda kendimi güvende hissettim. Ama o çocuklarla birlikte değilse, o zaman çocuklar nerede?

Suzette'in yüzüne bakıyorum, benimle dalga geçip geçmediğini merak ediyorum. Bir anneyi çocuklarının kaybolmasından korkutmanın komik bir şaka olduğunu sanmıyorum ama bu kadınla kim bilebilir ki? Ama şaka yaptığını sanmıyorum. Çocuklardan nefret ediyor, bu yüzden onları burada isteyecek gibi değil.

"Lütfen gidip kocamı getirebilir misin?"

Mırıldanıyorum. Sesi yumuşuyor. "Tabii ki. Sadece bir dakika."

Bir saniye sonra Enzo hızlı adımlarla evin arka tarafından çıkıyor. Kaşlarının arasında Ada'nınki gibi bir kırıksıklık var.

Ada... Umarım iyidir. Nerede olabilir ki? O kız bana haber vermeden asla bir yere gitmez.

"Millie?" Bana kaşlarını çattı. "Neler oluyor?"

Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Eve yeni geldim ve çocuklar orada değil. Seninle olabileceklerini

düşünmüştüm."

Enzo saatine bakıyor ve gözleri irileşiyor. "Eve yeni mi geldin?"

Yüzündeki yargılayıcı ifade hoşuma gitmedi. "Peki, sen de evde değildin."

"Çünkü öyle olacağını düşünmüştüm," diye karşılık veriyor.

Onu anlamıyorum. Eve benden önce geldi, arabamın garajda olmadığı gerçeğine dayanarak orada olmadığını biliyor olmalıydı. Yine de gitti.

"Arka bahçeyi kontrol ettin mi?" Suzette yardımcı olmadan soruyor. "Evet." Yüzüm yanıyor. "Her yeri kontrol ettim."

Enzo omzumun üzerinden evimize bakıyor. "Eminim orada bir yerde saklanıyorlar. Gidip bakacağız. Ada kaçmış olamaz."

Bahçede koşarak ön kapıya giden Enzo'ya zar zor yetişebiliyorum. Çimlerin üzerinde tepiniyor, botlarıyla bıçakları eziyor - gerçekten endişelenmiş olmalı. Bu da beni daha da endişelendiriyor. Genelde ikimiz arasında daha rahat bir ebeveynidir.

Ben onun arkasından gidiyorum, arkadan da Suzette geliyor. Neden bizi takip ediyor? Bu onu ilgilendirmez! Başımı çevirip ona kaybolmasını söylemek istiyorum ama şu anda Suzette'ten daha büyük sorunlarım var.

Çocuklarım hangi cehennemde? Eğer gittilerse...

Ön kapı hâlâ kilitli değil ve Enzo kapıyı iterek açıyor. Tıpkı daha önce olduğu gibi, evimizin birinci katı kalbimin güm güm atma sesi dışında tamamen sessiz.

"Eve geldiğinde kapı kilitli değil miydi?" diye soruyor bana.

"Hayır." Anahtarlarımı çantamdan çıkardığımı çok net hatırlıyorum. "Kilidi ben açtım."

"Burası çok güvenli bir mahalle," diye ısrar ediyor Suzette. "Müşterilerime her zaman suç oranlarının ülkedeki en düşük oranlardan biri olduğunu söylerim."

Kapa çeneni, Suzette. Satış konuşması yapmanın zamanı değil!

"Ada!" Enzo sesleniyor. "Nico!"

Cevap yok. Kalbim çok hızlı atıyor, başım dönüyor.

"Millie, okulu arayabilir misin?" diye sorar. "Belki eve gitmek için otobüse binip binmediklerini öğrenebiliriz."

"Okul kapalı olacak," diye hatırlatıyorum ona. "Ama ben... polisi arayabilirim..."

"Polis mi?" Suzette patladı, mavi-yeşil gözleri genişledi. "Bu aşırı görünüyor. Gerçekten buraya polis mi getirmek istiyorsun? Çocuklar muhtemelen dışarıda bir yerlerde bisiklete biniyorlardır."

Enzo ona sert bir bakış atıyor. "Ada'nın bisikleti yok. Ve bize haber vermeden gitmiş olamazlar. Asla gitmezlerdi."

"Nico yapardı," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Ada!" diye tekrar sesleniyor. "Nico!"

Telefonumu çıkarmak için tekrar cebime uzandım. Polisi aramalıyız. Bir yanımda bunu istemiyor, çünkü bu her şeyi gerçek kılacak. Onlar sadece bir anlığına uzaklaşan ve hemen bir komşunun bahçesinde bulunan iki çocuk olmayacaklar. Gerçekten kayıp olacaklar. Ama yine de, çocuklar kaybolduktan sonraki ilk birkaç saat çok önemlidir. O zamanı boşa harcamak istemeyiz.

Suzette kolumu tutuyor, tırnakları çıplak tenimi ısıyor. "Saçmalıyorsun. Sakın polisi arama."

Mükemmel makyajlı yüzüne bakıyorum ve bir an için gerçek bir korkunun parladığını görüyorum. Suzette neden polisi aramamı istemiyor?

Enzo merdiven boşluğunun yanında duruyor, duvar kağıdına bakarken donup kalmış, gözleri kısılıyor. Merdiven boşluğunun altına bakıyor ama dikkatini neyin çektiğini anlayamıyorum. Suzette'in elinden kurtulup ona katılıyorum. İşte o zaman görüyorum.

Duvar kağıdında bir çatlak var.

Hayır, bu bir çatlaktan daha fazlası. Duvar kağıdı düz bir çizgi halinde tamamen yırtılmış. Kâğıttaki yırtığın deseni de tam olarak küçük bir kapının şekline benziyor, üst kısmı Enzo'nun omzuna kadar geliyor. Genelde bir

Tam o noktada büyük bir ev bitkisi var, ancak kapının dış hatlarını ortaya çıkarmak için kaydırılmış.

"Che diavolo?" diye mırıldanıyor.

Elini uzatıp duvardaki çatlağı itiyor. Şaşkınlıkla duvar kayıyor ve açılmaya başlıyor. Biraz çaba sarf etmesi gerekiyor ve korkunç bir kazıma sesi odayı dolduruyor.

İşte o zaman anladım.

"Aman Tanrım!" Ağlıyorum. "İşte bu! Duyduğum kazıma sesi buydu!"

Gece boyunca beni rahatsız eden o kazıma sesini hayal etmiyordum. Bu gerçektir. Kendi evimden geliyordu. Açılıp kapanan bu gizli kapıdan.

Biz uyurken evimin içinde bu kapıyı açıp kapatan kimdi?

TWENTY-TWO

Kapıyı açmadan önce Enzo'nun kolunu tutuyorum. Çocukları bulmayı ne kadar istesem de, kapının ardında ne olduğu beni birden dehşete düşürdü.

"Lütfen dikkatli ol," diye yalvarıyorum ona.

Bir an için bana baktı, uyarımı onayladı. Sonra kapıyı iterek sonuna kadar açtı. Küçük bir oda, bir dolaptan çok daha büyük değil.

Hiç pencere yok, bu da odaya boğucu ve klostrofobik bir his veriyor. Titreyen tek bir ampulle loş bir şekilde aydınlatılan küçük alana bakıyorum.

Odanın köşesinde Ada ve Nico yere çömelmiş, bize bakıyorlar.

"Ada! Nico!" Gözlerim rahatlama gözyaşlarıyla doluyor. "Siz burada ne yapıyorsunuz? Bu odayı nasıl buldunuz? Baban ve ben çok endişelendik!"

Çocuklar ayağa fırlıyor, yüzlerinde aynı suçlu ifadeler var. Önce hangisine sarılacağımı bile bilemiyorum ama Enzo Ada'ya sarılıyor, ben de Nico'ya sarılıyorum. Önce sertleşiyor ama sonra yüzünü göğsüme gömüyor. Ona sarılırken küçük odaya daha iyi bakıyorum. Çocukların yatak odalarının yaklaşık yarısı büyüklüğünde ve

Aşırı tozlu, sanki yıllardır buraya kimse girmemiş gibi. Işığın hala çalışmasına şaşırdım. Odanın bir köşesinde küçük bir paslı çivi yığını var. Başka bir köşede, Nico'nun çizgi romanlarından oluşan küçük bir yığın var.

"Özür dilerim anne," diyor Nico. "Oynamak için bu kulüp evini buldum. Buna izin verilmediğini bilmiyordum."

Sadece oğlum evimizin yeni duvar kağıdını yırtarak tetanoslu çivilerle dolu kirli, iğrenç bir oda bulabilir ve sonra burayı kendi kulüp evi haline getirebilir. Ve görünüşe göre, bunu yapmak için haftada birkaç gece gizlice buraya iniyor, neredeyse birkaç kez kalp krizi geçirmeme neden olan o kazıma sesini ne kadar sık duyduğuma dayanarak.

"İsimlerinizi söylüyorduk!" Ben de diyorum ki. "Bizi duymadınız mı?"

Ada gözlerini silerek Enzo'dan uzaklaşır. Şimdi çok ağlıyor. Kendi yüzüme dokunduğumda benim de ağladığımı fark ediyorum. "Biz hiçbir şey duymadık!" Ada hıçkırarak ağlıyor.

Suzette küçük odaya girdi ve kapıyı inceliyor. "Görünüşe göre burada çok kalın bir yalıtım tabakası var. Bir şey duymaları çok zor olurdu."

"Hiçbir şey duymadık," diye onaylıyor Nico.

Suzette odanın her tarafına bakıyor, sanki kaçınılmaz olarak ipoteği ödeyemeyeceğimiz zaman ev tekrar satışa çıktığında değer biçiyormuş gibi. "Bu küçük odanın bu evde var olduğundan bile haberim yoktu. Tadilat sırasında duvar kağıdıyla kaplanmış olmalılar." Gözlerini kaldırıp tavana baktı. "Belki de sağlam olmadığını düşünmüşlerdir."

Çocuklara sert bir bakış attım. "Tavanı bile sabit olmayan evin gizemli bir odasında saklandığınıza inanamıyorum."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Ada.

Nico yine özür dilemiyor ama gözlerini kaçırıyor.

"Pekâlâ." Kalp atış hızım normal bir seviyeye inmiş gibi görünüyor. Ve kan basıncım... Eminim hala yüksektir çünkü her zaman öyledir. Ama en azından artık felç geçirecekmişim gibi hissetmiyorum. "Hepimiz merdivenin altındaki bu tehlikeli odadan çıkalım lütfen."

Önce çocukları odadan çıkarıyorum, sonra Enzo gidiyor, kapının çerçevesine çarpmamak için eğiliyor ve ben de onu takip ediyorum. Suzette arkada kalıyor, küçücük alana bakıyor. Yemin ederim, eğer bu odayı bir oyun odasına ya da ona benzer bir şeye dönüştürmemizi önerirse, onu tokatlayabilirim. Böyle kapalı alanlardan hoşlanmıyorum. Tam olarak atlabileceğimden emin olmadığım kötü bir deneyim yaşadım.

"Özür dilerim," diyor Ada gözlerini silerken tekrar. "Bir daha asla oraya girmeyeceğiz. Söz veriyorum."

Gerçekten üzgün görünüyor. Ada her şeyi çok zor kabul ediyor. "Yapmayacağını biliyorum, tatlım."

Ada hâlâ ağlıyor, kontrol altına almak için yutkunuyor. Ama işin garip kısmı şu: Odaya girdiğimizde gözleri kızarmış ve şişmiş görünüyordu. Sanki biz odaya girdiğimizde çoktan ağlamaya başlamıştı.

Ama Ada neden ağlasın ki?

TWENTY-THREE

Bu akşamki korkudan sonra Enzo çocukları bir milisaniye bile yalnız bırakmıyor. Nico ile arka bahçede beyzbol oynayarak iki saat geçiriyor ve hatta Ada'yı yakalayıcı oynamaya ikna ediyor. Yatma vakti geldiğinde ikisi de yorgunluktan bitap düşmüştü, ancak Enzo tişörtünü ve iş pantolonunu çıkarırken tonlarca enerjiye sahip görünüyordu.

"Bu gece tansiyonunu ölçtün mü?" diye soruyor bana.

Ne var biliyor musun? Tansiyonum için endişelenmesinden bıktım usandım. "Evet," diye yalan söyledim.

Bu sabah kontrol ettim. Bu akşamki tüm heyecandan sonra, şimdi ne olduğunu bilmek bile istemiyorum. Doktorumun önerdiği tüm tetkikleri yaptırdım ve her şey negatif çıktı. Ben sadece şanssızım/kusurluyum.

"Meditasyon yapmayı denedin mi?" diye soruyor bana.

Kan basıncını düşürdüğü varsayılan bir dizi rahatlama tekniğini araştırdı ve ardından bir dizi makalenin çıktısını aldı. Meditasyon listenin başında yer alıyordu, bu yüzden bana bu konuda bir kitap aldı ve şu anda kitaplıklarımızdan birinde tozlanmaya başladı.

"Meditasyonu denedin mi?" Ben de karşılık verdim. "Çok sıkıcı."

Gülüyor. "Tamam, birlikte yapalım mı?" "Belki başka bir zaman."

"Tamam, masaja ne dersin?"

Kaşlarını sallayışına gülüyorum. Enzo çok iyi masaj yapıyor. Eğer o da istiyorsa, cazip geliyor ama çok yorgunum. Ve bir masaj asla sadece bir masaj değildir. Onunlayken değil.

"Belki sonra," diyorum.

Yatağa yanıma tırmanıyor ve çarşafın altına giriyor. "Bilmediğimiz fazladan bir odamız olduğuna inanmıyorum," diye düşünüyor.

"Orası fazladan bir oda değil. Bu bir tehlike."

"Belki şu anda güvenli değil, hayır," diyor. "Ama bahse girerim biraz çalışmayla burayı kurallara uygun hale getirebiliriz."

"Bunu yapmayacağız, Enzo."

"Neden yapmıyorsunuz?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Cidden bana bu soruyu sormak zorunda mısın? Küçük kapalı alanlar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

O biliyor. Geçmişte yaşadığım her şeyi ve kaçamadığım böyle bir yerde nasıl kilitli kaldığımı biliyor. Böyle bir şey insana kalıcı klostrofobi verir.

Özellikle de tansiyonumdan endişeleniyorsa, susması için iyi bir zaman olabilirdi. Ama anlamadığım nedenlerden dolayı susmuyor.

"Tamir edebiliriz," diye ısrar ediyor. "Suzette diyor ki-"

"Oh? Suzette ne diyor? Lütfen bana her şeyi anlat.

Suzette düşünüyor."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Onun bir emlakçı olduğunu biliyorsun. Yaptığı iş bu. Uzmanlığını sunuyor."

"Biliyor musun," dedim, "belki de çalışmaya daha fazla zaman ayırıp bahçesinde daha az zaman geçirseydin daha fazla para kazanırdın."

"Sadece birazcık onun bahçesindeyim."

"Sen hep oradasın!" Ben patladım. "Hem de gecenin bir yarısı!"

Onu gece onda Suzette'in bahçesinde bulduğum için henüz onunla yüzleşmemiştim ve şimdiki zaman gibisi yoktu, özellikle de zaten kızgınken.

Bana göz kırptı. "Neden bahsettiğınızı bilmiyorum."

"Birkaç hafta önce ben çocukları yatırırken seni Suzette'in bahçesinde onunla konuşurken gördüm" diyorum. "Ne yapıyordun orada?"

"Hatırlamıyorum." Ciddi gibi görünüyor. Ona inanmak çok cazip geliyor. "Bir sorusu vardı. Sanırım... bir gül fidanı istiyordu."

"Gece 10'da mı?"

Omuz silkiyor. "Çok geç değil."

Belki onun için değil, gecenin bu saatlerine kadar ayaktayken.

"Bak," diyor. "Bu Suzette'le ilgili değil. Odayı dönüştürmek benim fikrimdi. Ekstra alanın iyi olacağını düşündüm."

"Ekstra alan mı?" Ben patladım. "Enzo, en son yaşadığımız yer Bronx'ta iki yatak odalı bir daireydi. Burası bana hâlâ saray gibi geliyor."

"Sadece... Suzette ve Jonathan'ın evinden çok daha küçük." Kaşlarını çattı. "Fazladan oda istemiyor musun?"

"Bir daha asla o odaya girmek istemiyorum." Bunu düşününce ürperiyorum. "Ve ben de senin, onca insan arasında, beni sormayacak kadar iyi tanıdığını sanıyordum. Eğer o odayla ilgili bir şey yapmak istiyorsan, yeni bir duvar kâğıdı alabilir ve bir daha asla bakmak zorunda kalmayacağım şekilde kapatabilirsin. Tamam mı?"

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama sonra tekrar kapatıyor. Bu konuda taviz vermeyeceğimi bilecek kadar beni iyi tanıyor. Ama aynı zamanda, hala bunu istediğini söyleyebilirim. O küçük korkunç odayı bir çeşit oyun odasına ya da ofise dönüştürmek istiyor.

"Tamam," diyor. "Bunu sonra tartışırız." Ya da asla.

TWENTY-FOUR

Ertesi gün işten eve geldiğimde tüm ev tutkal gibi kokuyor. Hiç hoş değil.

"Enzo?" Seslendim.

Evde olduğuna eminim. Bir kez daha, kamyonetini evin dışında park halinde gördüm. Ama belki yine Suzette'in evindedir. Belki de onu asla bulamayacağım duvarın arkasındaki bir geçitte saklanıyordur. Dünden sonra, ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

"Buradayım!" diye mucizevi bir şekilde geri seslenir.

Merdiven boşluğunun yanından gelen sesini takip ediyorum. Ve işte orada, merdiven boşluğunun altındaki duvara yapıştırıcı sürüyor. Botlarının altında bir muşamba ve yerde duvar kağıdına benzeyen bir rulo var.

"Emlakçıyı aradım," diyor bana. "Eski sahiplerinin duvar kağıdını nereden aldığını sordum ve bir rulo daha aldım."

"Neden?"

Bana bakmak için dönerken boya fırçasını indiriyor. "Odanın mühürlenmesini istediğini söylemiştin. Ben de öyle yapacağım."

Şaşırdım. Odayı mühürlemeyi kabul etmeden önce bu oda hakkında beş ya da altı kez daha tartışmamız gerekeceğini düşünmüştüm. Ve her nasılsa, işte burada, bunu kendi özgür iradesiyle yapıyor. Bir kez bile başının etini yemek zorunda kalmadım.

"Dün seninle tartıştığım için özür dilerim," diyor usulca. "Nasıl hissettiğini anlıyorum. Ve gerçek şu ki..." İçeride bir kapı olduğuna dair geriye kalan tek işaret olan duvardaki çatlağa bakıyor; menteşesi bile içeride. "Bu beni de geriyor."

Onun sözleriyle içimden bir ürperti geçiyor. O oda çok küçük ve boğucu. Orada kapana kısılmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Aslında hayal edebiliyorum. Sorun da bu zaten.

Tutkal tutmayan eliyle elime uzanıyor. "Şimdi daha iyi mi?"

Elini tutuyorum ve evet demeye başlıyorum ama sonra içimi korkunç bir korku kaplıyor. Dünden beri bu odanın içine bakmadık. Ya çocuklardan biri tekrar içeri girdiyse? Ya onlar içeride kapana kısılmışken odayı mühürlediysek? Ne de olsa ses geçirmez.

"Kapıyı açabilir misin?" Ona sordum.

Kaşlarını çatıyor. "Ama... tutkalla kaplı."

İyi bir noktaya değindi. Duvarı tamamen kaplayan bir yapıştırıcı var, bu da açılmasını son derece zorlaştırır. Yine de içeride birinin mahsur kalmış olabileceği fikrini düşünmeden edemiyorum. Ve bir dahaki sefere kazıma sesi duyduğumda, o kişi kaçmaya çalışıyor olacak.

"Millie?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ben sadece... Ben endişeliyim ki..."

"Çocuklar yukarıda," diyor nazikçe. "Başlamadan önce onlara yardım etmek isteyip istemediklerini sordum." "İstemediler" diye ekliyor.

Tamam, saçmalıyorum. Sırf paranoyak olduğum için bu kapıyı açıp ortalığı karıştırmaya hiç gerek yok. "Sana yardım edebilirim."

Bana gülümsüyor. "Yardıminızı çok isterim."

Böylece duvar kağıdı parçalarını gizli kapının üzerine yaymaya başladık. Kapı tamamen kaplanana kadar rahat edemiyorum. Ve o zaman bile, bu gizli odanın bana musallat olmak için geri döneceği hissinden kurtulamıyorum.

TWENTY-FIVE

Çocukların okulundan telefon geldiğinde iş yerindeki ofisimdeydim.

Çocuğunuzun okulu tarafından aranmaktan daha korkutucu bir şey yoktur. Öğleden sonra saat birde bana söylemek isteyebilecekleri hiçbir şey iyi haber olamaz. Müdür, çocuğumun heceleme yarışmasını kazandığını söylemek için iş günümü bölmüyor.

Sadece kötü haberler için ararlar. İki yıl önce Nico'nun jimnastik salonundan düşüp kolunu kırması gibi. Öğleden sonra birde aramışlardı.

Endişeli bir aileyle yaptığım ve bir türlü kopamadığım bir telefon görüşmesinin ortasındayım, bu yüzden paniğim artarak cep telefonu ekranına bakıyorum. Kendimi telefon görüşmesinden ayırmayı başardığımda, okuldan gelen arama sesli mesaja düşmüştü. Mesajı dinliyorum:

"Bayan Accardi, ben Margaret Corkum, Frost İlkokulu müdürüyüm. Lütfen beni hemen arayabilir misiniz..."

Müdürün sesi düz ve düşmanca. Bu, heceleme yarışmasını kazanmakla ilgili bir arama değil. Numarayı hızlıca çeviriyorum

titreyen eliyle bana verdi.

"Margaret Corkum," diye cevap veriyor hattın diğer ucundaki ses.

"Merhaba?" Telefona doğru söylüyorum. "Ben Millie Accardi... Bir çağrı aldım..."

"Beni geri aradığınız için teşekkür ederim Bayan Accardi," diyor sesli mesajdaki aynı sert tonda. "Ben okul müdürüyüm. Sanırım çocuklarınız buraya başlamadan önce okulu gezdiğinizde kısa bir süre tanışmıştık."

"Ah, evet." Müdür Corkum'un kısa kesilmiş gri saçlarıyla hoş, orta yaşlı bir kadın olduğunu hayal meyal hatırlıyorum. "Her şey yolunda mı... Sorun nedir?"

"Oğlunuz Nicolas için arıyorum." Boğazını temizliyor. "O iyi, ama hemen buraya gelmen gerekiyor."

Telefonu daha sıkı kavıyorum; parmaklarım karıncalanmaya başlıyor. "Ne oldu?"

Tereddüt ediyor. "Gerçekten buraya gelmelisin, böylece yüz yüze konuşabiliriz. Kocanız zaten yolda."

Enzo'yu da mı aramışlar? Tanrım, bu hiç iyi değil.

Saatimi kontrol ediyorum. Yirmi dakika içinde bir hastanın ailesiyle görüşmem gerekiyordu ama kendi ailem öncelikli olmak zorunda. Yerime bakacak birini bulabilirim.

"Hemen geliyorum," dedim ona.

TWENTY-SIX

Okula kadar hız yapıyorum. Düzgün düşünemiyordum ve neredeyse kırmızı ışıkta geçiyordum. Yıllar boyunca çocukların okullarından çok sayıda telefon aldım ama ilk kez neyin yanlış gittiğine dair bir açıklama yapılmadan gelmem söylendi. Ama müdür Nico'nun iyi olduğunu söyledi. Ölmemiş ve hastanede değilmiş. İyi olduğunu söyledi.

Ama ya başka biri iyi değilse? Bu düşünce beni rahatsız ediyor.

Okula vardığımda, dışarıda ambulans ya da itfaiye araçlarının sıralanmamış olması beni rahatlatıyor. Resepsiyonda bana imza attırıyorlar ve göğsüme yapıştırmak için küçük bir geçici kimlik çıkartması yapmaları sonsuza kadar sürüyor. Yönergeleri takip ederek müdürün odasına gidiyorum ve Enzo'yu çoktan dışarıda o rahatsız plastik sandalyelerden birinde otururken buluyorum. Beni görünce ayağa kalktı.

"Sen gelene kadar beklememi söylediler," diyor.

"Neler olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. O da benim kadar bilgisiz olsa da burada olmasından çok memnunum. Enzo inanılmaz derecede

Nico'nun başı beladaysa bu işe yarayabilir. Yine de keşke çizmelerinde bu kadar kir olmasaydı. Odanın içinde bir iz bırakmış.

Plastik sandalyelere tekrar oturduk. Enzo ayağını yere vurmaya devam ediyor ve bir dakika sonra elimi tutmak için uzanıyor. Gergin bakışlarımızı değiş tokuş ettik.

"Ciddi bir şey olmadığına eminim," diyorum, öyle bir şey olmadığından emin olmama rağmen.

"Ben ambulans görmedim," diye onaylıyor Enzo. Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum. "Hiçbir şey."

"Bu okul çok kibirli," diyorum. "Muhtemelen kot pantolonunda çok fazla yırtık vardı."

"Kot pantolonunda çok sayıda yırtık var," diye katılıyor.

Elimi sıkıyor. İkimiz de gerçekten böyle düşünmüyoruz.

Sonunda müdür odasının kapısını açıyor, hatırladığım kadarıyla çok benziyor. Hatta tur sırasında olduğu gibi beyaz bir elbise gömleği ve ten rengi bir pantolon giymişti. Ama turdan farklı olarak gülümsemiyor.

"Lütfen içeri gelin," dedi bize.

Enzo elimi son bir kez sıkıyor ve onu ofise kadar takip ediyoruz. Nico zaten orada oturuyor ve yüzünü gördüğümde nefesim kesiliyor. Kesinlikle morarmış bir gözü var ve gömleğinin yakası yırtılmış. Ayrıca çamurda yuvarlanmış gibi görünüyor.

"Gördüğünüz gibi Nicolas bugün teneffüste kavga ediyordu," diyor.

Nico bize bakmıyor bile. Olması gerektiği gibi başını öne eğiyor.

Kavga ederken yakalandığına inanamıyorum. Böyle bir şeyi nasıl yapabilir? Birçok farklı şey yüzünden başı derde girmişti ama hiç şiddet içeren bir şey yapmamıştı.

"Kavgayı kim başlattı?" Enzo soruyor.

Müdür Corkum'un dudakları gerilir. "Nicolas yaptı." "Nico!" Ağlıyorum. "Bunu nasıl yaparsın!"

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor yırtık gömleğinin içinde.

"Neden?" Enzo müdüre hitap eder. "Kavga etmelerinin sebebi ne?"

"Diğer çocuk oyun alanında bir kızla dalga geçiyordu," diyor Corkum. "Açıkçası, bu diğer çocuk açısından iyi bir davranış değildi. Ancak Nicolas'ın tepkisi tamamen uygunsuzdu. Bir öğretmene söyleyebilirdi ya da öğretmenleri dahil etmek istemiyorsa kendi sözlerini kullanabilirdi. Bunun yerine diğer çocuğun burnuna yumruk attı."

"Yani," diyor Enzo kısaca, "oğlum bir kızı savunuyor ve şimdi başı belada mı?"

"Bay Accardi," diyor sıkıca. "Oğlunuzun başı okulda kavga ettiği için belada. Diğer çocuk acil serviste ve burnu kırılmış olabilir."

"Bir keresinde burnumu kırmıştım." Önemli bir şey değilmiş gibi elini sallıyor, bu da beni utandırıyor. "Hâlâ çalışıyor."

Enzo'nun bizi bu durumdan kurtaracağını sanıyordum ama işleri daha da kötüleştiriyor. Ne yaptığını sanıyor bilmiyorum ama şu anda yalvarıyor olmamız gerekirdi. Müdüre, "Böyle bir şey olduğu için çok üzgünüz," dedim. "Kesinlikle disiplin cezası alacak."

Corkum, "Korkarım bu koşullar altında bu yeterli değil," diyor. "Nicolas'ı haftanın geri kalanı için uzaklaştırmak zorundayız."

Nico'nun yüzünü gördüğüm anda bundan korkmuştum ama şimdi bu sözleri söylerken gözyaşlarına boğulmak istiyorum. Askıya mı alındı? Bu nasıl olabilir? Bu onun geleceğini nasıl etkileyecek? Kolejler üçüncü sınıftaki uzaklaştırmaları öğreniyor mu?

Hayır, sorun bu değil. Mesele, Nico'nun bir sebepten ötürü, daha iyi bilecek yaşta olmasına rağmen başka bir çocuğun burnuna yumruk atmayı kendine görev edinmiş olması.

"Peki," diyor Enzo. "O zaman eve gidiyoruz."

Okuldan utanç yürüyüşü yaparken Nico bize bakmıyor bile. Dünyadaki en iyi dürtü kontrolüne sahip değil ama daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

Daha önce. Bebekken saçımı bile çekmezdi. Şiddet yanlısı değil.

En azından daha önce hiç olmamıştı.

Okuldan çıkıp park alanına iner inmez Enzo elini Nico'nun omzuna koydu. "Kavga ettiğin diğer çocuk kimdi?"

Nico'nun omuzları çöküyor. "Caden Ruda. Pisliğin teki."

"Pisliğin teki olması önemli değil," diyorum. "Böyle bir kavga başlatamazsın."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor Nico.

"Annen haklı," diyor Enzo. Duraksıyor. "Ama zorbalığa uğrayan birini savunmanın doğru olmadığını düşünmeni de istemiyorum."

Nico'nun kara gözleri babasının sözleri karşısında büyür.

"Enzo," diye çıkışıyorum ona. "Nico'nun başı büyük belada. Bir çocuğun suratına yumruk attı!"

"Bunu hak eden bir çocuk."

"Bunu bilmiyoruz!"

Gözlerini bana dikti. "Başı dertte olan birine destek olmanın ne kadar önemli olduğunu en iyi sizin anlayacağınızı düşünürdüm."

O haklı. Başı dertte olan insanlara hep destek oldum. Peki bu bana ne kazandırdı? Hapse girdim çünkü başı belada olan bir arkadaşımı savundum - tecavüze uğramasını engelledim ama sonra çok ileri gittim ve hayatımın on yılından vazgeçtim. Enzo da başı belada olan insanlara destek oluyor ama bu konuda her zaman daha akıllıca davrandı. Ne de olsa o benim gibi hiç hapse girmedi.

Nico'nun ona çekmesini umuyordum. Oğlumun bana çekmesini istemiyorum.

"Yaptığım yanlış bir şeydi," diyorum inatla. "Nicolas, cezalısın."

"İyi," diye mırıldanıyor.

"Ve eve benim arabamla geliyorsun," diye ekliyorum. Enzo'nun Nico'ya diğer çocuğun burnunu kırdığı için kahraman olduğunu tekrar söylemesi riskini almak istemiyorum.

Nico'nun yüzüme bakmamasından ve içten bir özür dilememesinden nefret ediyorum. Bu ona göre değil. Nico mükemmel değildir ama başı derde girdiğinde hemen özür diler. Bu ne zaman değişti?

Görünüşe göre oğlum büyüyor ve ben onun dönüştüğü şeyi sevdiğimden emin değilim.

TWENTY-SEVEN

Yemekten sonra iyi olduğundan emin olmak için Nico'yu kontrol ettim. Yemek boyunca sessizdi, yemeğini yemek yerine tabağında gezdiriyordu. Bu arada Enzo hiçbir sorun yokmuş gibi davrandı. Gerçekten de oğlumuzun cezalandırılmayı hak ettiğini düşünmüyor.

Nico'nun odasına girdiğimde bir çizgi roman okuyordu. Cezasının bir parçası olarak tüm cihazlarını elinden aldık ama çizgi romanları çok seviyor. Yatağında doğrulup oturuyor, siyah saçları dağılmış, gözlerini önündeki sayfaya dikmiş. Sol gözü çoktan morarmaya başlamıştı ama yatağının ucuna oturduğumda iki gözünün de kan çanağına döndüğünü fark ettim.

"Merhaba tatlım," diyorum. "Nasılsın?"

Gözlerini çizgi romandan ayırmıyor. "Tamam."

"Bugün okulda olanlar için üzgün hissediyor musun? Eğer öyleyse sorun değil."

"Hayır."

"Nico." İç çektim. "Bana bakar mısın?"

Gözlerini çizgi romandan ayırması birkaç saniyesini alıyor. "Bir şeyim yok. Ben iyiyim. Sadece okumak istiyorum."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, ona inandığımdan emin değilim. "Gözün acıyor mu?"

"Hayır."

Enzo onu ailemizin başına bela ettiğinden beri Küçük Kivi'nin yaşadığı muhafazaya bakıyorum. Peygamberdevesine bir göz atmaya çalışıyorum ama onu göremiyorum. İçerideki dalların ve yaprakların arasına bakıyorum ama hiçbir yerde görünmüyor. Sadece bir sürü sinek.

Aman Tanrım. O korkunç şey kaçtı mı? Bugün daha kötü olamaz.

"O öldü," diyor Nico.

"Ne?"

"Küçük Kivi öldü," diye tekrarlıyor. "Deri değiştiriyordu ve... Sanırım deri değiştirirken sıkışıp kaldı ve öldü."

"Oh!" Varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim bir böceğin ölümü hakkında ne hissedeceğimden pek emin değilim. Ama Nico onu gerçekten seviyor gibiydi. "Onu nereye koydun?"

"Onu tuvalete atıp sifonu çektim."

Çenem düştü. Bu, sevilen bir evcil hayvan için uygun bir cenaze töreni gibi görünmüyor, bu evcil hayvan korkunç bir peygamberdevesi olsa bile. Küçük Kivi öldüğünde arka bahçede bir hatıra taşıyla tamamlanan kasvetli bir tören yapmamız gerektiğini düşünmüştüm. "Onu tuvalete mi attın?"

"O bir böcek anne," diyor Nico bıkkın bir sesle
Ses.

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama bu konuda bir şey beni çok üzüyor. "Uzaklaştırılmışken bütün hafta ne yapacağını sanıyorsun?" Kendimi bile tanımıyorum. Ofisime gelmesi ya da Enzo'yla birlikte işlerine gitmesi gerekecek.

"Bilmiyorum."

"Belki bir öğleden sonra Spencer'ın okulu bittiğinde senin için bir oyun randevusu ayarlayabilirim," diye önerdim. O ilk buluşmadan bu yana ikisi birkaç kez oyun buluşması yaptı,

ve ikisi de bundan çok keyif alıyor gibiydi. "En azından bu şekilde biraz sosyal etkileşiminiz olur. Sorun olur mu?"

Nico yine omuz silkiyor. "Tamam."

Sonra çizgi romanını aldı ve tekrar okumaya başladı. Sanırım sohbetimiz sona erdi.

Yatak odamıza geri dönüyorum ama midemde hastalıklı bir his var. Nico'ya neler olduğunu bilmiyorum. Her zaman düşüncesizdi ama son zamanlarda yeni bir seviyeye ulaştı. Taşınmak çocuklar için zordur. Umarım bu sadece bir dönemdir ve kısa sürede toparlanıp eski mutlu haline döner. Ve diğer çocukların suratına yumruk atmayı bırakır.

Yatak odamıza döndüğümde Enzo komodinin çekmecesini karıştırıyor, dudaklarında bir çatıklık var. "Millie," diyor ben içeri girdiğimde. "Bu çekmecedен hiç para aldın mı?"

"Hayır, neden?"

"Burada elli dolarım vardı," diyor. "En azından ben öyle düşünüyorum.

Ama şimdi... gitti."

"Belki Martha almıştır," diye ağzımdan kaçırıyorum. Gözlerini kaldırdı. "Martha mı?"

Onu oturma odamızdaki masanın çekmecesine bakarken nasıl yakaladığımı hala hatırlıyorum. Eğer o çekmeceyi karıştırıyorsa, neden yatak odamızda yapmasındı? Onu kovmam gerektiğini biliyordum. "Burayı temizliyordu, o yüzden..."

"O zaman belki de onu suçlamalısın. Geçen sefer iyi gitmişti, değil mi?"

Martha'ya karşı bir yanlış suçlama daha onun buradaki görev süresinin sonu olur. Ve temizlik konusunda çok iyidir. O çok... verimli. Kıçını yırtarcasına çalışır ve asla şikayet etmez, bir keresinde bulaşıkları lavaboda unuttuğumda bile.

Ama eşyalarımızı çalıyorsa onu burada da istemiyorum. Temizlikte iyi olan ve paranızı çalmayan başka insanlar da var. Ayrıca, onun yanında kendimi hiç rahat hissetmedim.

Enzo düşünceli bir şekilde, "Belki de parayı ben almışımdır," diyor. "Sanırım çıkardım. Sadece emin

değilim."

"Enzo," diyorum. "Nicolas hakkında konuşabilir miyiz?"

Çekmeceyi kaydırarak kapatıyor. Çenesini savunmacı bir ifadeyle öne çıkarıyor ve ben bu konuşmanın nasıl gideceğini şimdiden görebiliyorum. "Konuşacak ne var ki? Bu haksızlık."

"Bu haksızlık değil. Bir çocuğun yüzüne yumruk attı."

Bunun Enzo'yu gülümsetmesi beni rahatsız ediyor. "Bir oğlan bir kıza kötü davranıyor ve o da onu savunuyor. Aferin ona!"

"Başka çocukların burnunu kırmamalı."

"Müdür burnun kırılmadığını söyledi," diye hatırlatıyor bana. Müdülden bizi bu konuda bilgilendiren bir e-posta aldık. Tanrıya şükür, çünkü bir davayı karşılayamayız. "Sadece morarmış, değil mi? Önemli bir şey değil."

Ayrıca Enzo'nun çocuğun burnu kırılmadığı için biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünmesi de beni rahatsız ediyor. "Mesele bu değil."

"O bir çocuk. Erkekler böyle yapar. Kavga ederler. Ben de çocukken bunu hep yapardım."

"Çocukken çocukların suratına yumruk mu atıyordun?" "Bazen."

Tamam, bunu duymak ilginç. Abartıyor mu yoksa gerçekten ciddi mi bilmiyorum. Dediğim gibi, Enzo bu ülkeye gelmeden önceki hayatı hakkında konuşmaktan özenle kaçınıyor. Ama bildiğim bir şey var: İtalya'dan kaçmak zorunda kaldı çünkü çıplak elleriyle bir adamı öldüresiye dövdü.

Gerçi ona göre adam bunu fazlasıyla hak etmişti.

Yine de, kocamı her zaman ikimiz arasında daha istikrarlı olan olarak görmüşümdür. Ben asabi olabilirim ama o her şeyi enine boyuna düşünür. O adama saldırdığında, bunu bir tutku anında yapmadı. O adam onun kayınbiraderiydi ve kız kardeşini öldürene kadar düzenli olarak dövüyordu. Adamı buldu, kanlı bir hamur haline getirene kadar dövdü ve o akşam LaGuardia uçağına atladı. Enzo ne yaptığını çok iyi biliyordu.

İntikam alıyordu.

"Uzaklaştırma aldı, Enzo," diye hatırlatıyorum ona. "Bu büyük bir mesele."

"Üçüncü sınıfta uzaklaştırma büyük bir olay değil."

Enzo'nun bunun büyük bir mesele olduğunu kabul etmeyi reddetmesi sinir bozucu. Bu durum onun gençlik günlerini ve eskiden nasıl biri olduğunu daha da merak etmeme neden oluyor. Gerçekten eskiden sürekli böyle kavgalara karışıyor muydu? Belki de yapmıştır. Ne de olsa kendisine zarar vermeden kayınbiraderine saldırmayı başardı. İlk kez yumruk attığınızda bunu yapmazsınız.

Enzo Accardi iyi bir adam. Buna tüm kalbimle inanıyorum. Ailemize çok iyi baktı.

Ama giderek daha fazla geçmişini merak ediyorum. Neler yaptığını ve neler yapabileceğini merak ediyorum.

TWENTY-EIGHT

Nico'nun evin etrafında dolanmasını istemiyorum. Cezalı olabilir ama Enzo'yla birlikte birkaç işe gitmek ya da iş yerindeki ofisimde oturmak dışında biraz sosyalleşmesini de istiyorum. Bu yüzden ertesi sabah, Nico odasında kalırken, Spencer ile bir oyun randevusu ayarlayabilmek için Ada'yı otobüs durağına götürüyorum.

Beklendiği gibi Janice, tasmaı sırt çantasına sıkıca bağılı olan Spencer'la birlikte otobüs durağına geldi. En sevdiği kişı olmadığımanın farkında olmama rağmen bana içtenlikle başını sallıyor. Ama çocuklar en azından iyi arkadaşlar.

Çocuklar otobüse bindikten ve otobüs onları okula götürdükten sonra boğazımı temizleyip Janice'e en güzel gülümsememi sunuyorum. "Hey, bugün okuldan sonra bir oyun randevusuna ne dersin?"

Homurdanıyor. "Oyun randevusu mu? Şaka yapıyor olmalısın, Millie."

Verdiği yanıtın şiddetine bakılırsa, muhtemelen bu konuyu kapatmalıyım. Ama kendime engel olamıyorum. "Neden olmasın?"

"Nico açığa alındı." Uzun bir geceliğın üzerine bornoz giymiş ve bornozu kemikli vücuduna daha sıkı sarıyor. "Kavga ettiği için."

"Zorbalığa uğrayan bir kızı savunuyordu." Enzo gibi konuştum ama haklı olduğu bir nokta vardı.

"Eminim." Janice bana dudak büktü. "Açıkçası Millie, bu olay olmasaydı bile oğlunun tekrar evime dönmesine izin vermeyi planlamamıştım."

"Neden olmasın? Spencer onu seviyor."

"Spencer bir çocuk." Boynuz çerçeveli gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itiyor. "Nico'nun evimdeki davranışlarından hiç hoşlanmadım. Çok kabaydı. Ve onu son derece agresif buldum. Başka bir çocuğa yumruk atması beni hiç şaşırtmadı."

Her ne kadar oğlum hakkında bu şekilde konuşmasından nefret etsem de, bir yanım ondan daha fazla bilgi almak istiyor. Nico onun evinde ne yapıyordu da bu kadar kabul edilemez buluyordu? Endişelenmem gereken başka bir şey mi var? Janice biraz tuhaf ama çok gözlemci, hakkını vereyim.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," diye ekliyor, "ama bütün gün işe gidip çocuklarınızı yalnız bırakırsanız böyle olur. Hem kariyer yapıp hem de anne olmaya çalışmanın bir bedeli var."

"Nico iyi bir çocuk," diyorum dişlerimin arasından. "Bu taşınma onun için çok zor oldu."

"Bundan o kadar emin değilim," diye karşılık veriyor. "Davranışları kınanacak türdendi. Ve açıkçası ben de kocanızın davranışlarını onaylamıyorum."

"Enzo?" Dedim. "Neyi yanlış yaptı?"

"Kocanızın Suzette'i ziyarete bu kadar sık gitmesi sizce de rahatsız edici değil mi?" Gözlüklerinin kenarından gözleri benimkilerle buluşuyor. "Düşündüğünüzden daha fazla olduğundan şüpheleniyorum."

Yüzüm kızardı. Kocamın arkamdan iş çevirdiğini ima etmeye nasıl cüret eder? "Bahçe işlerinde ona yardım ediyor, böylece yeni ev sahiplerine onu tavsiye edecek. Bu tamamen masum bir şey."

"Evinin içindeki bahçe işlerinde ona yardım mı ediyor? Kocası evde değilken mi?"

Janice'in sözlerinin nihayet yerine ulaştığını anladığında dudaklarına yayılan gülümsemeden nefret ediyorum.

"Yanılıyorsunuz," diyorum sonunda.

"Hayır," diyor, "değilim. Pencerelerden göz ucuyla bakıyorum, Millie."

Locust Sokağı 12 numaraya bakıyorum. O anda Suzette, üzerinde daracık bir bornozla evinden çıkıyor. O ve Janice arasında, bu sabah giyinmeye karar veren tek kişi benmişim gibi geliyor. Suzette ön kapılarının yanındaki kutudan postaları alıyor ve bize el sallıyor. Janice de el sallıyor ve bir şekilde ben de aynısını yapmak için kendimi zorluyorum. Suzette evin içine dönene kadar nefesimi tutuyorum.

Janice'e dönüp baktığımda yüzünde bir sırıtma vardı. Onu tokatlamak istiyorum.

"Yani... ne?" Ben de diyorum ki. "Bütün gün çıkmaz sokağı mı izliyorsun? Diğer iki evi mi gözetliyorsun?"

"Birileri yapmalı," diye tersliyor beni. "Sen de aynısını yaparsan daha iyi olabilirsin."

Janice'in evimin önüne yönelttiği bakışlarını takip ediyorum. Ön kapı açılıyor ve kocam postaları almak için dışarı çıkıyor. Üzerinde hâlâ pijama pantolonu var ama gömleği yok. Bize geniş bir gülümseme ile el sallıyor ve tek düşünebildiğim, "Bir gömlek giyse ölür mü?" oluyor.

"Ne de olsa," diyor Janice bana, "o da izliyor."

TWENTY-NINE

Telefonumu evde unuttuğuma inanamıyorum.

Bu, son zamanlarda ne kadar yıprandığımın bir kanıtı. Telefonum neredeyse elimle kaynaşmış durumda, ancak onu yanıma almayı unuttuğumu fark etmeden önce neredeyse işe kadar gelebilirdim. Bunu yaptığımı çok şaşırdım. İşe tişörtsüz de gidebilirdim.

Birkaç dakikamı geri dönüp almaya değip değmeyeceğini tartışarak geçiriyorum. Nico bu hafta okula geri dönüyor ve eğer telefonum yanımda olmazsa, tüm günümü bilmediğim bir şeyler oluyor mu diye endişelenerek geçireceğim. Bu yüzden telefonumu almak için geri dönüp eve gidiyorum. Neyse ki saat ona kadar toplantım yok ve trafik de hafif.

Eve yirmi dakika gibi rekor bir sürede dönmeyi başarıyorum ve eve garajdan giriyorum. Martha bugün temizlik yapıyor, bu da evin onun narenciye kokulu temizlik sıvısının kokusuyla dolduğu anlamına geliyor. Kendi ürünlerini getirmeye başladı ve kokularına bayılıyorum. İleride kullanmak üzere ona bunları nereden aldığını sormalıyım.

İtiraf etmeliyim ki Martha inanılmaz. Hala onun bir cyborg olmadığına ikna olmadım ama Enzo'nun ısrarına minnettarım.

onu işe alma konusunda. Ayrıca beni onu kovmaktan vazgeçirdiği için de minnettarım.

Mutfağı ve oturma odasını kontrol ediyorum ama telefonumdan bir iz yok. Enzo burada olsaydı ondan aramasını isterdim ama Martha dışında evde kimse yok gibi görünüyor. Üst katta elektrik süpürGESİNİ çalıştırdığını duyuyorum. Birden telefonumun şarjının azaldığını fark ettiğimi ve giyinirken komodinin şarj istasyonuna koyduğumu hatırlıyorum. Hâlâ orada olmalı.

Merdivenleri çıkıyorum ve tam tepeye geldiğimde süpürGE duruyor. Koridordan yatak odama doğru yürüyorum, dairelerim halının üzerinde neredeyse sessiz ve bir çekmecenin açılma sesini zar zor duyabiliyorum. Martha'nın neden bir çekmeceyi açtığını merak ederek donup kalıyorum. Çamaşırları kendim yıkıyorum, yani bu onun sorumlu olduğu bir şey değil. Bir çekmecedan ne isteyebilir ki?

Adımlarımı hızlandırıyorum ama döşeme tahtalarının gıcırdama eğiliminde olduğunu öğrendiğim yerlerden kaçınmaya çalışıyorum. Ebeveyn yatak odasına ulaşıyorum ve olabildiğince sessiz bir şekilde içeriye göz atıyorum.

Martha beklendiği gibi yatak odasında. Şifonyerimin çekmecelerinden biri açık duruyor ve içine bakıyor. Çekmecedan sakladığım mücevher kutusunu çıkarışını izlerken nefesimi tutuyorum. Kapağını açıyor ve ben izlerken bir kolyeyi çıkarıp pantolonunun cebine atıyor.

Vay canına. Kendim görmesem inanır mıydım bilmiyorum.

"Affedersiniz!" Ben konuşurum.

Martha şifonyerden uzaklaşır ve mücevher kutusunun tekrar içeri düşmesine izin vererek kapağını kapatır. "Oh! Merhaba, Millie. Ben... Ben senin hala burada olduğunu fark etmemiştim!"

Gerçekten bunu çekmecemden bir kolye çalmamış gibi göstermeye mi çalışacak?

"Ne yaptığını gördüm," diyorum. "Ne aldığını gördüm."

Martha her zaman son derece soğukkanlı ve sakin görünür. Ama şimdi öyle görünmüyor, sulu gri gözleri

odanın içinde dolaşıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Senin için giysilerini katlıyorum sadece. Çekmecelerini düzenleyebileceğimi düşündüm."

Evet, doğru. "Ceplerinizi boşaltın."

"Millie," diyor, "vazo konusunda nasıl yanıldığını hatırlıyor musun? Ben asla-"

"Ceplerinizi boşaltın."

Martha omuzlarını dikleştirir. "Benimle bu şekilde konuşulmasına tahammül etmek zorunda değilim. Bunu istifam olarak kabul edebilirsiniz."

Başını dik tutarak yanımdan geçmeye başladı. O kadar hızlı değil. Odadan çıkamadan yoluna çıkıp onu engelledim.

"Yemin ederim Martha," dedim. "Kolyemi cebine koyduğunu gördüm ve ben onu geri alana kadar bu evden çıkmayacaksın."

Martha benden 15 santim daha uzun ve benden en az 30 kilo daha fazla. Ama ben daha gencim, daha hızlıyım ve daha da önemlisi, gerekirse kirli dövüşmeye hazırım. Nasıl yumruk atılacağını bilen tek kişi oğlum değil. Öyle ya da böyle, kolyemi geri alacağım.

Bakışları üzerimde geziniyor ve ciddi olduğumu anlaması bir dakikasını alıyor. Sessizce elini cebine atıyor ve Enzo'nun iki yıl önce doğum günümde bana aldığı minik elmaslarla süslü kolyeyi çıkarıyor. Aslında onlar kübik zirkon ve manevi değeri dışında pek bir değeri yok ama bu çok fazla.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Sadece ödünç alıyordum ki-"

"Çık dışarı."

Titreyen ellerini sert eteğine siliyor. Yakından bakınca, yüzündeki çizgiler düşündüğümünden daha derin kazınmış ve ilk kez gri saçları mantıklı topuzundan çözülüyor. "Sen... Suzette'e bundan bahsedecek misin?"

"Belki."

Suzette'in temizlikçi kadının hırsızlık yaptığını öğrenmesi beni biraz olsun tatmin ederdi. Suzette'in sahip olduğu her şey benim sahip olduğum her şeyden daha iyiymken Martha'nın neden benden çalmaya karar verdiğini Tanrı bilir.

Soğukkanlılığını toplamak için bir an bekler ve tekrar konuştuğunda sesi titremez. "Eğer ona benden bahsedersen," diyor, "ben de ona senden bahsedeceğim."

Şakağımnda bir damar zonkluyor. "Benim hakkımda mı?" "Suzette yeni komşusunun eski bir mahkum olduğunu bilmek isteyecektir."

Bir adım geri atıyorum, kalbim küt küt atıyor. Şu anda tansiyonum muhtemelen bir milyonun üzerinde bir milyar. Geçen gün "suçlu" kelimesini vurguladığını düşündüğümde hayal etmediğim ortaya çıktı. Her nasılsa Martha karanlık geçmişimle ilgili her şeyi biliyor. "Nasıl öğrendin?" İdare ediyorum.

"Merak etme," diyor Martha çıldırtıcı derecede sakın bir sesle. "Sırrını başka kimse bilmeyecek. Suzette'e benden bahsetmediğin sürece."

Bana bu şekilde şantaj yapmasından nefret ediyorum ama kabul etmek zorundayım. Başka ne seçeneğim var ki? Suzette geçmişimi öğrenirse herkese anlatır. Garip veli toplantılarını hayal bile edemiyorum.

Ya çocuklar bunu duyarsa? Bu korkunç olur. Geçmişimi bilmelerini istemiyorum. Bunu anlayacak yaşa gelene kadar değil, belki o zaman bile.

"İyi," diye tısladım ona. "Suzette'e söylemeyeceğim."

Martha kesin bir ifadeyle, "Anlaştığımıza memnun oldum," diyor.

Temizlikçi kadın yanımdan geçerken omzumu iterek merdivenlere doğru yöneliyor. Merdivenlerden aşağıya ve ön kapıya kadar onu takip ediyorum, sadece bir şey çalmadan veya tahrip etmeden ayrıldığından emin olmak için. Dışarı çıkmak için kilidi çevirdiğinde ellerinin titrediğini fark ediyorum.

THIRTY

"Onu kovdun mu?"

Akşam yemeği hazırlarken ona Martha ile olanları anlattığımda Enzo şaşırımış görünüyor. Haftalar önce yaptığım makarna alla Norma pek başarılı olmadığından, çocuklar yiyecek diye milyonlarca kez peynirli makarna yapıyorum. Böylesi daha kolay.

"Bizden çalışıyordu," diyorum. "Ne yapsaydım, ona zam mı yapsaydım?"

Lavabonun yanındaki dolaptan birkaç tabak alıyor. Pek iyi bir aşçı sayılmaz ama sofrayı hazırlayıp bulaşık makinesini doldurmaya her zaman hazırdır. "Sadece burada iyi bir işi olduğunu söylüyorum. Suzette ve Jonathan'la da. Neden hırsızlık yapsın ki?"

"Bilmiyorum," diyorum sinirli bir şekilde. "Bir hırsızın psikolojisini anlayabileceğimi mi sanıyorsun? Belki de o bir kleptoman."

Bana sırtıyor. "Beni yatak odasında hiç köşeye sıkıştırmaya çalışmadı."

"Nemfoman değil. Aman Tanrım." Gözlerimi deviriyorum. "A Kleptoman. Şu insanlar gibi.

çal."

"Bu bir şey mi?"

"Psikoloji dersimde okumuştum."

"Evet..." Çekmecedan bir avuç dolusu çatal bıçak takımı çıkarıyor, ancak hiçbir zaman doğru çatal bıçak takımını almıyor gibi görünüyor. Birisi her zaman bir çatal ve bir bıçak yerine iki çatal alır. Bunu nasıl başardığından emin değilim. Çekmecedan çıkardığında yanlış olsa bile, masaya koyarken bunu fark etmez mi? "Peki ona son maaş çekini verdin mi?"

"Enzo." Kaynayan makarna ve peynirimden başımı çevirip ona bakıyorum. "Bizden çaldı. Bana verdiğin kolyeyi aldı ve muhtemelen yatağın yanındaki çekmecedan duran parayı da almıştır."

"Sadece 50 dolardı."

Martha'nın gitmeden önce bana ne söylediğini Enzo'ya anlatmadım. Beni nasıl tehdit ettiğini. Kendimi tüm detayları anlatmaya ikna edemiyorum ve nedeninden de emin değilim. Çocuklar hapishanede geçirdiğim zamanı bilmiyor olabilirler ama Enzo her şeyi biliyor. Yine de bundan duyduğum utancı tam olarak anlamıyor. Neden çocukların bilmesini istemediğimi anlamıyor ve "kendi başlarına öğrenmeden önce" onlara söylemekten yanaydı.

Her neyse, benden çalan ve beni tehdit eden bir kadına maaş çeki vermeyeceğim.

Enzo'nun kadınlara karşı zaafı olduğu biliniyor. Muhtemelen kız kardeşi Antonia'dan ve onu daha iyi korusaydı ölümünü engelleyebileceğini düşünmesinden dolayı. Bu yüzden Nico'yu o kız için ayağa kalktığı için savundu. Kadınların kötü bir şey yapabileceklerini düşünmüyor gibi görünüyor ama bu konuda çok yanılıyor.

Açıkçası, birlikte yaşadıklarımızdan sonra daha iyi bilmesi gerekirdi.

"Bak." Derin bir nefes alıyorum. "Martha'nın bizden neden çaldığını bilmiyorum. Ama bunun bir önemi yok. Zaten kendi başımıza yeterince mali sorunumuz var.

bizden çalıyor. Sorunları her neyse, şu anda onunla uğraşamam."

Başını yana doğru eğiyor. "Bu sabah tansiyonun kaçtı?"

"Enzo! Mesele bu değil."

Başını öne eğiyor. "Biliyorum. Ailemize para kazandırmak için daha iyi bir iş yapmalıyım. Bu yüzden işimi kurmak için çok çalışıyorum, o zaman para sıkıntımız kalmayacak."

Para sorunlarımız yüzünden kendini bu kadar hırpalaması beni çok üzüyor. O kadar da kötü durumda değiliz. Keşke bu kadar üzerinde durmasa. Çocuklar da duyacak ve gerilecek diye endişeleniyorum, özellikle de Ada.

"İyi gidiyoruz." Kollarımı ona dolayabilmek için ocağın altını kısıyorum. Beni çabucak sarıyor ve ben de başımı onun sert omzuna yaslıyorum. "Harika bir iş çıkarıyorsun. Eminim bir ya da iki yıl sonra daha iyi olacağız."

"Evet," diye mırıldanıyor. "Ya da belki... daha erken."

Neden bahsettiğini anlamıyorum. İş büyüyor olsa da o kadar hızlı büyümüyor. Bir ya da iki yıl iyimser. En azından önümüzdeki birkaç yıl boyunca kıt kanaat geçineceğiz.

Bazen tüm bunlara değil değmediğini merak ediyorum.

THIRTY-ONE

Bütün aile Nico'nun küçükler ligi maçında.

Ada genelde gitmek istemez ama bugün peşime takılmayı kabul etti. Burada olmasına sevindim çünkü Nico birkaç hafta önce uzaklaştırıldığından beri pek kendinde değil. Ama maçla ilgilenmediği, stadyumda bizimle birlikte oturup kucağında bir ciltsiz kitap tutmasından belli. Ada elinde kitap olmadan hiçbir yere gitmez.

"Ne okuyorsun?" Ona soruyorum.

Uzun koyu kirpikleri dalgalanıyor. Enzo gibi zeytin rengi bir teni var ve benimki gibi utandığını belli etmiyor. Ama onu ne zaman rahatsız ettiğimi her zaman anlayabiliyorum. "Özür dilerim," diyor. "Kaldırayım."

"Sorun değil," diyorum. "Bence beyzbol da oldukça sıkıcı." Başımı sallayarak koltuğunun ucunda maçı izleyen Enzo'ya bakıyorum. Sporu seviyor, ama Nico'nun spor yapmasını izlemeyi daha da çok seviyor. "Yine de hoşuna gidiyor."

"Lois Duncan'ın Yüzümdeki Yabancı kitabını okuyorum," diyor.

"Çocukken buna bayılırdım. Aslında tüm kitaplarını."

Çocukluğumu ve her şeyin nasıl ters gittiğini düşününce içimi bir hüzün kaplıyor. O çocuğa saldırmasaydım ve sonunda onu öldürmeseydim ne olurdu? Yine de şu anda iyi bir hayatım var. Kocamı seviyorum ve iki harika çocuğum var. Bu noktaya gelebilmek için biraz sıkıntı (ya da çok fazla sıkıntı) çekmem gerekiyorsa, böyle olması gerekiyordu.

Getirdiğim su şişesinden bir yudum alıyorum. Daha Mayıs ayının ortasındayız ama hafta sonu aşırı sıcak geçecek gibi görünüyor. Telefonum bugün havanın seksenlerde olduğunu söylüyor. Çocuklar rahatsız ve halsiz görünüyor.

Nico vuruş için geliyor, ben de Ada'yı kitabını bırakması için dürtüklüyorum. Bütün gün bir vuruş bile yapamadı ve yüzünde bazen takındığı o sinirli ifade var. Oldukça iyi bir vurucu, o yüzden kafasına bir şeyler giriyor olmalı. Umarım bu sefer bir vuruş yapar.

Atıcı topu tam kalenin üzerine atıyor ve sopa temas ettiğinde bir çatırtı duyuyorum. Enzo heyecanla bağırıyor. Evet, Nico! Top bir kez sekiyor ve sahanın içine yuvarlanıyor. Nico sopasını yana fırlatıyor ve birinci kaleye doğru koşuyor.

Atıcı topu kapmayı başarıyor. Şimşek hızıyla topu birinci kaleye doğru fırlatıyor. Birinci kaleci topu yakaladığı anda Nico kaleye doğru kayıyor. Dışarıda kalmaması için parmaklarımı çapraz yapıyorum, ama sonra hakem başını sallıyor.

"Hayır. Hayır!" Enzo aniden ayağa kalktı ve bağırmaya başladı. "Dışarı değil! Hayır!"

Görünüşe göre Enzo bunun haksız bir karar olduğunu düşünüyor. Bu da haksız bir karar olduğu anlamına gelmiyor.

Nico bu karardan hiç memnun değil. Diğer çocuk ona bir şeyler söylüyor ve beyzbol şapkasını çıkarıp yere atıyor. Nico bir şeyler bağırıyor

- "Saçmalık" kelimesini seçebiliyorum. Nefesimi tutuyorum, oğlumun geri çekilmesini ve yedek kulübesine dönmesini istiyorum.

İşte o zaman Nico yumruğu atıyor.

Sinirlenmeye eğilimli olduğunu söyleyebilirim - daha önce de Küçükler Ligi maçları sırasında sinirlenmişti. Ama daha önce şiddete başvurduğunu hiç görmemiştim. Birinci kalecinin tam karnına yumruk attı ve zavallı çocuk sert bir şekilde yere düştü. Olanları izlerken kalbim mideme iniyor ve ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Enzo da buna tanık olur. Donup kalıyor ve aniden sessizleşiyor. Oyun parkında olanlar konusunda Nico'yu savunuyordu ama bunu savunmak daha zor. Diğer çocuk yanlış bir şey yapmadı ve Nico ona yumruk attı.

Çok fazla İtalyanca anlamıyorum, ama nefesinin altında küfrettiğini söyleyebilirim.

"Millie." Bana döndü, kaşları çatılmıştı. "Nicolas az önce o çocuğu yumrukladı."

"Gördüm."

"Cazzo," diye mırıldanıyor. "Ne düşünüyor bu? Onu buradan çıkarmalıyız."

İkimiz sahaya doğru ilerledik. Diğer çocuk yerde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Nico onun başında duruyor, zor nefes alıyor. Diğer çocuklardan birinin babası olan Ted adındaki koç hiç de heyecanlı görünmüyor. Her iki kolunun altında çukur lekeleri var ve bu sıcakta burada olmaktan ve oğlumun başka bir çocuğa yumruk atmasıyla uğraşmaktan hoşlanmıyor gibi görünüyor.

Ted, Enzo'ya kalın Long Island aksanıyla "Onu buradan çıkarmalısın," diyor. "Çocuklar arasında şiddete karşı hoşgörüsüz bir politikamız var."

"Çok üzgünüm," diyor Enzo. "Bir daha asla olmayacak."

"Evet, olmayacak." Ted ellerini kaldırıyor. "Üzgünüm, Enzo."

Takımdan ayrıldı."

Enzo itiraz etmek için ağzını açıyor ama sonra tekrar kapatıyor. Müdürün odasında Nico'nun durumunu tartıştı ama

Bu farklı. Ne olduğunu gördük. O çocuğu boş yere yumrukladı.

Bunun yerine Enzo, kenarda durmuş spor ayakkabısını toprağa vuran oğlumuza dönüyor. "Hadi," diyor Enzo. "Şimdi eve gidiyoruz."

THIRTY-TWO

Arabada pek konuşmuyoruz, kısmen Ada orada olduğu için. Arabayı Enzo kullanıyor ve parmak eklemleri direksiyonda kansız. Ne zaman omzumun üzerinden baksam, Nico camdan dışarı bakıyor. Sezonun bitimine birkaç hafta kala takımdan atıldığı için üzgün bile görünmüyor. Sanki hiç önemi yokmuş gibi.

Oğlumun nesi var?

Eve girdiğimizde, Enzo Nico'ya oturma odasında kalmasını söylüyor. Nico kanepeye uzanıyor ve uzaktan kumandaya uzanıyor ama Enzo başını sallıyor. "Televizyon yok," diyor. "Sen orada otur ve sessiz ol. Ben annenle konuşacağım."

Kocamın peşinden mutfağa gidiyorum ve içeri girdiğimizde yüzünü bana dönüyor. Titrek bir nefes aldı. "Tamam, bu o kadar da iyi değildi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ben kekeliyorum.

"O iyi bir çocuk," diye ısrar ediyor Enzo. "O sadece..."

"Az önce sebepsiz yere başka bir çocuğun karnına yumruk attı." "Sebepsiz yere değil. Bu haksız bir karardı! O değildi

Dışarı!"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bunun bir önemi yok, bunu sen de biliyorsun. Hakemin söylediklerini beğenmedin diye başka bir çocuğa yumruk atamazsın."

"Üzgündü..."

"O dokuz yaşında, üç değil. Bu kabul edilemez."

"Erkekler agresiftir." Bir elini kalın saçlarında gezdirdi. siyah saç. "Bu normal bir çocuk davranışı. Dövüşmek onun için iyidir."

Şaşkınlık içinde kocama bakıyorum. Maçtaki tepkisi göz önüne alındığında, Nico'nun kavgası konusunda nihayet aynı fikirde olduğumuzu ummuştum ama belli ki değiliz. Nico'nun davranışları yüzünden hem uzaklaştırma alması hem de Küçükler Ligi takımından atılması, işlerin kontrolden çıktığının bir işareti. Yine de Enzo hala Nico'nun yaptıklarını savunuyor.

"Bu bir erkek çocuk için normal bir davranış değil," diyorum kararlılıkla.

Enzo bir dakika sessiz kaldı. Diğer çocuklara yumruk atmanın bir çocuk için doğru olmadığı konusunda benimle hemfikir olmasını istiyorum ve bunu yapmaması beni rahatsız ediyor. Davranışlarında her zaman çok kontrollü görünüyor, özellikle de benimle karşılaştırıldığında. Birisi hak etmiş olsa bile yumruk attığını hiç görmedim.

Ama bunu yaptı, bu bir gerçek. Bu ülkede bulunmasının sebebi yumrukları.

"Söylesene," dedim, "dokuz yaşındayken de böyle mi davranıyordun?"

Yine tereddüt ediyor. "Evet, çocukken yumruklarla kavga ederdim. Bazen yapardım. Kötü bir şey değildi. İnsanı sertleştiriyor."

Bu doğru cevap değil.

"Tamam, tamam." Başını sallıyor. "Amerika'da durum farklı. Bunu şimdi anlıyorum."

Tek bir cephe olduğumuzdan yüzde yüz emin değilim ama mutfaktan çıkıp Nico'nun oturma odasındaki kanepede oturduğu yere gidiyoruz. Arkasına yaslanmış

tavandaki bir çatlağa bakıyor. Odaya girdiğimizde başını yana çeviriyor.

"Yine cezalı mıyım?" diye soruyor.

Zaten cezalıydı. Beş dakika önce falan cezalıydı. En ufak bir fark yaratmadı. Kanepede onun yanına oturdum, Enzo da kanepenin yanındaki sandalyeye oturdu.

"Nico," diyorum, "kendini kontrol etmeyi öğrenmelisin. Bugün yaptığın şey gerçekten yanlıştı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Özür dilerim," diyor ama doğrusu pek de üzgün görünmüyor. "Grayson bir pislik gibi davranıyordu."

"Dünyanın en büyük pisliği olması önemli değil. Ona vuramazsın."

"Tamam."

Nico'nun tüm bunlar için daha fazla üzgün görünmemesi beni rahatsız ediyor. Neden ağlamıyor? Neden affedilmek için yalvarmıyor? Bu, yanlış bir şey yapan dokuz yaşındaki bir çocuk için normal bir davranış değil mi?

Enzo'ya bakıyorum, bunun normal olduğunu düşünüp düşünmediğini anlamaya çalışıyorum. Ama eminim ona sorsam, "Erkeklerin ağlamaması gerekir" gibi bir şey söyleyecektir.

Ama ters giden bir şeyler var. Son zamanlarda, Nico çok...

Soğuk.

"Cezam ne?" diye soruyor, sanki bu işi bitirmek için sabırsızlanıyormuş gibi.

"Takımdan atıldın," diyor Enzo. "Yani artık beyzbol yok."

Nico omuz silkiyor. "Tamam."

Enzo, Nico'nun beyzboldan men edilmesine verdiği tepkinin bu kadar sıradan olması karşısında şaşırmış görünüyor. İkisi eskiden her gün antrenman yapardı. Nico bunun için yalvarırdı. Babam ne zaman eve gelecek? Antrenman yapmalıyız!

"Ve bir ay boyunca cihaz yok," diye ekliyor Enzo.

Nico başını sallar. Bunu beklediği belliydi. "Bu kadar mı? Gidebilir miyim?"

"Evet," diyor Enzo.

Nico bir saniye bile kaybetmez. Kanepeden fırlar ve merdivenlerden odasına doğru koşar. Kapıyı arkasından çarpıyor - dokuz yaşında bir çocuk için çok öfkeli bir hareket.

Enzo arkasındaki basamaklara bakıyor. İfadesi okunamıyor. Ama mutlu görünmüyor.

"Sanırım," diyorum, "onu terapiye götürmeyi düşünebiliriz."

Bana boş boş bakıyor. "Terapi mi?"

"Konuşan bir terapist," diye açıklıyorum.

Sanki oğlumuzu uçup uçamayacağını görmek için çatıdan atmamızı önermişim gibi gözleri açılıyor. "Hayır. Hayır. Bu çok saçma. Buna ihtiyacı yok."

"Yardıma olabilir."

"Ne için?" Enzo kollarını havaya kaldırır. "O sadece normal bir çocuk gibi davranıyor. Hepsi senin tutucu Amerikan kuralların. Nico iyi. O iyi."

Böyle davrandığında onunla tartışmam ama yanılıyor. Korkarım Nico'da profesyonel yardım almadan düzelmeyecek bir sorun var. Korkarım ki ben ve kocam arasında, Nico'ya yaşıtı diğer çocuklardan çok daha güçlü bir şiddet eğilimi veren bir gen kombinasyonu miras kaldı.

Akşam yemeği bittiğinde, çocuklar gece için üst kata çıktığında ve kendime biraz zaman ayırdığımda, Google'da ilk aradığım şey şu oluyor: Çocuğum bir psikopat mı?

Şaşırtıcı bir şekilde, bu konuda epeyce yazı var. Görünüşe göre çocuğu sorunlu olan tek kadın ben değilim. Bir web sitesinde psikopatik eğilimleri olan çocuklarda bulunan ortak özelliklerin bir listesi var. Listeye göz gezdirdim, giderek endişelenmeye başladım.

Yaramazlık yaptıktan sonra suçluluk duymamak. Nico o iki çocuğa yumruk attıktan sonra neredeyse hiç özür dilemedi. Yaptığı şeyden dolayı hiç üzgün görünmüyordu.

Sürekli yalan söylerdi. Evde bir şey kırıldığında bize söylerdi. Ama biz onunla yüzleşene kadar vazoyu kırıldığına dair tek kelime etmedi. Ve bize söylemediği daha çok şey olduğunu hissediyorum.

Hayvanlara zulüm. Peygamberdevesine ne oldu? O hayvanı sevdiğini iddia ettikten sonra, birdenbire tuvalete atıp sifonu çekti.

Bencil ve saldırgan davranışlar. Birinci kalede güvenli denmediği için bir çocuğun karnına yumruk atmaktan daha agresif ne olabilir?

Enzo endişelenmiyor olabilir ama ben endişeleniyorum. Ve bu eğilimlerin bazılarını benden almış olma ihtimalini düşünmek beni daha da kötü hissettiriyor. Yani, psikopat olduğumu düşünmüyorum ama papatya topladığım için de hapse girmedim.

Tozun yatışması için bir şans vereceğim ama hiçbir şey yapmamayı reddediyorum. Oğlumun kendinden kurtarılması gerekiyorsa, onu ben kurtaracağım.

THIRTY-THREE

Otobüs durağından evime doğru yürürken Suzette postalarını almak için ön kapıdan çıktı.

Yakında bir ev gösterisine gidiyor olmalı, çünkü etekli bir takım elbise giymiş ve o kadar yüksek kırmızı topuklu ayakkabılar giymiş ki, onlarla yürümeye çalışsam yüzüstü düşerim. Saçları o kadar mükemmel toplanmış ki neredeyse plastik gibi görünüyor. Bana el sallıyor, ben de ona el sallayınca gülümsemek zor oluyor ama zorluyorum. Suzette havamda değil, bu yüzden benimle konuşmak için merdivenlerden indiğinde neredeyse kaçmayı düşünüyorum. Ama o oldukça hızlı ve ben daha ön kapıya ulaşmadan beni geride bıraktı.

"Millie!" diyor. "Nasılsın?" "İyiyim. Sen nasılsın?"

Suzette saçlarını düzeltirken, bileğindeki elmas işlemeli bileziğin güneşi yakaladığını fark ediyorum. Martha'nın benden çalmaya çalıştığı kolyeye benziyor ama onunkinin gerçek elmadan yapıldığını tahmin ediyorum. Umarım Suzette o bileziği güvenli bir yerde saklıyordur.

"Güzel bilezik," diye yorum yapıyorum.

"Teşekkür ederim." Gözlerini bileziğe dikeyyor. "Çok özel birinden bir hediye idi. Ve ben kesinlikle seviyorum

senin..." Bakışlarını üzerimde gezdiriyor, belli ki bana iltifat edecek bir şey bulmaya çalışıyor. "Biraz kilo mu verdin? Yüzün eskisi kadar şiş görünmüyor."

Görünüşe göre, yapabileceğinin en iyisi bu. Ayrıca, hiç kilo verdiğimi sanmıyorum. Her zamanki gibi şişkoyum. Tek söyleyebileceğim "belki".

"Her neyse," diyor Suzette, "ben de seninle konuşmak istiyordum."

"Tabii. Ne var ne yok?"

Bana göz kamaştırıcı beyazlıkta bir gülümseme gösteriyor. Dişlerinde kapak olup olmadığını merak ediyorum. "Şöyle bir şey var" diyor. "Çöplerin toplanmasından önceki gün, çöpünüzü akşam biraz daha geç bir saatte atabilir misiniz?"

Ona bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Nico yemekten sonraya kadar söndürmez."

"Doğru," diyor. "Ve siz akşam yemeğini çok erken yemelisiniz. Çünkü biz yemek yerken çöpünüzü evin önünde görebiliyoruz. Ve bütün akşam orada duruyor. Akşam yediden ertesi sabaha kadar çöpler kaldırımda duruyor." Burnunu çekiyor. "Dürüst olmak gerekirse, Millie, bu çok çirkin."

"Bundan Enzo'ya bahsettin mi?" diye sordum. Onunla sürekli konuşuyor gibi görünüyor, bu yüzden tüm bunları bana neden anlattığından emin değilim.

"Sadece çok meşgul görünüyor. Onu bu kadar önemsiz bir şeyle rahatsız etmek istemem."

"Tamam..."

"Ayrıca, Nico çöplerle ilgileniyor, değil mi? Sanırım çocuklar daha çok sizin alanınız."

Suzette bir şekilde benim 1950'lerin ev kadını olduğumu varsayıyor. Ama onunla tartışmak istemiyorum.

"Peki," diye h o m u r d a n d ı m . "Çöpü ne zaman çıkarmasını istersin?"

"On birden önce olmaz, kesinlikle."

"Yatma saati on," diyorum dişlerimin arasından. "O dokuz."

"Oh." Çenesine vuruyor. "O zaman belki de çöpü dışarı çıkarmalısın?"

Benimle dalga geçiyor olmalı. Bu kadına çöp tenekesini nereye sokabileceğini söylemek istiyorum ama o anda evimin önüne bir kamyon yanaşiyor. Kamyondan bıyıklı, göbekli bir adam iniyor, yüzünde ekşi bir ifade var. Onu birkaç gün önce gelen tesisatçı olarak tanımam bir saniyemi aldı. Sifonu çekmesi yaklaşık bir saat süren alt kattaki tuvaletimizi tamir etmesi için onu çağırmıştım. Enzo tamir edebileceğini ve profesyonel yardıma ihtiyacımız olmadığını söyleyip duruyordu ama sanki her tamir etmeye çalıştığında sifon on dakika daha uzun çekiyordu. Ona tesisatçı çağırdığımı bile söylemedim. Tuvaletin sihirli bir şekilde kendi kendine düzeldiğini düşünüyor.

"Hey!" Şu anda adını hiç hatırlamadığım tesisatçı, Suzette'le birlikte durduğum yere doğru yürüyor. "Birkaç gün önce bir iş yapmak için buradaydım ve sen bana serseri bir çek yazmışsın!"

Ne?

"Ben... Ben mi yaptım?" Kekeliyorum. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. Çek hesabımıza giren ve çıkan her kuruşu takip ediyorum. Çok fazla nakit paramız yok ama tesisatçı için yazdığım 300 dolarlık çeki karşılamaya yetecek kadar paramız olduğundan eminim.

Tesisatçı ufak tefek bir adam değil. Boyu 1.80'in üzerinde, üzerimde yükseliyor ve yaklaştığında bir adım geri çekilmek zorunda kalıyorum. "Kesinlikle yaptınız, bayan!" diye homurdandı.

Suzette bu etkileşimden eğlenmiş görünüyor. Neden evine geri dönemiyor? Bu çok utanç verici.

"Çok özür dilerim," dedim. "Hesapta bunu karşılayacak kadar para olduğunu sanıyordum. Kredi kartı kabul ediyor musunuz?"

"Yok," diye tükürdü bana. "Tuvaletini tamir ettiğimde sana söylemiştim: sadece nakit ya da çek. Ve şimdi senin için, sadece nakit."

Bu bir sorun. Ortalıkta 300 dolar nakit param yok. Şanslıysam cüzdanımda kırk dolar vardır. Enzo o gün için çoktan gitti ama

fazla para da taşıyor. "Um," dedim, "eğer beklerseniz, bir ATM'ye gidebilirim..."

Tesisatçı pantolonunu yukarı kaldırdı ve evimin önündeki kaldırıma tam olarak yerleşti. "Paramı alana kadar bir adım bile atmayacağım, bayan."

"Biliyor musun," diye söze girdi Suzette. "Evde biraz nakit param olabilir. Bana bir dakika verin."

Eve doğru koşar adımlarla ilerler, 2,5 santimlik topuklu ayakkabılarıyla takdire şayan bir şekilde yürür. Bir dakika sonra, elinde bir tomar parayla ön kapıdan fırlar. Parayı tesisatçıya uzatır, o da hemen saymaya başlar.

"Hepsi orada," diye güvence veriyor Suzette.

Tesisatçı parayı saymayı bitirir ve ona başını sallar. "Doğru bildiniz, güzel bayan." Kirli beyzbol şapkasını ona doğru uzatıyor. "Çok teşekkür ederim."

Bana son bir kez pis pis baktı ve sonra kamyonetine geri döndü. O tesisat servisinden atıldığımı eminim. Umarım Enzo boru tamirinde daha iyi olur.

Suzette tesisatçının uzaklaşmasını izliyor, sonra yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle bana dönüyor. Ne istediğini biliyorum ve bunu ona vermek zorundayım.

"Çok teşekkür ederim Suzette," diyorum. "Sana her kuruşunu geri ödeyeceğime söz veriyorum."

"Acele etme." Bileğindeki, güneş ışığında parlayan elmas bilezikle oynuyor. "Dürüst olmak gerekirse, Jonathan ve benim ne yapacağımızı bildiğimizden daha fazla paramız var. Ne kadar vergi ödediğimizi hayal bile edemezsin!"

Yüzüme vurmanın bir yolu. Suzette'in beni şehrin dört bir yanına borç yığan yoksul bir hayırsever olarak görmesini istemiyorum. Özellikle de ona borçlu olma fikrinden hiç hoşlanmıyorum. Teknik olarak kırık camının parasını hiç ödemedik ama o farklıydı çünkü Nico ev işlerini yapmayı kabul etmişti. Yapabilirsem bugün ona geri ödeyeceğim.

Ama... yapabilir miyim? Vadesiz hesabımızda tesisat faturasını karşılayacak kadar para olduğunu sanıyordum. Ama belli ki yokmuş. Para nereye gitti? Enzo ve ben her zaman büyük alışverişleri tartışırız. Bana söylemeden parayı çekmiş olamaz.

Yapar mıydı?

THIRTY-FOUR

Tesisatçı gittikten sonra banka hesabımı kontrol etmek için bilgisayara giriyorum.

Birkaç gün önce vadesiz hesabımızda bin dolardan fazla para vardı. Paranın hala orada olduğunu teyit etmek için ekrana bakıyorum. Ekranda çek hesabının bakiyesi belirldiğinde kalbim sıkışıyor:

\$213

Ne haltlar dönüyor burada? Çek hesabımızda yaklaşık bin dolar eksik. Ve biz komşularımız gibi aşırı zengin değiliz. Bu öylece omuz silkebileceğimiz bir miktar değil.

Geçmişteki işlemlere erişiyorum. Birkaç gün öncesine ait 1.000 dolarlık bir para çekme işlemi görüyorum. Muhtemelen suçlu bu. Ama bunu hesabımızdan kim çekti? Ben olmadığım kesin. Enzo'nun bunu bana söylemeden yapacağını düşünemiyorum.

İşe geç kalıyorum ama bu çok daha önemli. Eğer birisi banka hesabımızdan para çaldıysa, bu konuda en kısa zamanda bir şeyler yapmam gerekiyor. Bankayı aradım ve sonunda

Saatime bakarken ve kesinlikle kaçıracığım bir toplantıda yerime bakması için iş arkadaşlarımdan birine mesaj atarken on beş dakika boyunca onlarla bekletildim.

"Merhaba, ben Serena, müşteri hizmetleri temsilciniz," diye neşeli bir kadın sesi yükseliyor.

"Merhaba." Boğazımı temizliyorum. "Banka hesabımdan kaybolan bir miktar parayla ilgili yardımınıza ihtiyacım var."

"Ah canım," diyor Serena. Bu düşünceye şiddetle katılıyorum. "Bakalım senin için ne bulabilirim."

Tüm banka bilgilerimi teslim etmem gerekiyor ve sonra arka planda tuşların tıklama sesini dinlerken beklemem gerekiyor. Ve sonra daha fazla tuş sesi. Ve sonra daha fazla bekleme. "Sistem bugün çok yavaş olduğu için üzgünüm," diyor Serena neşeyle. "Sadece o günlerden biri, anlıyor musun?"

Banka hesabımdaki paranın neden kaybolduğunu anlamaya çalışırken çene çalacak havada değilim. "Uh-huh."

"Ah, tamam!" diyor muzaffer bir edayla. "Para çekme işlemi iki gün önce Enzo Accardi tarafından yapılmış, kendisi de hesapta kayıtlı. Kocanız mı?"

"Evet, ama..." Kaşlarımı çattım. "Kocam yapmadı..." Öyle mi yaptı?

"Parayı çekmediğini mi söylüyor?" diye sordu bana.

"Hayır. Yani, ben sadece... Bana söyleyeceğini düşünmüştüm. Ama..."

Serena ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor. Sanırım aile draması onun işi değil. "Oh."

"Yardımanız için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. "Sanırım ben... Kocamla konuşsam iyi olacak. Muhtemelen... Belki de unutmuştur."

"Eminim unutmuştur," diyor süper patronluk taslayan bir sesle. "Bugün size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

Evet, kocamın neden bana tek kelime etmeden hesabımızdan bir miktar para çektiğini söyleyebilirsiniz.

Telefonu kapatıyorum ve bir dakika boyunca ekrana bakıyorum. Şu anda işe çok geç kaldım ama Enzo'yu arayıp paraya ne olduğunu sormadan hiçbir şeye odaklanamıyorum. Ve bunu yapma düşüncesinin beni neden bu kadar huzursuz ettiğinden emin değilim. Ona güveniyorum. O parayı hesaptan çektiyse iyi bir nedeni vardır.

Sonunda favorilerimden onun adını seçtim. Eğer çalışıyorsa, genellikle telefonuna cevap vermiyor ama Nico'nun açığa alınma olayından beri hemen cevap veriyor.

"Millie?" diyor. "Neyin var?"

Onu gün içinde nadiren arıyorum, bu yüzden bunun sosyal bir arama olmadığını anlıyor. "Çek hesabımızda eksik para var."

Bir dizi öfkeli İtalyan küfrü duymayı umuyordum. Ama ölüm sessizliğine bürünmesi bunun onun için yeni bir şey olmadığını doğruluyor. Serena zaten onaylamamış olsa bile.

"Üç yüz dolarlık bir çek yazmıştım," diye devam ediyorum yorum yapmıyor gibi görüldüğünde. "Ve çek karşılıksız çıktı."

"Oh." Nefesini içine çekiyor. "Peki ne oldu?"

"Suzette bana borç para verdi," diyorum.

"Bu iyi bir şey."

"Ben de paranın nereye gittiğini öğrenmek için bankayı aradım," diye devam ettim, "ve bana bin dolar çektiğinizi söylediler."

Daha fazla sessizlik. Bunu benim için kolaylaştırmayı planlamıyor.

"Peki," dedim, "yaptın mı?"

Uzun bir sessizlik daha oluyor. "Yaptım," diyor sonunda.

"Tamam. Bu çekilecek çok fazla para gibi görünüyor ortak banka hesabımızdan bana haber vermeden çekmiş."

"Evet..." Birkaç saniye daha sessiz kalıyor ve ben de kendi kendime, sanki bir yalan uydurmak için oyalanıyor gibi geliyor diye düşünmeden edemiyorum. "Çok özür dilerim. Bu ay kısa kaldık,

ve bozulan bazı ekipmanları değiştirmek için paraya ihtiyacım vardı. Siz fark etmeden önce hesaba geri yatırırım diye düşünmüştüm. Yarın geri alacağım."

"Bozulan bir ekipman mı?" Tekrar ediyorum.

"Evet, yeni çim havalandırıcı ve rototiller lazım. Pahalı."

Yemin ederim, bazen bu kelimeleri uydurduğunu düşünüyorum. Ama sanırım makul bir mazeret gibi geliyor, bu yüzden ona inanmayı seçiyorum. Ekipmanı bozulursa hemen değiştirmesi mantıklı.

Kocamın bana yalan söylediği alternatifinden daha iyi.

THIRTY-FIVE

Nico gizlice dışarı çıkıyor.

Ya da en azından güneşli bir Cumartesi öğleden sonrasında arka kapının açıldığını duyduğumda öyle görünüyor. Tanrıya şükür menteşeleri yağlama zahmetine hiç girmemişiz, çünkü kapının açılıp kapanma sesini şehrin öbür ucundan bile duyabiliyorum. Kitabımı bir kenara fırlatıp tam zamanında arka kapıya ulaşıyorum ve Nico'yu kaçmadan yakalıyorum.

"Affedersiniz, bayım." Boğazımı temizliyorum. "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

Yüzünde suçluluk duygusundan eser kalmadan bana bakıyor. "Spencer'in evi. Ne zaman istersem gidebileceğimi söylemiştin."

Öyle demiştim. Ama Janice'in evinden sürgün edildiğini sanıyordum.

"Spencer'in annesi bunu sorun etmiyor mu?" Ben soruyorum.

"Arka bahçede kaldığımız sürece sorun olmadığını söyledi."

Rahatladım. Janice, Nico'nun oğluyla oynayamayacağını söylediğinde bundan nefret etmişim, bu yüzden tekrar onun gözüne girdiğine sevindim. Görünüşe göre, onun tertemiz evine girmesine izin verilmiyor, ama bu anlaşılabilir bir şey.

"Tamam," dedim. "Akşam yemeğine kadar evde ol yeter."

Nico başını salladı, sonra aceleyle arkadaşının evine doğru gitti. Oğlumun yakında yapacağı kaçışa o kadar odaklanmışım ki arka bahçenin köşesindeki kocamı fark etmemiştim. Enzo'yu arka bahçede görmek alışılmadık bir şey değil -en sevdiği yer- ama orada çalışmıyor. Onun yerine sessizce telefonuyla konuşuyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor.

Kiminle konuşuyor?

Dikkatini çekmek için ona el sallıyorum. Beni fark ettiğinde birkaç kez gözlerini kırıştırıyor ve yüzündeki gülümseme bir anlığına kayboluyor ama hemen toparlanıp el sallıyor. Telefona birkaç anlaşılmaz kelime daha mırıldanıyor, sonra onu yıpranmış mavi kotunun cebine sokuyor.

"Millie." Benimle konuşmak için çimlerin üzerinden koşarak geçti. "Çok iyi haberlerim var."

"Oh?"

"Evet! Hizmete ihtiyacı olan iki büyük arazisi olan potansiyel bir müşteri var. Çok büyük bir iş. Bu çok iyi."

Cebinden çıkan telefonuna bakıyorum. "Müşteriyle mi konuşuyordun?"

"Evet." Tereddüt ediyor. "Şey, hayır. Tam olarak değil. Telefondaki Suzette'ti. Müşteriler... onlar onun arkadaşları. Yarın onlarla buluşmamı istiyor."

"Oh..." Yarının bir aile günü olmasını umuyordum. "Onlarla nerede buluşacaksın?"

Bir süre daha tereddüt ediyor. "Gayriresmi bir toplantı. Özel plajda."

Kafamın arkasında alarm zilleri çalıyor. "Sahilde bir toplantı mı? Suzette de orada olacak mı?"

"Şey... evet. Onlar onun arkadaşları."

Bunun hiçbir kısmını sevmedim. Birincisi, Enzo bir aile gününden kaçıyor. İkincisi, plajda bir iş toplantısı mı? Üçüncüsü, Suzette'in yanında bikiniyle yalnız kalmasını istemiyorum. Özellikle de onunla konuşurken yüzündeki o gülümsemeden sonra.

Aklıma kısa bir düşünce geldi. Geçen gün, tesisatçı parasını istemek için geldiğinde,

Suzette bana "hediye" olduğunu söylediği pahalı görünümlü yeni bir bilezik takıyordu. Ve aynı anda banka hesabımızdan bin dolar birden kayboldu. Enzo'nun o parayı Suzette'e hediye almak için kullanmış olması mümkün mü?

Hayır, buna inanmıyorum. İnanmazdı.

Ve yine de...

"Yarın plaja gidecekseniz," diyorum, "çocukları da götürmelisiniz. Bütün aileyi."

"Ne? Hayır."

"Sormuyorum, Enzo."

Başını sallıyor. "Millie, bu önemli bir iş toplantısı."

"Ailemiz de önemli," diye belirtiyorum. "Buraya taşındığımızdan beri durmadan çalışıyorsun-"

"Bizim için."

"Ve seni neredeyse hiç görmüyoruz," diye devam ediyorum. "Buraya taşındığımızdan beri çocukları henüz sahile götürmedin. Çok hoşlarına giderdi. Özellikle Nico'nun plajda bir gün geçirmeye ihtiyacı var.

-Küçükler Ligi'nden atıldığından beri morali çok bozuk. Ben de onlara göz kulak olurum. Siz toplantınızı bitirene kadar sizi rahatsız etmeyeceğim."

Bir an sessiz kalır, düşünür. "Tamam, evet. Ne dediğinizi anlıyorum. Suzette ile konuşacağım. Ama... mutlu olmayacak."

Evet, eminim haklıdır.

THIRTY-SIX

Sahile doğru gidiyoruz.

Suzette gönülsüzce ailemizin plaj gezisine katılmasına izin verdi. Konuşmayı duymadım ama gitmememiz için elinden gelen her şeyi yaptığını tahmin ediyorum. Ama biz hala buradayız.

Yine de dört gözle bekliyorum. Sahilde sadece Suzette ve seçkin arkadaş grubunun girebildiği özel bir plaj. Plaja girmek için özel bir kart gerekiyor. Hayatım boyunca pek çok plaja gittim, ama bu büyük olasılıkla şimdiye kadar gittiğim en snootiest plaj. Eminim gerçekten güzeldir.

Enzo araba kullanıyor ve her zamanki gibi çok hızlı sürüyor. Çocuklarımız olduktan sonra bunu yapmayı bırakacağını düşünmüştüm ama hala yapıyor. Ve çocukların buna bayılması da yardımcı olmuyor.

"Lütfen yavaşlar mısınız?" Otoyolda 55 mph yazan bir tabelayı geçerken mırıldanıyorum. Bunun en az yirmi mil üzerindeyiz.

"Millie," diyor. "Herkes bu kadar hızlı gidiyor. Daha yavaş gidersek hepsi etrafımızdan dolanacak."

"Ben bu kadar hızlı sürmem," diye belirttim.

Bana göz kırpmıyor. "Evet, ama yaşlı bir kadın gibi sürüyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Benim hatam. Yaşlı kadınlar senden daha hızlı sürüyor." Gözlerimi deviriyorum. "Çok komik."

"Bu doğru anne," diye ekliyor Nico. "İnsanlar her zaman daha hızlı gitmen için sana korna çalıyor."

Görünüşe göre Long Island'da (üzerinde?) hız sınırının yirmi milden daha az üzerinde gitmenize izin verilmiyor.

Otoyoldan rampa çıkarken arkamızdan bir polis sireninin sesi geliyor. Enzo dikiz aynasına bakıyor ve nefesinin altında İtalyanca küfrediyor. "Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı.

Ben ona söylemiştim deme dürtüsüne karşı koyarken o yolun kenarına çekiyor. Enzo ehliyetini ararken polis memuru arabadan inmek için acele etmiyor.

"Babam tutuklanacak mı?" Ada endişeli bir sesle sorar.

"Hayır," dedim.

"Bu harika olurdu," diyor Nico.

"Yine de hayır," diyorum.

Polis otuzlu yaşlarında bir adam ve doksan derece sıcakta bunu yapmaktan pek de heyecan duymuyor gibi görünüyor. Enzo camı indiriyor ve ona çekici bir şekilde gülümsüyor.

"Merhaba memur bey," diyor o kadar kalın bir aksanla ki onu anlamak zor. "Bir sorun mu var?"

"Ehliyet ve ruhsat," diyor memur sıkılmış bir sesle.

Enzo evrakları teslim eder ve polisin ne diyeceğini bekler. Enzo'nun ehliyetini inceliyor ve sonunda "Ne kadar hızlı gittiğinizi biliyor musunuz Bay Accardi?" diyor.

"Çok özür dilerim," diyor Enzo. "Ama... gaz kadranını görüyor musun? Neredeyse boş! Benzin bitmeden önce benzin istasyonu bulmak için hızlı gitmeliyim!"

Memur bir süre ona bakıp kafasını kaşıyor. "Bu işler böyle yürümüyor, biliyorsun."

"Hayır mı?" Enzo ona şaşkın bir bakış fırlatıyor, aslında oldukça samimi görünüyor. "Bilmiyordum!"

"Hayır. Öyle değil." Tekrar ruhsata bakıyor, sonra kocama ve arabada kalan bizlere dönüyor. "Tamam, ailenizle geçireceğiniz öğleden sonranızı mahvetmek istemem. Git arabana biraz benzin al. Bu kadar hızlı gitmenize gerek yok."

"Grazie." Enzo subaya gülümsüyor. "İyi günler, efendim."

Ancak polis memuru arabasına döndükten ve Enzo camı kapattıktan sonra bana göz kırpmıyor. "Çok kolay."

Asla ceza almaz. Her zaman konuşarak kurtulmayı başarır. Ya da duruma göre yalan söyleyerek kurtulmayı. Yüzde yüz doğru olmayan şeyleri tamamen dürüst bir yüz ifadesiyle söylemekte bu kadar iyi olması şaşırtıcı.

Kocamın mükemmel bir yalancı olduğunu hep biliyordum. Benden bir şeyler sakladığından şüphelenene kadar bu beni hiç rahatsız etmedi.

THIRTY-SEVEN

Jonathan ve Suzette sahile bizden önce gittiler. Muhtemelen daha hızlı sürmemize rağmen, yolda polisler tarafından kenara çekilmediler.

Özel plajın süslü otoparkına park ediyoruz ve ben arabadan indiğimde Jonathan ve Suzette girişe doğru ilerliyorlar; girişte siyah bir eş-çırpıcı tişört ve yüzme şortu giymiş sert görünümlü bir adam nöbet tutuyor. Özel plajın fedai eşdeğeri gibi bir şey.

Jonathan iki plaj sandalyesi ve bir şemsiye taşıırken, Suzette'in omzunda sadece küçük bir bez çanta var. Jonathan sezon başındaki tipik bir plaj müdavimi gibi görünüyor - biraz fazla solgun, mayosunun üzerinden sarkan biraz göbek, parmak arası terliklerin içine sokulmuş beyaz ayakları, seyrelmiş saçlarını örten bir beyzbol şapkası. Öte yandan Suzette bütün kış plaja gitmiş gibi görünüyor. Mükemmel derecede bronzlaşmış, Cartier güneş gözlükleri burnunun üzerine tünemiş ve olağanüstü fit vücudunu gösteren minik bir bikini giymiş.

İki çocuktan ve yerçekiminin etkisiyle geçen kırk küsur yıldan sonra vücudum böyle görünmüyor. Görünemez de. Ama yirmi beş yaşındayken bile, kendimi hiç rahat hissetmiyordum.

Plajda mendil büyüklüğünde bir bikiniyle dolaşıyordum, bu yüzden bugün tek parça mütevazı bir mayo ve üzerine bir örtü giyiyorum. Jonathan gibi ben de acı verecek kadar solgunum. Çok iyi bir yüzücü olmadığım için muhtemelen tüm zaman boyunca örtüyü çıkarmayacağım.

Plaj fedaisi küçücük bikinisiyle Suzette'e bakıyor. Aslında bir sürü insan Suzette'e bakıyor. Ben bile bakmamakta zorlanıyorum. Karnını bu kadar sertleştirmek için ne zaman vakti oldu? Ve sanırım kapatması gereken sezaryen izleri ya da çatlakları yoktur.

Enzo tişörtünü ve mayosunu giymiş, bagajdan çıkardığı plaj mobilyalarımızla uğraşıyor. Dürüst olmak gerekirse, Suzette'i o küçücük bikiniyle inceliyor olsaydı onu suçlamazdım - o da bir insan - ama bakışlarının yakanın altına indiğini fark etmedim.

"Millie!" Suzette diyor ki. "Ne kadar... ilginç bir örtü giymişsin. Bir plaj kıyafeti için tonlarca para harcamak zorunda hissetmemene bayılıyorum. Bu tam senlik."

Bu ters bir iltifattı. Ama buna itiraz edemem. Örtüyü indirim reyonundan aldım.

Enzo Suzette'e bakmıyor olsa da onun için aynı şeyi söyleyemem. Soğuk mavi-yeşil gözleri onun vücudunu tarıyor ve dudakları kıvrılıyor. Ve henüz gömleğini bile çıkarmadı.

Daha sahile bile inmedik ve birden eve gitmek istedim. Ama sanırım onu küçücük bikinisiyle Suzette'le yalnız bırakmak yerine burada olmam daha iyi.

"Sahili bulmakta zorlandınız mı?" Suzette soruyor. "Yolda kaybolup kaybolmadığınızı merak ediyorduk."

Nico hemen ağzındaki baklayı çıkarır. "Babam polisler tarafından kenara çekildi."

Enzo gülüyor. "Çok hızlı gittiğimi söylediler."

"Öyle olmadığına eminim." Suzette başını sallar. "Buradaki polisler çok aşırı hevesli."

"Gelebilmemize çok sevindik," diyor Jonathan. Karısının aksine, ifadesinde herhangi bir üst ton yok gibi görünüyor. Bizi gördüğüne gerçekten sevinmiş görünüyor. "Nasılsın, Nico? Ev işlerini yapmaya gelmeni özledik."

Jonathan'ın bunu söylemesi biraz garip, her ne kadar Nico'yu evlerinde ağırlamaktan ve oturma odalarının yarısını kırmaktan bıktıklarını bilsem de.

Nico omuz silkiyor.

Ona kaba davrandığını söylemek istiyorum ama bunun bir anlamı yokmuş gibi geliyor. Huysuzluğu son zamanlarda daha da kötüleşti. Sonunda çocuk doktorunu aradım ve onu bir ziyarete götürdüm, ancak kalbini ve akciğerlerini dinledikten sonra ekleyeceği pek bir şey yoktu. Terapi önermedi. Aslında Enzo'nun söylediklerinin aynısını söyledi: Erkekler bazen agresif olabiliyor. Muhtemelen hâlâ taşınmaya alışmaya çalışıyordur. Biraz zaman verin.

"Görüşeceğimiz müşteriler nerede?" Suzette'e sordum. "Ah." Omuz silkiyor. "İptal ettiler."

Enzo en ufak bir şaşkınlık göstermiyor, bu da başlangıçta bir müşteri olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Yani, bir plaj buluşması mı? Kulağa çok uydurma geliyor.

Ama hayır, paranoyaklaşıyorum. Bir müşteri olduğuna eminim.

İnsanlar iptal ediyor.

Suzette bizi sahile götürüyor, kurulacak mükemmel yeri bulmak için. Ama bir türlü mükemmel noktaya karar veremiyor. Sahilin yarısını arşınıyoruz, mükemmel görünen birkaç noktayı geçiyoruz. Zavallı Jonathan iki sandalye ve şemsiyeyi taşımakta zorlanıyor, ben de kendi şemsiyemize ek olarak onun için de bir şemsiye almayı teklif ediyorum. Suzette en azından bir şeyi taşımayı teklif edebilirdi, ama bunu yapmaya istekli görünmüyor. Yine de Jonathan bu konuda oldukça iyi huylu.

"Tamam," diyor sonunda kollarım kopacakmış gibi hissettiğimde. "Bu iyi görünüyor."

Jonathan iki sandalyeyi yere bırakır, ama tam kollarını esnetirken, "Bekle, belki de gitmeliyiz

şu tarafa. Güneş orada daha iyi."

Jonathan sandalyeleri tekrar kaldırmaya hazır, ama benim için bu kadarı yeterli. "Suzette," diyorum, "bu mükemmel. Ve bir adım daha atmayacağım."

Gözlerini deviriyor. "Pekâlâ, pekâlâ. Ama Millie, yürümek senin için iyidir. Zayıflatır."

Suratına yumruk atmak zayıflatır mı? Çünkü bu bugün olabilir.

Sandalyelerimizi ve havlularımızı hazırladıktan sonra çantamdan spreyci güneş kremi şişesini çıkarıyorum. Enzo her zaman reddeder ama ben çocuklara ve kesinlikle kendime sıkmayı seviyorum. Güneşten yanan bir tek ben oluyorum ama güneş kreminin kanseri falan önlemesi gerekmiyor mu? Her neyse, çocukların başka seçeneği yok.

Suzette Ada'ya güneş kremi sıkmamı izlerken "Ah, Millie," diye soluk soluğa kalıyor. "Gerçekten de çocuklarına güneş kremi sıkıyorsun, değil mi?"

Belli ki öyleyim. "Evet..."

"Biliyorsunuz, spreyci içinde her türlü zehirli kimyasal var" diyor. "Ve artık hepsi havada. Artık hepimiz güneş kremi soluyoruz."

Güneş kremi soluyor olabileceğim gerçeğinden daha fazla mı rahatsız olmalıyım? Nedense, rahatsız olmuyorum. "Uh-huh..."

"Ayrıca," diye ekliyor, "yanıcıdır."

Nico'nun gözleri büyür. "Yani alev alabileceğimizi mi söylüyorsun?" "Güneş kreminiz yüzünden alev almayacaksınız."

Ona söyledim.

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Suzette kendi çantasına uzanıyor ve beyaz bir tüp çıkarıyor. "Bu piyasadaki en iyi güneş kremi. Tamamen doğal içerikli ve SPF 200'e sahip! SPF 200'ü hiçbir yerde bulamazsınız."

Neden SPF 200 güneş kreminde ihtiyacımız olsun ki? Suya ulaşmak için ateş çemberinden geçeceğimizi mi sanıyor?

Enzo tişörtünü çıkardı ve Suzette'in onun koyu renkli, kaslı göğsüne bakarken gözlerinin nasıl şiştiğini fark etmekten kendimi alamıyorum. Yakışıklı ve kaslı bir kocam olmasını seviyorum. Ama bazen de şişmanlamasına ve formdan düşmesine izin vermesini diliyorum.

"Enzo," diyor, "güneş kremimi denemek ister misin?"

Adam gülüyor. "İhtiyacım yok. Hiç yanmam."

"Evet, ama yanmasanız bile bu sizin için iyi," diyor. "Cilt kanserini önlüyor, biliyorsun."

"Öyle mi?" Enzo ilgiyle "Evet" diyor, oysa ben de son on yıldır aynı şeyi ona söylüyorum.

"Evet, tabii ki öyle," diyor hevesle. "En azından omuzlarına koymalısın. Dur, sana yardım edeyim."

Suzette avucuna biraz güneş kremi sıkıp kocamın omuzlarına sürmeye başlayınca ağzım açık kalıyor. Bunu gerçekten yapıyor mu? Gerçekten kocamın her yerine güneş kremi mi sürüyor? Bu son derece uygunsuz görünüyor.

Jonathan'a bakıyorum, onun da benim gibi dehşete düşmüş görünmesini bekliyorum. Ama elinde, güneşin altında tatil yapacak insanlar için üretildiği anlaşılan, son derece pahalı bir güneş kremi tüpü var ve kollarına losyon sürüyor. Sonra biraz sırtına sürmeye çalışıyor ama tam olarak yetişemiyor ve tabii ki karısı da ellerini kocamın her yerine sürmekle meşgul.

"Ben iyiyim," diyor Enzo, bu çok uzun sürdükten sonra. "Yeterince var. Nasıl olsa suda çıkacak."

"Hayır," diyor Suzette, "bu ürün su geçirmez. Bütün gün yüzebilirsiniz ve yine de SPF 200 korumasına sahip olursunuz."

Enzo'nun gözleri büyür. "Öyle mi?"

Bu aptal güneş kremi duymaktan bıktım.

"Ada," diyor Suzette. "Bu güneş kremi denemek ister misin?"

Ada tüpe bakıyor ama sonra başını sallıyor. Onu suçlamıyorum. Enzo gibi asla yanmaz ve eminim

O beyaz kremi üstüne bulaştırmak istemiyor.

"Nico?" Suzette sorar.

Nico sadece Suzette'e bakıyor. Cevap vermiyor ama ona gerçekten soğuk bir bakış atıyor. Onu daha önce birine bu şekilde bakarken görmüş müydüm bilmiyorum ve doğrusu bu bakış tüylerimi diken diken ediyor. Ama sonra gözlerini kaçırıyor ve tüm bunları hayal edip etmediğimden emin değilim.

Çocuklar suya girmek istiyor ve Enzo da onları götürmekten mutluluk duyuyor. Suzette'in tüm öğleden sonra sahilde güneşlenmek isteyecek türden bir insan olacağını düşünürdüm, özellikle de kendimizi nereye park edeceğimiz konusunda çıkardığı yaygaradan sonra. Ancak Enzo suya girmek istediğini söyler söylemez Suzette de hemen kabul etti.

"Gelmek ister misin, Millie?" Enzo bana sordu.

Başımı salladım. "Ben burada dinleneceğim."

Jonathan burnunun kenarında hâlâ bozulmamış olan güneş kremi ovalıyor. Suzette'i takip etmeye başlar, ama daha birkaç adım atamadan Suzette dönüp ona bakar. "Hayır," diyor. "Sen burada kal. Ben yüzmeye gidiyorum."

Başını sallar ve soru sormadan plaj sandalyesine dönmek için arkasını döner. Yerine oturdu ve ciltsiz bir kitap aldı. Başlığına bakmak için boynumu eğiyorum. Madam Bovary.

"Yüzmeye gitmek istemiyor musun?" Ona sordum. Elini sallıyor. "Pek sayılmaz."

"Çünkü Suzette sana yapma demeden önce suya girecekmiş gibi görünüyordun."

"Benim için fark etmez."

Belki o umursamıyor ama ben Suzette'in otoriterliğini çileden çıkarıcı buluyorum ve kendimi durduramadan, "Yüzmeye gidip gitmemek Suzette'in kararı olmamalı gibi geliyor," diye geveliyorum.

Jonathan omuz silkiyor ve gülümsüyor. "Bazen kendi alanına sahip olmayı seviyor. Dediğim gibi, benim için sorun değil."

Etrafa sordum ve Suzette'in bir emlakçı olarak o kadar da başarılı olmadığını öğrendim. Yine de, konut fiyatlarının çok yüksek olduğu bir kasabada, çıkmaz sokağımızdaki en büyük eve sahip. Belli ki Jonathan onun yaşam tarzını desteklemek için tüm parayı kazanan kişi. Yine de ona patronluk taslayan o. Yani, plajda suya girmesine bile izin verilmiyor mu? Bu delilik.

"Bu çok büyük bir su kütlesi," diye belirttim. "Bu Atlantik Okyanusu. İkiniz de birbirinizi rahatsız etmeden içinde yüzebilirmişsiniz gibi görünüyor."

Kitabını kucağına bırakıyor. "Yüzmeye gitmek ister misin, Millie?"

"Hayır, söylediğim bu değil."

Jonathan bana boş boş bakıyor. Suzette'in ona ne kadar patronluk tasladığını gerçekten hiç umursamıyor mu? Enzo ve benim tüm kararlarımızda eşit ortaklar olduğumuzu düşünmek isterdim ama fark ettiğim kadarıyla Lowell evindeki her önemli kararı Suzette veriyor gibi görünüyor.

Yine de Enzo bana söylemeden ortak banka hesabımızdan 1000 dolar çekmiş. Ama parayı çoktan geri koydu. Doğruyu söylediğinden eminim. İş için ekipman alacaktı. Yüzde doksan dokuz eminim.

Masmavi su güneşin altında pırıl pırıl parlıyor. Çocuklarımın ikisi de Enz gibi güçlü yüzücüler; küçükken onları YMCA'ya götürürdü ve daha yürümeye başlamadan ikisine de yüzmeyi öğretmişti. Her ikisinin de suda sallanan koyu renk kafalarına bakıyorum. Ada Enzo'nun yanında, Nico ise onlardan biraz uzakta ve o da...

Huh. Neden Suzette ile konuşuyor gibi görünüyor?

Nico'nun Suzette'e söyleyecek neyi olabilir ki? Garip görünüyor, özellikle de daha önce ona attığı o öfkeli bakıştan sonra. Keşke ne konuştuklarını bilseydim ama duyabilecek mesafede değilim.

"Her neyse," diyor Jonathan, "yakın zamanda ayrılmayacağız. Daha sonra yüzebilirim. Bu güneş kremi saatlerce dayanır. Aslında günlerce, eğer ihtiyacım olursa."

Bakışlarımı sudan ayırmayı başarıyorum. "Gerçekten öyle mi?"

"Evet, harika bir şey." Suzette'in çantasını karıştırıyor ve tüpü çıkarıyor. "Biraz ister misin?"

"Elbette," diyorum.

Jonathan bana uzattı. Sırtıma ve omuzlarıma sürmeye çalışmıyor, ki erkek arkadaşım ya da kocam olmadığı düşünülürse bu çok uygun. Oldukça sıradan bir güneş kremi tüpüne benziyor, ancak itiraf etmeliyim ki güzel kokuyor.

Bu sihirli güneş kreminden avucuma biraz sıkmak üzereyken okyanus yönünden gelen bir sesle bölünüyorum.

Biri çığlık atıyor.

THIRTY-EIGHT

Her şey çok hızlı oluyor. Boğulma hızlıdır.

Okyanusta büyük bir kargaşa var ama ben pek bir şey göremiyorum. Ayağa fırlıyorum ve Jonathan da yanımda aynısını yapıyor. Her ne oluyorsa tam da kısa bir süre önce çocuklarımı yüzerken gördüğüm yerde oluyor. Cankurtaran tüneğinden inmiş ve kıyıya doğru koşuyor ama çok geç kalmış.

Enzo onu tutarak sudan çıkmaya başladı bile.

Suzette'in boğulmak üzere olan kişi olduğu ortaya çıkıyor. Enzo onu kahramanca sudan çıkarırken Suzette onun boynuna sarılıyor. Yüzü pembeleşmiş ve öksürüyor olmasına rağmen bilinci hâlâ yerinde. Her ne kadar onu sahte boğulma ile suçlamak istesem de, gerçek bir sıkıntı içinde gibi görünüyor.

Enzo onu kuma yatırıyor ve yanına diz çöküyor. Cankurtaran da onun yanına çömeliyor ama Suzette'in dikkati sadece kocamın üzerinde.

"İyi misin?" Enzo ona sorar.

"Evet," diye nefes nefese kalıyor, sonra tekrar öksürmeye başlıyor. "Bu sadece... Çok korkutucuydu. Yine de iyiyim." Benimkine uzanıyor

kocasının elini tuttu. "Teşekkür ederim. Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Sen benim kahramanımsın."

Oh, kardeşim.

Jonathan'a bakıyorum, inanılmaz derecede seksi bir İtalyan erkeğin karısının üzerinde gezinmesinden en ufak bir rahatsızlık duymuyor ve karısının da ağzının suyu akıyor. Ya da belki de salyaları boğulmak üzere olduğu içindir.

Cankurtaran ona "İyi olduğunuza emin misiniz bayan?" diye sorar.

"Ben iyiyim." Dirseklerinin üzerinde doğrulmayı başarıyor. "Sadece bacağım bir şeye dolanmış ve beni altına çekiyormuş gibi hissettim. Bu... korkunçtu."

Cankurtaran, "Belki biraz deniz yosunu," diye öneriyor.

Suzette ikna olmuş görünmese de "Evet," diyor. Deniz yosununun birini suyun altına nasıl çekebileceğinin açık olmadığına katılıyorum, ancak başka bir açıklamanın ne olabileceğinden emin değilim.

Ada ve Nico sudan çıktılar, olaydan dolayı kesinlikle sarsılmış görünüyorlardı. Ada kendine sarılıyor, Nico ise yüzünde okunamayan bir ifadeyle bizden yaklaşık on adım ötede kıyıya dikilmiş durumda.

"Suzette, canım," diyor Jonathan, "sanırım seni eve götürsek iyi olacak."

"Belki," diyor, "ama kimsenin eğlencesini mahvetmek istemiyorum."

"Eğlenceyi dert etme," diyor Enzo. İşte o zaman kızın hâlâ onun elini tuttuğunu fark ediyorum. Ya da adam onun elini tutuyor. Her iki durumda da elleri birbirine çok bağlı. "Kendine dikkat etmelisin."

"Gerçekten hayatımı kurtardın" diyor. "Dürüst olmak gerekirse, çok korkmuştum ve sen... sen beni kurtardın."

"Bir şey değil." Enzo bir el sallıyor ama o bunu yiyor. Kahraman olmayı seviyor. Onu kim suçlayabilir ki?

Enzo Suzette'in ayağa kalkmasına yardım ediyor ve Jonathan ona yardım etmek için elini uzatıyor ama Suzette ona gitmek için herhangi bir hamle yapmıyor. Sonunda tüm eşyalarımızı topluyoruz, çünkü herkes çok sarsılmış durumda ve bu durumda plajda bir günün tadını çıkarmak

çok zor

Nokta. Yani, hâlâ eğlenebilirdim ama çocuklar bile gitmek istiyor gibi görünüyor.

Ne yazık ki Enzo, bir tür bacak travması geçirdiğini ve artık yürüyemediğini düşündüğünüz Suzette'e yardım ediyor, bu yüzden mobilyaların çoğunu kendimiz almak zorunda kalıyoruz. Çocuklar birer sandalye alıyor, ben iki sandalye kapıyorum ve şemsiyeyi de kolumun altına almayı başarıyorum. Kolay olmadı ama bir şekilde arabalara geri dönmeyi başardık.

"Tekrar teşekkür ederim." Suzette, Jonathan'ın Mercedes'ine doğru topallayarak yürümesine yardım eden ve onu doğrudan yolcu koltuğuna oturtan Enzo'ya bakıyor. "Hayatımı kurtardın."

Bunu söylerken de kolunu adamın pazusuna koyuyor. Dürüst olmak gerekirse, bu biraz gereksiz hissettiriyor.

Ona öyle bir bakıyor ki, sanki kocası birkaç metre ötede olmasaydı ve ben de orada durup ona hançer gibi bakıyor olmasaydım, biz konuşurken ikisi öpüşüyor olacaktı. Enzo'nun bana bunu yapacağını düşündüğümünden değil. Ama ben olmasaydım, kim bilir? Suzette çok çekici bir kadın ve ben ondan hoşlanmasam da o benim gibi hoşlanmıyor gibi görünüyor.

"Eve sağ salım git," diyor ona.

"Yapacağız!" Jonathan neşeyle söylüyor. "Tekrar teşekkürler, Enzo! Karıma göz kulak olduğun için minnettarım!"

Karısına el attığı için kocama gerçekten teşekkür mü ediyor?

Keşke arabayla gittiklerinde rahatladığımı söyleyebilseydim. Ama hemen yanı başınızda yaşayan birinden kurtulmak çok zor.

THIRTY-NINE

"Ne? Sence boğulmasına izin mi vermeliyim, Millie? İstedğin bu mu?"

Sahilden eve döndüğümüzden beri bütün akşam surat astım. Sadece bir saatten az bir süre orada kalmış olmama rağmen her yerim kum oldu. Vücudumun her çatlağında birkaç kum tanesi var gibi görünüyor. Duş aldıktan sonra bile hala biraz kumlu hissediyorum.

Yani evet, huysuzdum. Gece yatmak için yatağımıza girdiğimizde, Enzo'nun okyanustaki kahramanca kurtarılışı hakkında konuşmadan edemedim.

"Boğulmasına izin vermeni istemedim," diye homurdandım. "Ama onu bu şekilde kurtarmak zorunda mıydın?"

"Ne gibi?"

"Gibi..." Yatakta doğrulup, hâlâ aralarında kum varmış gibi hissettiğim ayak parmaklarımı kaşıyorum. "Yani... kahramanca."

Dudakları seğiriyor. "Kahramanca mı?"

"Yani, arabaya kadar tek başına yürüyebilirdi. Ya da Jonathan onunla birlikte yürüyebilirdi."

Omuz silkiyor. "O beni istedi."

"Bahse girerim." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ve müşterinin iptal etmesi ne kadar uygun."

"Hayır, uygun değil." Kaşlarını çattı. "Müşteriyle görüşmek istedim. Bu işi istiyorum."

"Gelmediklerinde şaşırmış gibi görünmedin."

"Çünkü bana bu sabah söyledi. Ama ben yine de seninle ve çocuklarla bir plaj günü geçirmek istedim."

"Doğru."

Homurdanıyor. "Millie, bu çok saçma. Neden üzgün olduğunu anlamıyorum."

"Tamam, yani yakışıklı bir adam beni sudan çıkarsa ve bana yaltaklansa, bu seni hiç rahatsız etmez mi?"

"Hayır, olmaz."

Eğer bu doğruysa, bu beni daha da üzüyor. Yakışıklı bir adam bana asılırsa neden kıskanmasın ki?

"Çünkü sana güveniyorum," diye ekliyor ben daha fazla heyecanlanmadan. "Ve sen de bana güvenebilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Öyle mi? Locust Sokağı 14 numaraya taşınmadan önce cevabım kesinlikle evet olurdu. Ama Suzette Lowell ile geçirdiği zaman beni şüphelendirdi. Yani, gecenin bir yarısı gül fidanları hakkında bir konuşma mı? Gerçekten mi?

Yine de Enzo iyi bir adam. Buna tüm kalbimle inanıyorum.

Bana bakıyor, cevap vermemi bekliyor ve sadece tek bir doğru cevap var: "Evet, sana güveniyorum."

"Güzel. Şimdi sakın ol. Suzette öldürülmüş olarak ortaya çıkarsa, ilk şüpheli sen olacaksın."

"Ha ha."

Enzo ışığı kapatmak için uzanıyor. Bana yaklaşıyor, kolu bedenimi sarıyor. Havasında olduğunu söyleyebilirim. Ama ben içine giremiyorum. Kumsalda olanlarla ilgili endişelerimin bir kısmını gidermiş olsa da bir tanesi hâlâ duruyor ve ben onu tam olarak bırakamıyorum.

"Enzo," diyorum.

"Şşşt," diye mırıldanıyor, eli kalçamdan yukarı kayıyor. "Artık Suzette hakkında konuşmak yok."

"Ama... Suzette'in suyun altında nasıl kaldığını düşünüyorsunuz?"

Eli hızlıca durdu. "Ne?"

"Yani," diyorum, "bacağının bir şeye takıldığını ve bu yüzden suyun altına düştüğünü söyledi. Sence neye takıldı?"

"Deniz yosunu mu?"

"Yani deniz yosunu onu bacağından tutup suyun altına mı çekti?"

Elini kalçamdan tamamen çekiyor. "Bilmiyorum. Belki birkaç çocuk takılıyordur?"

"Hangi çocuklar? Onun olduğu yerde yüzen başka çocuklar gördünüz mü?"

Bir an sessiz kalır. "Anlamıyorum. Endişeniz nedir?"

"Ben sadece..." Yumruklarımla battaniyeyi kavırıyorum. "Nico'nun onunla konuştuğunu fark ettin mi? Tüm bu boğulma olayı gerçekleşmeden hemen önce?"

Gözlerini kısar. "Hayır."

"Ben gördüm."

Bu sefer yatakta tamamen oturuyor. Daha önce havamda değildim ama artık onun da olmadığını söyleyebilirim. "Ne diyorsun, Millie?"

"Ben bir şey söylemiyorum. Sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Oğlumuzun Suzette'i boğmaya çalıştığını mı söylüyorsunuz? Böyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır," diyorum, her ne kadar düşündüğüm şey bu olsa da. Enzo, suya girmeden önce Nico'nun ona nasıl ters ters baktığını görmemişti.

"İyi, güzel. Çünkü o yapmadı."

"Emin misiniz?"

"Evet!" Bana bıkkın bir bakış fırlattı. "Onu gördüm. Kızın yanında değildi. Dediğim gibi, deniz yosunu ya da diğer çocuklardı."

Ama bana yalan söylüyor. Bundan eminim. Çünkü batmadan kısa bir süre önce Nico'yu onun yanında gördüm. Bana sadece duymam gerektiğini düşündüğü şeyi söylüyor. Ama benim istediğim gerçek.

"Nico iyi bir çocuk," diyor Enzo inatla. "Bu kadar endişelenmemelisin. Tansiyonun için kötü olur."

Ancak şu anda tansiyonumdan çok daha kötü sorunlarım olduğunu düşünmeden edemiyorum.

FORTY

Sabahın üçünde ter içinde uyanıyorum.

Bir çeşit kötü rüya görüyordum. Rüyamda okyanusta yüzüyordum. Birden bir el bileğime dolandı ve beni suyun içine doğru çekmeye başladı. Çığlık atıyordum, kurtulmaya çalışıyordum ama el çekmeye devam ediyordu ve tabii ki batmaya başladım.

İşte o zaman uyandım.

Sahile gitme girişimimizin olumsuz sonuçlanmasının üzerinden bir hafta geçti ve nedenini tam olarak kestiremesem de o günden beri hiçbir şey eskisi gibi değil gibi geliyor. Enzo bütün hafta boyunca mesafeli davrandı, ancak bu onu arayabileceğim bir şey değil çünkü gerçekten yanlış bir şey yapmıyor. Sadece garip bir şekilde dikkati dağınık görünüyor.

Bu gece gökyüzü açık ve ay ışığı yatak odasının pencerelerinden içeri süzülüyor. Başımı yana çeviriyorum, kocamın yanımda mışıl mışıl uyuduğunu görmeyi bekliyorum. Ama gördüğüm bu değil.

Enzo mışıl mışıl uyumuyor. Aslında, yatakta bile değil.

Ne oluyor be?

Yatakta dik oturuyorum, tamamen uyanık. Gecenin bir yarısı sürekli uyanan benim ama Enzo mışıl mışıl uyur. Daha önce uyandığımda onu yatağımızda bulamadığımdan emin değilim. Nerede olabilir ki? Banyoda mı?

Ama ana banyoyu açıkça görebiliyorum. Orada değil.

Bir araba motorunun sesi dikkatimi çekiyor. Pencereye doğru atıldım ve kocamın kamyoneti garaj yolumuza girdiğinde ağzım açık kaldı. Gecenin bir yarısı mahallemizde arabayla ne yapıyordu?

Garaj yoluna park ettiğinde, kamyonunun kabini görüş alanımın dışında kalıyor, bu yüzden dışarı çıktığını göremiyorum. Daha da önemlisi, orada yalnız olup olmadığını göremiyorum. Hangisi daha kötü olurdu bilmiyorum - gecenin bir yarısı tek başına araba kullanıyor olsaydı mı yoksa yanında biri olsaydı mı?

Kimi kandırıyorum ki? Biriyle olmak kesinlikle daha kötü.

İkinci kata çıkan merdivenleri tırmanırken kocamın ayak sesleri giderek yükseliyor. Yavaş hareket ediyor, çok fazla gürültü yapmamaya çalışıyor. Beni uyandırmamayı umuyor. Yatak odasına döndüğünde benim mışıl mışıl uyuyor olacağımı ve hiçbir şeyden haberim olmayacağını umuyor.

Onu bir sürpriz bekliyor.

Yatak odasının kapısı çatırdayarak açıldı. Enzo başını içeriye uzatıyor ve beni yatakta doğrulup otururken görünce gözleri açılıyor. "Millie," diyor. "Ah, merhaba."

"Neredeydin?" Ona çıkıştım.

"Ben..." Omzunun üzerinden koridora doğru bakıyor. "Susamıştım. Su içmek için aşağıya indim."

"Kot pantolonla mı?"

Enzo kot pantolonuna ve tişörtüne bakıyor. Ayrıca asla uyumayacağı çoraplarını da giymiş. Benimle yatağa girdiği zaman ile bu an arasında bir şeyler giydiği çok açık.

Başka bir yalan daha uyduramadan, "Kamyonetini garaj yoluna girerken gördüm. Tekrar söyle, neredeydin?"

"Özür dilerim." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Uyumakta zorlanıyordum, bu yüzden arabayla gezmeye çıktım. Seni rahatsız etmek ya da endişelendirmek istemedim."

"Arabayla gezmeye mi gittin?" "Gittim."

"Nereye gittin?"

Omuz silkiyor. "Sadece mahallede dolaşıyorum."

"Tek başına mı?"

Başını sallıyor. "Ben."

Onu aşırı hız yaparken yakalayan polis memuruna nasıl gülümsediğini ve dişlerinin arasından nasıl yalan söylediğini hatırlıyorum. Onu uzun zamandır tanıyorum ama o gün gerçeği bilmeseydim yalan söylediğini asla anlayamazdım. Ve şimdi ona baktığımda, gerçekten anlayamıyorum. Uyuyamadığı için arabayla gezmeye mi çıkmıştı?

Yoksa daha uğursuz bir şey mi yapıyordu?

"Endişelenmene gerek yok," diyor bana. "Önemli bir şey değil. Sadece hızlı bir sürüş. Ve şimdi döndüm." Yüksek sesle esnedi. "Ve işe yaradı. Şimdi yorgunum."

Kot pantolonunu tekmeliyor, sonra tişörtünü çıkarıyor. Çoraplarını teker teker çıkarıp çamaşır sepetine atıyor. Sonra yanındaki yatağa tırmanıyor ve kollarını bana doluyor.

"Uyu artık Millie," diye mırıldandı. "Geç oldu."

Uyumak istiyorum. Yorgunum ve yarın işte uzun bir gün geçireceğim. Keşke ben de gözlerimi kapatıp onun yaptığı gibi dalıp gidebilsem. Bunu her şeyden çok isterdim.

Ancak başka bir kadının parfümü burun deliklerinizi gıdıklarken uyumak son derece zordur.

FORTY-ONE

Enzo beni aldatıyor.

Long Island Otoyolu'nda (bir değişiklik olarak) mükemmel bir zaman geçirmeme rağmen işten eve dönerken düşünebildiğim tek şey bu. Enzo gecenin bir yarısı gizlice dışarı çıktığından beri iki gece geçti. Eve Suzette'in parfümü olduğundan emin olduğum kokularla geleli iki gece oldu. Ve ben bunu aklımdan çıkaramıyorum.

Enzo her şey yolundaymış gibi davranıyor. Gecenin bir yarısı rastgele araba sürme hikayesine sadık kalıyor. Suzette ile tutkulu bir gece geçirdiğini gözyaşları içinde itiraf etmedi. Ve ben de onun parfümünün kokusunu almadım.

Masum bir açıklama bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. O gece Enzo'yla yatağı girdiğimizde parfüm kokmuyordu. Belli ki gece kalkmış, arabasıyla onunla bir yere gitmiş ve sabah üçe kadar orada kalmış, sonra da eve gelip hiçbir şey olmamış gibi davranmış.

Eve geldiğimde Enzo'nun kamyoneti evin önünde duruyordu. En azından şimdi evde. Belki de onunla bu konuyu konuşmalıyım. Masum bir açıklaması olmasa bile, belki de bunu açıklığı kavuşturmak daha iyidir. Ben asla

kocasının arkasından iş çevirdiğinden haberi yokmuş gibi davranmak zorunda kalan bir eş olmak istedim.

İçeri girdiğimde çocukların ayakkabıları ön kapının yanına saçılmıştı, belli ki üst kattalar. Ama Enzo'nun botlarını göremiyorum.

Yani arabası dışarıda ama evde değil. Suzette ile birlikte olmalı.

Dışlerimi sıkıyorum. Bu kadından çok sıkıldım. Enzo'nun arka bahçesinde çalışmak için onun evine koşmasından bıktım. Kocamın onu okyanustan kurtarışını izlemek zorunda kaldım, oysa kadın muhtemelen hiç boğulmamıştı bile. Eminim her şeyi o uydurmuştur. Sonuçta kim deniz yosunu tarafından suya çekilir ki?

İyi komşu olmaktan bıktım. O kadına onun hakkında ne düşündüğümü ilk ve son kez söyleyeceğim. Ve sonra kocamı da yanımda eve getireceğim.

Kendi ayakkabılarımı çıkarma zahmetine bile girmiyorum. Dışarı çıkarken evimizin ön kapısını çarpıyorum ve Locust Sokağı 12 numaraya ulaşmak için yeni biçilmiş çimlerimizin her ikisinden de geçiyorum. Başparmağımı kapı ziline bastırıyor ve çalması gerekenden çok daha uzun süre çalmasına izin veriyorum.

Cevap yok.

Aynı sonuçla ikinci kez tekrar basıyorum. Evin içi sessiz. Cevap vermek için gelen ayak sesleri yok.

-Hiçbir şey. Ve Enzo'nun arka bahçedeki aletlerinin sesini de duymuyorum.

Ya meşgul oldukları için kapı zilini duymazlarsa? Ya üst katta Suzette'in yatak odasındalarsa ve...

Tanrım, bunu düşünmek bile istemiyorum.

Bir hevesle elimi kapı koluna koydum. Dönmesini beklemiyordum ama döndü. Düğmeyi sonuna kadar sağa çevirdim ve açmak için kapıya yaslandım.

Lowell'ların büyük evinin girişine adım atıyorum. Sessiz görünüyor. Üst katta hiç yatak sesi duymuyorum,

Bu kesin.

"Suzette?" Seslendim. Ve sonra kısık bir sesle,
"Enzo?" Yine cevap yok.

Fuayeye doğru yürüyorum. Her şey hâlâ sessiz. Gerçekten de evde kimse yokmuş gibi geliyor. Ama oturma odasına girdiğimde başka bir şey fark ediyorum. Kendine özgü bir koku. Çok aşina olduğum bir koku.

Kan kokusu.

Bu ev neden kan gibi kokuyor? Ve baygın değil. Ev kan kokuyor. Oysa son geldiğimde leylak gibi kokuyordu.

"Suzette?" Sesleniyorum ve bu sefer sesimde bir titreme var.

Gözlerimi indiriyorum ve işte o zaman merdiven boşluğunun köşesinde onu görüyorum. Yerde yatan cansız bir bedene bağlı bir ayak dışarı çıkmış. Bir çift ölü göz tavana bakıyor ve bir kan gölü oturma odasının zeminine yavaşça yayılıyor. Neye baktığımı hemen anlıyorum ve yere yığılmamak için kendimi zor tutuyorum.

Jonathan Lowell.

Ve biri boğazını kesmiş.

PART II

FORTY-TWO

911'i aramalıyım. Şimdi.

Elbette Jonathan Lowell'ı kurtarmak mümkün değil. O çoktan öldü. Ama beni daha da korkutan şey boynundan hala kan sızıyor olması. Bu da demek oluyor ki onu öldüren kişi bunu çok yakın bir zamanda yapmış.

Hâlâ evde olmaları mümkün mü?

Evin bir yerinde bir kapı çarpıyor. Arka kapıya benziyor. Evden çıkan biri mi var? Yoksa tanıklardan kurtulmak için içeri mi dönüyorlar?

Ceplerimi yokluyorum, telefonumu arıyorum. Tek bulabildiğim ev anahtarlarım. Ve sonra hatırlıyorum: Arabamdayken bir telefon görüşmesi yapmıştım ve sonra telefonumu çantamda düşürmüştüm. O da şu anda evimde. Jonathan'ın cebinde kullanabileceğim bir telefon var mı bilmiyorum ama ona dokunmamın imkanı yok. Polisi aramak için evime dönmeliyim.

Katilin yan tarafa, çocuklarımin yaşadığı eve kaçmış olabileceği ihtimalini düşünmemeye çalışıyorum, yüzümü dönüp ön kapıya doğru koşarken. Arkama bile bakmıyorum. Evden çıkıp kendi evime doğru koşmaya başladım. Koşmayı bırakmıyorum.

ön kapıma gelene kadar, sonra içeri girip arkamdan çarpıyorum.

Eve girdiğimde ilk duyduğum şey mutfaktan gelen su sesi oluyor. Sonra İtalyanca küfürler duyuyorum - kocam evde. En azından bu durumda ne yapacağını biliyor.

Daha önce de böyle senaryolarla karşılaştım ve o güvenebileceğim birkaç kişiden biri.

Mutfağa gittiğimde Enzo lavabonun üzerine eğilmiş ellerini yıkıyordu. Yine nefesinin altında küfrediyor. Yaklaştığımda, giderin etrafında dönen koyu kırmızı sıvıyı bir anlığına yakalıyorum.

Ellerini neyle yıkıyor? "Enzo?"

Ben diyorum.

Omzunun üzerinden bakar. "Millie, bana bir saniye ver. Kaydım ve elimi makasla kestim. Aptal."

Ama elinde bir kesik görmüyorum. Tek gördüğüm kanalizasyona akan bir sürü kan.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor bana.

Az önce gördüğüm korkunç şeyi ona anlatmak için ağzımı açtım. Jonathan Lowell yandaki evde ölmüştü. Ama beyaz tişörtündeki kanı görmek için arkasını döndüğünde, zaten bildiğine dair içimde korkunç bir his var.

"Millie?" diyor.

Uzaktan siren sesleri yükseliyor. Ama ben polisi hiç aramadım. Her nasılsa, yine de geliyorlar. Bir şekilde ne olduğunu biliyorlar.

Kara kaşlarını çatıyor. "Millie? Neler oluyor?"

"Jonathan Lowell öldü," diye boğuldum. "Biri onu bıçakladı."

"Ne?"

İki gün önce gecenin bir yarısı yatak odamızdan kaybolduğunda yalan söyleyip söylemediğinden emin değildim. Ama şu anda Enzo gerçekten şaşkın görünüyor. Yapabilirdim.

Neredeyse hayatım üzerine yemin edebilirim ki ona anlattıklarım karşısında şok oldu.

Neredeyse.

Enzo'nun bakışları hala nemli kanla beneklenmiş gömleğine düşüyor. Gözlerini tekrar kaldırıp yüzümü gördüğünde bir adım geri atıyor. "Sana söyledim, kendimi kestim. Bu benim kanım. Benim kanım."

Siren sesleri şimdi daha yüksek. Polis arabası her an gelebilir.

"Gömleğini değiştir," dedim ona.

Enzo bir an donup kalır ama sonunda başını sallar. Kanlı gömleğinden kurtulmak için yukarı koşuyor. Ve kurtulması gereken başka ne varsa.

FORTY-THREE

Sonraki yirmi dakika boyunca, Lowell'ların evine giderek daha fazla polis memuru gelir.

Çocuklara odalarında kalmalarını söylüyoruz çünkü dışarıda neler olup bittiğini görmelerini istemiyoruz. Bir noktada komşumuzun öldürüldüğünü öğrenecekler ama ben bunu mümkün olduğunca ertelemek istiyorum. Sonunda mikrodalgada biraz pizza simidi yapıyorum ve odalarında yemelerine izin veriyorum.

Gösteriyi pencereden izliyorum. Polis geldikten yaklaşık yarım saat sonra Suzette eve geliyor ve dedektif gibi görünen bir adamın ona haberi verişini izliyorum. Gözlerini kapatıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor, ama benim gözlerime sahte görünüyor.

Kocası öldüğü için hiç üzgün değil.

Bir noktada, polis sorular sormak için evimize gelecek. Ama bu henüz gerçekleşmedi. Ve geldiklerinde, onlara ne söyleyeceğimden emin değilim.

Enzo ve ben mutfak masasında oturmuş, bizim için yaptığım pizza simitlerine bakıyorduk. En iyi zamanlarda bile iştah açıcı olmazlardı. Peynirin bir tarafı erimemiş ve

bir şekilde diğer tarafta fazla pişmiş. Ama gurme bir yemek bile olsa, bir ısırık bile yiyemezdim.

"Anlamıyorum," diyorum Enzo'ya. "Orada ne oldu? Onların evinde miydin?"

"Hayır!" diye ağlıyor. "Ben hiç içeri girmedim. Dışarıdaydım. Çalışıyorum."

"Ve sen hiçbir şey duymadın mı?"

"Hayır, ama ekipmanlarımın gürültülü olduğunu biliyorsun. Evin içinde hiçbir şey duymuyorum."

Enzo'nun mutfak masasının üzerinde birbirine kenetlenmiş ellerine bakıyorum. "Kesik nerede?"

"Ne?"

"Bana elini kestiğini söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona. "Bu yüzden her yerin kanıyordu, hatırladın mı? Peki nerede?"

Sol elini uzatıyor. İlk başta görmüyorum bile, ama daha yakından baktığımda avuç içindeki kesiği fark ediyorum.

Sadece şunu söyleyeceğim: O kesiğin o kadar kan yaratmasına imkan yok.

"Eldeki kesikler çok kanar," diyor savunmacı bir şekilde. "Çok fazla kan damarı var."

"Artık kanamıyor."

"Durdu."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ona inanmak istiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum. Çünkü Jonathan Lowell'ın oturma odasında boğazı kesilmiş halde yerde yattığını düşündüğümde, kocamın böyle bir şeyden sorumlu olabileceği gerçeğini düşünmek istemiyorum.

Eğer bunu yaptıysa, düşündüğümde çok farklı biriymiş.

Ben daha başka bir soru oluşturmamdan kapı çaldı. Beklediğimiz halde ikimiz de sıçradık. Enzo kolumu tutarken dehşete kapılmış görünüyordu.

"Millie," diye mırıldanıyor. "Onlara gömleğimdeki kandan bahsetme. Tamam mı?"

Elini silkiyorum ve kapıyı açmak için yerimden kalkıyorum. Onlara gömleğinden bahsetmeye hiç niyetim yok. Ona değiştirmesini söyleyen ben değil miydim?

Suzette'e haberi veren aynı dedektif ön kapımızda duruyor. Kırk yaşlarında, kırlaşmış saçları düzgünce kesilmiş, beyaz gömlek üzerine bej bir trençkot giymiş ve koyu kırmızı kravat takmış. Yıllar içinde pek çok dedektifle tanıştım ve içimden bir ses bu dedektife güvenmemem gerektiğini söylüyor. Yine de polislerin yanında böyle hissediyorum.

"Bayan Accardi?" Dedektifin aksanı Long Island'dan çok Queens'e benziyor. "Ben Dedektif Willard. Bir dakikanız var mı?"

Sözsüzce başımı sallıyorum. "Evet."

"İçeri girebilir miyim?" Willard sorar.

Bu benim ilk rodeom değil ve bu yüzden bir polis memurunu evinize davet etmenin hata olduğunu biliyorum. Ona içeri girmesinde bir sakınca olmadığını söylediğimde, etrafa bakabilir. Ve kocamın az önce çıkardığı kanlı gömleği düşündüğümde, etrafa bakmamasını tercih ederim.

"Aslında," diyorum, "çocuklarım içeride. O yüzden burada, verandada kalmayı tercih ederim."

"Eğer istediğin buysa," diyor Willard.

Verandanın ışığını yakıyorum ve dışarı çıkıyoruz. Sivrisinekler etrafımda dolaşıyor ve keşke biraz koruma spreyi sıkmış olsaydım, ama yine de bu adamı evime davet etmeyeceğim. Canlı canlı yenmeyi tercih ederim.

"Ne olduğunu duydunuz mu bilmiyorum," diyor.

Yüz ifademi dikkatle izliyor. Bu dedektif hakkında başka ne söyleyebilirsem söyleyeyim, zeki birine benziyor. Olanlar hakkında dürüst olmaya karar verdim.

"Benim... Benim iyi bir fikrim var..." Boğazımı temizliyorum. "Suzette ile konuşmak için yanına gittim ve Jonathan'ı yerde yatarken gördüm, o..." Gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum, anıyı engellemeye çalışıyorum. "Telefonumu alıp 911'i aramak için eve geldim ama sonra polis sirenlerini duydum."

Willard başını sallar. "Komşunuz Janice Archer onları arayan kişiydi. Evin içinden bağırışlar duyduğunu söyledi."

Janice tabii ki. Her zaman izliyor. Locust Sokağı 12 numaranın önünü mükemmel bir şekilde görüyor.

"Polisi aradıktan sonra eve girdiğinizi gördüğünü söyledi," diyor. "Kısa bir süre sonra da gitmişsiniz."

Tanrıya şükür gerçeği söylemeye karar verdim. Janice her şeyi gördü, yani en azından şimdi hikayemi doğruladı. Sadece bu seferlik cinayet zanlısı olmamak güzel olacak.

"Willard sözlerine şöyle devam ediyor: "Ayrıca bana kocanızın olaydan yaklaşık iki saat önce ön kapıdan girdiğini söyledi. Ve onu çıkarken hiç görmemiş, yani arka kapıdan çıkmış, ki orayı da göremiyor."

"Kocam peyzajcıdır," diyorum. "Onların arka bahçesinde çok çalışıyor. Bu sadece bir iş."

"Bayan Archer onun sık sık Lowell'ların evinde olduğunu söylüyor," diyor. "Özellikle de Bay Lowell evde yokken."

Tamam. Vay canına.

"Bu değil..." Kendimi toparlıyorum ve dedektifin benden bir tepki beklediğini kendime hatırlatıyorum. Bunu ona vermeyeceğim. Bana doğrudan bir soru bile sormadı, bu yüzden ona bir cevap borcum yok. "Bayan Archer işgüzarın teki. Aralarında hiçbir şey yok."

"Öyle mi? Bundan emin misin?" "Eminim," diyorum sıkıca.

Willard kırmızı kravatını düzeltiyor. "Jonathan Lowell'a zarar vermek isteyebilecek birini tanıyor musun?"

"Onu pek iyi tanı mıyordum." "Peki ya kocanız?"

"Benim kocam asla böyle bir şey yapmaz!" Ben patladım. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey!"

Dedektifin ince dudaklarında acımasız bir gülümseme seğiriyor. "Demek istediğim, kocanız Bay Lowell'ı iyi tanıyor muydu?"

"Oh." Yanaklarım ısındı. "Hayır. Ben... Sanmıyorum."

"Peki ya Bayan Lowell?" Sözlerindeki alt metin Belli. "Onu iyi tanıyor muydu?"

"O kadar iyi değil."

"Sürekli orada olmasına rağmen mi?"

"Çalışıyordu."

Dedektifin beni bu şekilde sinirlendirmesine izin verdiğim için kendime çok kızgınım. On yıl önce bunun olmasına asla izin vermezdim. Bir eş ve anne olmak beni yumuşattı.

"Peki," dedi Willard. "O zaman kocanızla konuşsam iyi olacak. Onu çağırabilir misin?"

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Tabii ki. Sadece bir dakika."

Evime dönüp kapıyı arkamdan kapatıyorum ve dedektifi ön verandada bırakıyorum. Kapıya yaslanıp bir an nefes alıp veriyorum. Dedektif Willard beni sarsmıştı. Ellerime baktığımda titriyorlardı.

Sonunda kendimi mutfığa girecek kadar toparlayabildim. Enzo hâlâ orada oturuyor, önünde el değmemiş bir yığın halinde soğuk pizza simitleri duruyor. Odaya girdiğimde bana bakıyor.

"Eee?" diyor.

"Dedektif sizinle konuşmak istiyor," diyorum.

Dehşet yakışıklı yüz hatlarını dolduruyor. Sanki ona idam mangasına götürüldüğünü söylemişim gibi bana bakıyor. Ama sandalyesinden kalkıyor ve dedektifle konuşmak için ön kapıya doğru yürüyor.

FORTY-FOUR

Enzo dedektifle konuştuktan sonra bana pek bir şey söylemeyecek.

Ne konuştuklarını bilmiyorum. Kulağımı ön kapıya dayadım, dinlemeye çalıştım ama ön kapımız da o gizli oda kadar ses geçirmez olmalı, çünkü tek bir kelime bile duyamadım. Ama iyi tarafından bakarsak, dedektif kocamı kelepçeleyip götürmedi.

Dedektif gittikten sonra, üzerinde kan lekeleri olan tişörtü bulmak için üst kata çıktım. Ama çamaşır sepetinde göremedim. Hiçbir yerde görmedim.

Enzo'nun onunla ne yaptığını merak ediyorum.

Çocukları çoğunlukla odalarına kapattık, bu yüzden yemeklerini bitirdikten sonra, olanları konuşmak için ikisini de oturma odasına götürmeye karar verdik. Ne de olsa kapı komşumuzun öldürüldüğü gerçeğini saklayamayız. Bir şeyler döndüğünü biliyorlar.

İkisi kanepeye oturdular. Ada iri kara gözleriyle dikkatle bana bakıyor, Nico ise rahat etmeye çalışarak kıvranıyor. Bu çocuk hiç yerinde duramıyor gibi. Ayrıca göz temasından kaçındığını da fark ediyorum.

Ben kanepede onun yanına oturuyorum, Enzo da koltuğa geçiyor. Konuşmayı hangimizin başlatması gerektiğinden emin değilim. Ama Enzo'nun yüzünde sanki hâlâ dedektifle konuştuklarının etkisindeymiş gibi bir ifade var, o yüzden ben başlatacağım gibi bir his var içimde.

"Sizinle yan tarafta olup bitenler hakkında konuşmak istiyoruz," diye söze başladım. "Polis arabalarını gördüğünüzü varsayıyorum."

Nico kıpırdanırken Ada ciddiyetle başını sallar.

"Bunu söylediğim için üzgünüm," dedim, "Bay Lowell... Biri onu öldürdü."

Detayları duymalarına gerek yok. Onu boynu açık, kanlar içinde nasıl bulduğumu bilmelerine gerek yok. Bu sterilize edilmiş versiyon yeterince kötü.

Tahmin edilebileceği gibi, Ada gözyaşlarına boğulur. Nico gözlerini kaçırır ve hiçbir şey söylemez.

"Korkmanı istemiyorum," diyorum. "Bunu ona yapan kişi... O kişi ailemize zarar vermek istemeyecektir. Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok."

Elbette, elimizde buna dair bir kanıt yok. Jonathan Lowell'ı kimin öldürdüğünü hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ama iki çocuğa hayatlarının tehlikede olmadığına dair güvence vermenin yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorum.

"İyi misiniz?" Onlara nazikçe soruyorum.

Ada gözlerini siler. "Onu kimin öldürdüğünü biliyorlar mı?"

Kafamdaki kelimeleri söyleyemiyorum, yani "Polis baban olabileceğini düşünüyor. Kolumu omuzlarına doladım. "Yakında öğrenecekler. Merak etme."

Nico kanepede arkasına yaslanıyor ve yüzünde tam olarak okuyamadığım bir ifade var. Çok sevdiği peygamberdevesi öldüğünde ne kadar düz olduğunu hatırlıyorum. Rahatsız ediciydi. Ama bu farklı bir durum. Bu bir insan. Ayrıca Nico orada işlerini yaparak biraz zaman geçirdi. Lowell'ları tanıyordu. Şu anda beyni darmadağın olmuş olmalı.

Ama gerçek şu ki, en ufak bir üzgün bile görünmüyor.

Çocukları odalarına geri gönderiyoruz. Ada ikimizden de iyi geceler dilemek için içeri gireceğimize dair garanti alıyor ama Nico pek bir şey söylemiyor.

Kocama dönmeden önce her ikisinin de yatak odası kapılarının kapandığını duyana kadar bekliyorum. "Sence iyiler mi?"

Dedektif gittiğinden beri benimle neredeyse tek kelime konuşmadı.

Gözlerinde hâlâ o cam gibi bakış var.

"Enzo?" Ben söylüyorum.

Bana bakmak için başını çeviriyor. "Onu ben öldürmedim, Millie.

Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kanepenin diğer ucundayım ve koltuğa daha yakın olmak için aşağı doğru kayabilirim ama yapmıyorum. "Biliyorum."

"Elimi kestim," diyor. "Kanıyordu." "Doğru. Sen de öyle demiştin."

"Ve" diye ekliyor, "Suzette'i aldatmıyordum." "Tamam," diyorum.

Polis Janice'in anlattıklarına dayanarak ondan şüphelenmeye başladı bile. Benim bildiğim şeyleri bile bilmiyorlar. Elleriindeki kanı. Geçen gece gizlice dışarı çıkıp Suzette'in parfümü kokarak dönmesi.

Bana tüm bu şeyler için hiçbirine inanmadığım açıklamalar yaptı. Bunların hiçbirini polise anlatmayacağım. Ama bu olanları unutabileceğim anlamına gelmiyor.

"Lütfen, Millie." Sesi kırılır. "Bana inanmana ihtiyacım var. Bu çok önemli. Bunu ben yapmadım."

"Tamam," dedim. "Sana inanıyorum." "Yemin eder misin?"

"Yemin ederim," diyorum usulca.

Gördün mü? Ben de onun kadar iyi yalan söyleyebiliyorum.

FORTY-FIVE

Ertesi sabah Enzo'nun çalan telefonunun sesiyle uyanıyoruz.

Komodinin üzerinde bulmaya çalışırken gözlerimi ovuşturuyorum. Uykulu bir şekilde "Alo?" dediğini duyuyorum. Ve sonra vücudu kaskatı kesiliyor.

"Evet," diyor ahizeye. "İstasyona gelebilirim. Sadece... Bazı şeyleri yeniden planlamam gerekiyor ve... Evet, o da gelebilir. Çocukları okula bırakmamız gerekiyor ama... Evet, tamam. Orada olacağım." Enzo telefonu kapatıyor, günün bu saatinde onu hiç görmediğim kadar uyanık görünüyor. "Arayan Dedektif Willard," diyor. "İkimizin de karakola gelmesini istiyor. Konuşmak için."

Ve şimdi ben de aynı şekilde uyanığım. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Hepsi bu."

Tekrar söylüyorum, tecrübelerime dayanarak bizden karakola gelmemizi istemenin iyi bir şey olmadığını biliyorum. Söylediğimiz her şeyin kayıtlara geçtiğinden emin olmak istiyor.

Acaba başka bir şey bulabildiler mi?

"Bence," diyorum, "Ramirez'i aramalıyız."

Enzo iç geçirir. "Onu rahatsız etmek istemiyorum. Emekli oldu, değil mi?"

"Son konuştuğumuzda emekli olacağını söylemişti ama eminim olmamıştır."

Sadece bir saniye tereddüt eder. "Tamam. Ara onu. Ara onu."

Enzo ve benim çok fazla yakın arkadaşımız yok, ancak en yakınlarımızdan biri NYPD'de dedektif olan Benito Ramirez. Onunla hayatımın karanlık bir döneminde, yapmadığım korkunç bir şeyle suçlandığımda tanıştım ve o tüm suçlamaların tamamen düşürülmesini sağlamak için uzun bir yol kat etti. O zamandan beri iyi arkadaş olduk ve elimizden geldiğince birbirimize yardım ettik. Ada doğduğunda ondan vaftiz babası olmasını istedik. Kendisi tanıdığım en büyük işkolik - hatta Enzo'dan bile daha kötü - ama yıllar boyunca birlikte çok zaman geçirdik ve vaftiz çocukları için her zaman tatillerde ve doğum günlerinde hediyeler aldı.

Ayrıca, sabahın bu saatinde benden haber almaktan mutlu olabilecek tek kişi o.

Kişiler listemden Ramirez'in adını seçiyorum. Ben aramayı yaparken Enzo karanlık gözlerini benden ayırmıyor. Telefon iki kez çalıyor ve ardından dedektifin tanıdık çakıllı sesi kulağıma doluyor.

"Millie?" dedi, sesi benim kadar uyanık geliyordu. "Sen misin, Millie Calloway?"

On yılı aşkın bir süredir Accardi olmama rağmen bana hâlâ kızlık soyadıyla hitap eden tek kişi o. "Evet, öyle."

"O zaman sanırım başın bir tür belada," diyor. Ama sesi kızgın gelmiyor. Daha çok eğlenmiş gibi.

"Küçük bir sorunumuz var," diye itiraf ediyorum. Odadaki tek kişi Enzo olmasına rağmen sesimi alçaltıyorum. "Sana son konuştuğumuzda söylediğim gibi Long Island'a taşındık."

"Doğru! Artık bir Long Island'lısın! Çok Billy Joel dinliyor musun? Her gece lokantaya mı gidiyorsun?"

"Komşum az önce öldürülmüş olarak bulundu, Benny."

Bu onu durdurur. "Tanrım, Millie. Bunu duyduğuma gerçekten üzüldüm. Neler oluyor?"

Ona Jonathan'ı dün evinde ölü bulmamla ilgili tüm hikâyeyi anlattım. Ona Dedektif Willard'dan ve bu sabah karakola çağrılmamdan bahsettim. Ona Enzo'nun ellerindeki kandan bahsetmeye başladım ama kocam bana bir bakış attı ve ben de çenemi kapadım. Ramirez'e güvenmediğinden değil ama... şey, o bir polis.

Ona olanları anlatmayı bitirdiğimde Ramirez kısık bir ıslık çaldı. "Vay canına. Bu çılgın bir hikaye. Ama senden ya da Enzo'dan şüphelenmek için gerçek bir sebepleri yok, değil mi?"

"Hayır..."

"O yüzden istasyona gidin ve onlarla konuşun" diyor. "Eğer kulağa tuhaf gelen bir şey olursa, durun ve başka bir şey söylemeyin. Sonra da iyi bir avukat bul."

İyi bir avukat. Ne kadara mal olacağını merak ediyorum. "Benny, şu anda bir avukatı karşılayabilir miyiz bilmiyorum."

"Evet, ama size bir avukat sağlamak zorundalar. Avukat istediğinizi söylerseniz sizi sorgulayamazlar."

Ne yaptığını bilmeyen bir kamu avukatı olacak. En son bir kamu avukatı tuttuğumda on yıl hapis yattım. Ama hiç yoktan iyidir. Sanırım.

"Bu arada," diyor, "etrafa sorup ne bulabileceğime bakacağım."

"Hâlâ NYPD için mi çalışıyorsun?" Ona sordum. "Emekli olmaktan bahsediyordun."

Homurdanıyor. "Evet, ama ben hâlâ buradayım. Eğer bir karım olsaydı, çok kızardı."

Enzo'ya bir başparmak işareti yapıyorum. O da başını sallayıp banyoya doğru yöneliyor. Duş başladı ve ancak o zaman ağızımdan "Benny, Enzo dün gece eve geldiğinde elleri kan içindeydi" cümlesi döküldü.

Diğer hatta uzun bir sessizlik var. "Ellerinde kan mı var?"

"Kendini kestiğini söylüyor."

"Belki de yapmıştır."

Başımı salladım. "Bilmiyorum..."

"Millie," diyor, "Enzo Accardi hakkında bildiğim tek şey onun iyi bir adam olduğu. Kimseyi öldüreceğini sanmıyorum. Ama öldürdüyse, bunun çok iyi bir nedeni vardır."

Bu doğru değil.

"Bu olaya aşırı tepki verme," diye öğüt veriyor bana. "Komşun daha yeni öldürüldü. Tabii ki seni sorgulamak isteyeceklerdir. Bunu yapan kişiyi ne kadar çabuk bulurlarsa, her şey o kadar çabuk biter." Duraksıyor. "Ama onlara ellerindeki kandan bahsetme."

Polise her yalan söylediğimde bir kuruşum olsaydı, ipotek ödemeleri için endişelenmeme gerek kalmazdı.

FORTY-SIX

Bugün çocukları okuldan almayı düşünüyordum ama Enzo ve ben karakola gideceksek, bunu yapmanın bir yolu yok. Çocuklarımı karakola götürmeyeceğim. Dileğim, hiçbirinin hayatları boyunca bir karakola adım atmak zorunda kalmaması. (Muhtemelen bir okul gezisi hariç. O da olur sanırım.)

Nico bile fazla itiraz etmeden ya da telaşlanmadan okul için hazırlanmayı başarıyor. İkisi de birkaç lokma mısır gevreğini mideye indirirken alışılmadık bir şekilde sessizler, ki yaşananların ciddiyeti düşünüldüğünde bu uygun görünüyor. Sabahları otobüs durağına kadar onlarla yürümüyordum ama bugün her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için bunu yapıyorum.

Ne yazık ki, vardığımızda Janice ve Spencer otobüs durağında bekliyorlardı. Janice her zamanki geceliğini ve terliklerini giyiyor ve parmaklarımı onun sıska boynuna dolamamak için kendimi zor tutuyorum. Bu kadın polise kocamın bir adamı öldürdüğünü düşündüğünü söylemiş. Bu pek komşuluk sayılmaz.

Otobüsün gelmesini beklerken birbirimize tek kelime etmiyoruz. Ve bu benim için sorun değil.

"Anne," diyor Nico. İçim cız ediyor çünkü yıllardır bana böyle seslenmemiştir. "Bugün okula gitmek zorunda mıyım?"

Keşke onu yanımda, yakınımda tutabilseydim. Ama bu imkansız. "Özür dilerim, tatlım. Yapmam gereken bir şey var."

"Sizinle gelebilir miyim?" "Ben... Korkarım hayır."

Alt dudağı hafifçe titriyor. Nico uzun zamandır toplum içinde ağlamamıştı, ama ağlamak üzere olmasından endişeleniyorum.

"Çok özür dilerim," diyorum hemen. "Ama sen okuldan döndüğünde evde olacağım. Söz veriyorum."

"Spencer'la oynayabilir miyim?" diye soruyor umutla.

Spencer'ın gözleri bu öneri karşısında parlıyor. "Yapabilir miyiz anne?"

Janice felç geçirmek üzere gibi görünüyor. Janice'in kocam hakkında polise söylediklerinden sonra bu fikir beni de heyecanlandırmıyor, ancak Nico'nun daha iyi hissetmesi için buna izin verebilirim. Ama bu pek mümkün görünmüyor.

"Spencer," dedi Janice sertçe. "Nicolas kavga ettiği için okuldan uzaklaştırıldıktan sonra sana onunla bir daha asla vakit geçirmemen gerektiğini söylemiştim."

Bekle, ne?

Nico'nun önünde böyle konuştuğu için Janice'e öfkelenecek vaktim bile yok. Çünkü az önce söylediği şey doğru olamaz. Nico plaj gezisinden bir gün önce Spencer'ın evine gitmişti. Ve o zamandan beri de birkaç kez. En azından bana öyle söyledi.

"Nico," dedim sertçe, "Bayan Archer'ın Spencer'la arka bahçede oynayabileceğini söylediğini sanıyordum?"

"Ben öyle bir şey demedim!" diye bağırıyor. "Öyle mi dedim, Spencer?"

Spencer başıyla onaylıyor, memnun etmeye hevesli ve o anda oğlumun yüzünde bir suçluluk ifadesi belirliyor. Janice ona arka bahçelerinde oynayabileceğini hiç söylememiştir. Janice'in ne kadar dikkatli olduğunu düşünersek, Spencer'la onun haberi olmadan orada oynamasına imkan

yok. Yani bu demek oluyor ki.

"Nico, buraya gel." Birkaç metre uzaklaşana kadar onu kolundan çektiiriyorum ve o da itaatkâr bir şekilde beni takip ediyor. Sesimi Janice'in duymayacağı kadar alçaltıyorum. "Evden çıktığında nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yerde," diyor çabucak. "Sadece sokakta oynuyordum. Tek başıma."

Tabii tek yaptığı buysa, neden yalan söyledi? "Sadece yalnız kalmak istedim," diye ekliyor. "Seni istemedim endişelenmene gerek yok."

Ona inanmıyorum. Bu hikâyede bana anlatmadığı başka bir şeyler var. Ama o anda okul servisi geliyor ve bu sefer Nico otobüse binmek için çok hevesli. Otobüsün çocuklarımı alıp götürüşünü izliyorum, kafamda dönüp duran sorulara yanıt bulup bulamayacağımı merak ediyorum.

FORTY-SEVEN

Bunun olacağını bilsem de, karakola gittiğimizde olan ilk şeyin beni ve Enzo'yu ayrı odalara koymaları olması rahatsız edici.

Elbette bizi ayırmak istiyorlar. Hikayelerimizi koordine edebilmemizi istemiyorlar. Bu mantıklı ama aynı zamanda beni panikletiyor. Bizi ayırma ihtiyacı hissetmeleri, bizi sadece kurbanın kapı komşuları olarak sorgulamadıklarını düşündürüyor. Bizi gerçek şüpheliler olarak görüyorlar.

Kötü aydınlatılmış sorgu odasında oturuyor, rahatsız plastik sandalyelerden birinde kıvranıyorum. Kocamı karakolun başka bir yerinde benzer bir odada otururken hayal ediyorum ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Bu sabah yaptığım telefon görüşmesinden beri benimle neredeyse hiç konuşmadı. Ramirez'e eve elleri kan içinde geldiğini itiraf ettiğimi ona söylemedim.

Başımızın belada olabileceğine dair bir diğer kanıtım da, benimle konuşmak için odaya giren kişinin Dedektif Willard'ın kendisi olması. Yardımcılarından birini göndermedi. Benimle kendisi konuşmak istiyor. Şahsen.

Bu hiç iyi değil.

"Bayan Accardi." Karşımdaki koltuğa çöktü. Gözlerinin altında torbalar var ve odadaki ışık onları neredeyse morluk gibi gösteriyor. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Sorun değil." Elimden geldiğince kendisi ve kocasının cinayetle suçlanmasından korkmayan bir kadın gibi konuşmaya çalışıyorum. "Biz sadece Jonathan'a bunu kimin yaptığını bulmak istiyoruz. Bu çok korkunç. Gerçekten iyi bir adama benziyordu."

"Merak etme," diyor Willard. "Bunu kimin yaptığını bulacağız."

Neden bir tehdit gibi geliyor?

"Şüpheli miyim?" diye sordum.

"Hayır," diyor tereddüt etmeden. Her şeye rağmen içimde bir rahatlama hissediyorum. "Ceset bulunmadan otuz dakika öncesine kadar isteymişsiniz. Bayan Archer arabanızın eve yanaştığını görmüş ve Lowell'ların evinde sadece birkaç dakika kaldığınızı söylemiş. Ve bu, bir rahatsızlık endişesiyle 911'i aradıktan sonraydı. Yani hayır, şüpheli değilsiniz." "Geçmişinize bakınca neden endişelendiğinizi anlayabiliyorum." diye ekliyor.

Suç geçmişimi bilmesine en ufak bir şekilde bile şaşırmamalıyım. Bu durumda olmayan herhangi bir polis memuruna saygımı kaybederdim. Ama biri bu konuyu açtığında her zaman yüzüme bir tokat yemiş gibi hissediyorum. "Evet," diyorum sıkıca.

"Bayan Accardi," diyor, "kocanızın Bayan Lowell ile ilişkisi hakkında ne biliyorsunuz?"

"Lowell'lar bizim komşularımız, belli ki." Sinirlerimi belli etmemeye çalışarak bir omzumu kaldırıyorum. "Tavsiye karşılığında arka bahçesinde ona yardım ediyordu. Dost canlısıydılar."

"Hiç başka bir şeyden şüphelendiniz mi?" "Hayır. Asla."

Bana komplocu bir gülümseme attı. "Hiç mi? Azıcık bile mi? Özellikle de sürekli oradayken? Yani, Suzette Lowell çok çekici bir kadın."

Çenem gerildi. "Asla dedim."

"Anlıyorum."

Bu dedektif bana çelme takamayacak. Bunun için çok zekiyim. Karşısında bir çaylak yok.

"Bayan Accardi," diyor. "Kocanızın yakın zamanda bir silah satın aldığını biliyor muydunuz?"

Ağzım açık kaldı. "Bir... silah mı?"

"Bu doğru." Yüz ifademi izliyor. "Ortak banka hesabınızdan bin dolar çekmiş ve sonra bu paranın bir kısmını bir ateşli silah satın almak için kullanmış. Yasa dışı yollardan. Ama bağlantılarımız var."

"I..."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Bunun doğru olabileceğini hayal etmek zor, ama hesabımızdaki paranın kaybolduğunu inkar edemem. Enzo, kırık ekipmanı değiştirmek için olduğunu iddia etti. Ama hepsi buysa, neden bana söylemedi?

Ama yine de, silah aldıysa ne olmuş yani? Yani, bu konuda heyecanlanmadım ve kesinlikle şu anda nerede olduğunu ve onunla ne yapmayı planladığını merak ediyorum. Ama Jonathan Lowell vurulmadı. Bıçaklandı. Yani Enzo silah almış olsun ya da olmasın, cinayet silahı o değil.

"Ayrıca," diye ekliyor Willard, "dört gece önce Suzette Lowell ile bir otele yerleştiğini biliyor muydunuz?"

Şimdi boğulacakmışım gibi hissediyorum. Enzo bana arabayla gezmeye çıktığını söylediğinde dürüst olmadığından şüphelenmiştim. Ama bu bilgi beni şaşkına çevirdi. Dedektifin sırf beni sarsmak için bunları uydurduğuna inanmak istiyorum ama söylediği her şey birbirini tutuyor. Kayıp para, Enzo'nun ortadan kaybolması.

Willard sorusuna cevap vermemi bile beklemedi. İhtiyacı olan tüm bilgiyi benim bakışımından aldı.

yüz.

"Bayan Accardi," diye devam ediyor. "Siz ve kocanız... Maddi durumunuz pek iyi değil, değil mi?"

"İyi gidiyoruz," diyorum savunmacı bir şekilde.

"Yani yakın zamanda karşılıksız çek vermediniz mi?"

Aman Tanrım, bu dedektif her şeyi biliyor. Plastik sandalyede kıvranıyorum, şu anda ne renk iç çamaşırı giydiğimi bilip bilmediğini merak ediyorum. Şaşırmazdım.

"Bu yanlış bir hesaplamaydı," diyorum.

"Jonathan Lowell'ın önemli bir hayat sigortası poliçesi olduğunu ve Suzette Lowell'ın tek lehtar olduğunu biliyor musunuz?" dedi.

Yine tepki vermemeye çalışıyorum. "Hayır, yapmadım. Ama bunun benimle ya da kocamla ne ilgisi olduğundan emin değilim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Öyle değil mi?"

Derin bir nefes alıyorum ve Ramirez'in bana sorular yanlış yöne gitmeye başlarsa ne söylemem gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Ben şüpheli olmayabilirim ama kocamın şüpheli olduğuna adım gibi eminim. "Dedektif Willard," diyorum, "avukatım olmadan başka hiçbir soruya cevap vermeyeceğim."

FORTY-EIGHT

Dedektif bana soracak başka sorusu olmadığına karar verdi.

Ama aynı şey Enzo için geçerli değil. Karakolda onu bekliyorum ve onu saatlerce orada tutuyorlar. Tüm bu süre boyunca onu sorguladıklarından şüpheliyim. Sadece onu yıpratmaya ve gerçeği öğrenmesini sağlamaya çalışıyorlar. Eminim o da bir avukat istemiştir ve bu da zaman alacaktır.

Nihayet üç saat sonra ortaya çıkıyor, bitkin görünüyor. Hafif kan çanağına dönmüş gözlerinin altında halkalar var. Dudakları aşağı dönük ve kusacakmış gibi görünüyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Gidiyoruz" dedi. "Şimdi.

Lütfen."

İstasyona benim arabamla gittik, ki bu iyi bir şey oldu çünkü araba kullanacak gibi görünmüyordu (ve ben de onun düz vitesli kamyonetini kullanmaktan biraz korkuyordum). Yanımdaki yolcu koltuğuna tırmandı ve camdan dışarı baktı.

Ona orada ne dediler merak ediyorum.

Yolculuğun ilk beş dakikası boyunca sessiz bir şekilde caddelerin hızla geçip gitmesini izledi. Sonunda, "Millie, seni Suzette ile aldatmadığımı biliyorsun, değil mi?" dedi.

Yüzümü buruşturuyorum. Bu konuşmayı şu anda yapmak istemiyorum, çünkü önceki şüphelerim ve bugün Dedektif Willard'dan duyduklarım arasında, Enzo'nun beni nasıl aldatmadığını hayal bile edemiyorum. Ve eğer aksini söylüyorsa, hepsi bir sürü yalan.

"Asla yapmam." Yüzünü pencereden çevirip bana baktı. "Sana yemin ederim."

Ramirez'in bu sabahki sözlerini hatırlıyorum: Enzo Accardi hakkında bildiğim tek şey onun iyi bir adam olduğu. Kimseyi öldüreceğini sanmıyorum. Ama öldürdüyse, bunun çok iyi bir sebebi vardır.

Buna inanmayı çok istiyorum. Ama bunu benim için çok zorlaştırıyor.

"Peki neden onunla bir moteldeydin?" diye sordum. "Değildim!"

"Dedektif bana-" "Doğru değil," diye ısrar ediyor.

"Enzo," dedim. "Üzerinde onun parfümünün kokusunu aldım."

Yine sessiz, bu bilgiyi özömsüyor. Biz bu konuşmayı yaparken arabayı çarpmak istemediğim için yolun kenarına çekerken ona bakıyorum. Kafasında bir şeyleri evirip çeviriyor gibi görünüyor. Her şeyi itiraf edecek mi?

Her şeyi itiraf etmesini istiyor muyum?

"Tamam," diyor sonunda. "O gece bir motele yerleştim. Doğru."

O ana kadar her şeyi inkâr etmesini ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. "Anlıyorum..."

"Ama Suzette ile değil. Sana yemin ederim. Sadece bir kadın olduğunu biliyorlar ve öyle sandılar."

Ne? "O zaman beni kiminle aldatıyorsun?" Ona çıkıştım.

"Hile yapmadım," diyor kararlı bir şekilde. "Ben... Martha'ydı. Suzette ona artık parfüm veriyor sanırım. Ya da belki... o alabilir."

"Martha, temizlikçimiz mi?"

Yavaşça başını

sallıyor.

Tamam.

Kocamın aldatabileceğini düşündüğüm onca insan arasında, altmış yaşındaki temizlikçi kadınım listenin en sonunda yer alıyordu. Tabii ki, aldatmadığını iddia ediyor. Ama aldatmadıysa, neden onunla bir moteldeydi?

"Son maaş çekini vermek için evine gittim," diye başlıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, ondan bunu yapmamasını istediğimi ama onun yine de yaptığını hatırlıyorum. "Tamam..."

"Ve o..." Elini yüzüne götürüyor. "Her yerde çürükler var. Onunla daha önce konuştuğumda hissetmişim ama o gün anladım. Kocası... Maaşının tamamını aldı ve bu yüzden bir şeyler çalışıyordu, ayrılmak için yeterli parayı biriktirmek için. Onu öldürebilirdi, Millie. Ayrıca başka bir işten kovulmasına da kızmıştı. Kaçmasına yardım etmem gerekiyordu."

Enzo bu konuda asla yalan söylemez. Asla. Eğer Martha'nın kocası tarafından dövüldüğünü söylüyorsa, bu gerçektir. Ya da en azından onun inandığı gerçektir.

"Belki de para kazanmak için seni manipüle ediyordu," diye önerdim.

"Hayır," diyor. "Gerçek. Aslında..."

Sanki bana başka bir şey söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi konuşmayı kesiyor. Ama şimdi bir şeyleri saklamanın zamanı değil. "Ne?"

"Seninle konuşmak istedi," diye iç geçirdi. "Seni biliyordu."

"O... o mu yaptı?"

Nasıl bildiğini merak ediyorum. Ona kimin söylediğini merak ediyorum.

Mesele şu ki, Martha gibi kadınlarla bir geçmişim var. Korkunç durumda olan ve çıkış yolu olmayan kadınlar. O kadınlardan bazıları için çıkış yolu oldum. Enzo da öyle. İtiraf etmeliyim ki, geçmişe gururla bakmaktan kendimi alamıyorum. Zamanımızda bazı iyi şeyler yaptık.

Belki yol boyunca bazı kötü şeyler de oldu.

"Evet. Cesaretini toplamaya çalışıyordu çünkü yardımınızı istiyordu. Ama sonra onu bir şeyleri kırmakla suçladınız ve sonra da hırsızlık yaptığını söylediniz..."

"Hırsızlık yapıyordu!"

"Sana nedenini söyledim!" Başını sallıyor. "Bizden fazla bir şey almadı. Suzette de onun hırsızlık yaptığını düşünüyordu ve o gece arka bahçede benimle bu konu hakkında konuşuyordu. Martha'nın işini kaybetmemesi için onu hırsızlık yapmadığına ikna etmek zorundaydım."

Kara gözlerinden söylediklerinin her kelimesinin doğru olduğunu görebiliyorum ve içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Martha bana zarar vermek istediği için bakmıyordu. Bana bakıyordu çünkü kaçmak için tek umudunun ben olduğumu düşünüyordu ve benden yardım istemek için cesaretini topluyordu. Bana ne oldu da bunu göremedim?

"Yani," diyorum sessizce, "bana silahın onun için olduğunu mu söylüyorsun?"

"Onu ondan uzaklaştırana kadar buna ihtiyacı vardı ve o gittikten sonra daha da çok ihtiyacı oldu. Onun için geliyordu, Millie. Yardım etmek zorundaydım. Şu anda yüzlerce mil uzakta ama onu hala bulabilir."

"Tamam, tamam." Direksiyonu daha sıkı kavriyorum. "Ne yaptığını anlıyorum. Ben de aynısını yapmazdım diyemem ama... neden bana söylemedin? Benimle böyle şeyler hakkında konuşabileceğini biliyorsun. Yani, eskiden bir takımdık. Değil mi?"

Başı dertte olan kadınlara hep yardım ederdik. Birbirimizi bu şekilde tanıdık. İlk başta aşık olmamızın sebebi buydu. Yardım edebilirdim, yardım etmek isterdim. Neden bu sefer beni dışarıda bıraktı?

Sessiz, bir sonraki kelimelerini ölçüyor. "Senin için endişelendim."

"Endişeli misin?"

"Çok fazla stresin var. Kan basıncın..."

"Aman Tanrım." Avucumun içiyle direksiyona vurdum.

"Yani gece boyunca uyanmamı tercih ediyorsun,

Nerede olduğunu merak ediyor musun? Bunun tansiyonum için iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Uzun bir iç çekip başını koltuk başlığına yaslıyor. "Her şeyi berbat ettim. Aptalca davrandım."

"Evet. Öyleydin."

"Ama... bana inanıyor musun?"

"Evet," diyorum. "İnanıyorum."

Karakoldan ayrıldığından beri ilk kez küçük bir gülümsemeyi başarıyor. Tamam, bu kötü görünüyor. Janice'in görgü tanığı ifadesi Enzo'nun suç mahallinde olduğunu gösteriyor. Ama Ramirez haklı. Kocam bir hiç uğruna adam öldürmez. Eğer ben yapmadım diyorsa, ona inanırım.

Yine de içten içe benden sakladığı bir şeyler olduğu hissine kapılıyorum.

FORTY-NINE

Çıkamaz sokağımıza vardığımda, evimizin önüne siyah bir Dodge Charger park etmişti. Daha ön camdan sürücüye bakmadan Benito Ramirez'in arabası olduğunu anlıyorum. Elbette, garaj yoluna girdiğimizi görür görmez, elinde bir fincan kahveyle arabadan iniyor.

Arabadan indiğimde bana el sallıyor. Hava sıcak olmasına rağmen siyah bir takım elbise ceketini giymiş ve kravatını gevşekçe boynuna dolamış. On yıldan uzun bir süre önce onunla ilk tanıştığımda, sık kesilmiş saçları tuz ve karabiberdi, ama şimdi çoğunlukla tuz.

"Millie." Zorunlu sarılma ve öpücüğü vermek için yanıma geldi. "Seni gördüğüme sevindim. İyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diyorum, bitkin görüldüğümünden emin olmama rağmen.

Enzo arabadan çıktığında Ramirez ona "Sen de bok gibi görünüyorsun dostum" der.

"Teşekkür ederim," diyor Enzo. "Öyle hissediyorum."

Ramirez elini bizim eve doğru salladı. "Hadi gel. İçeri girelim. Kendini bok gibi hissetmen için birkaç nedenim daha var. Bunu duyman gerek."

Aman Tanrım. Şimdi ne olacak?

Ramirez'i eve götürüyoruz. Başka koşullar altında, ona evi gezdirmek zorunda hissederdim, ama hiçbirimiz bunun için havamızda değiliz. Yine de etrafına bakındı ve onaylarcasına başını salladı. "Burası güzel bir yermiş. Bronx'tan daha iyi."

"Ayrıldığımız için
üzgünüm," diyorum.

"Çocuklar nasıl?"

"Çok iyi," diyor Enzo, sanırım bu düpedüz bir yalan değil.

Oturma odasına yerleşiyoruz ve Ramirez'in bize ne söyleyeceğini merak ederek titrememi durduramıyorum. Elinde zaten bir fincan olmasına rağmen ona kahve ikram ediyorum ve o da bana sempatik bir şekilde gülümsüyor.

"Tamam, sadede gelelim." Elindeki kahve fincanını sehpanın üzerine bıraktı ve dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi. "Neyse ki adada bir bağlantım var ve biraz araştırma yaptım. Siz ikiniz endişelenmekte haklıydınız. Willard sert bir polis ve Jonathan Lowell'ı senin öldürdüğünü düşünüyor, Enzo. Şu anda davasını oluşturmakla meşgul."

"Neye dayanarak?" Ben de diyorum ki.

"Şey," diyor Ramirez. "Kaba olmak istemem ama Enzo, Suzette Lowell'a yaptığınızı düşünüyor. İkinizin sigorta parasını almak için kocasını öldürmek üzere komplo kurduğunuzu düşünüyor. Kısa süre önce sigorta ödemesini artırdı ve şu anda çok büyük bir paradan bahsediyoruz."

"Bu çok saçma," diye mırıldandı Enzo.

"Sokağın karşısındaki kadın," diyor Ramirez, "polis için kuş gibi ötüyor. Sadece bu da değil, fotoğraf da çekmiş."

"Resimler mi?" Nefes nefese kaldım.

"Uh-huh. Düpedüz suçlayıcı bir şey yok, ama farklı zamanlarda çok sayıda, biraz fazla yakın duruyorlar, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Suzette çok haklıydı. Janice tam bir işgüzar.

Enzo inliyor. "Sadece konuşuyorduk."

Ramirez bir kaşını kaldırdı. "Ne hakkında?"

"Hiçbir şey. Bahçe işleri. Temizlikçi kadınla ilgili sorunlar. Hava durumu. Fark etmezdi, kalmam için her zaman bir bahanesi vardı. Sanki... Bilmiyorum... Evliliğinde mutlu görünmüyordu."

"Sizce kocası onu dövüyor muydu?" "Hayır. Öyle bir şey hissetmedim."

"Seninle flört mü ediyordu?"

Enzo bana doğru endişeli bir bakış fırlatıyor, sonra kollarını havaya kaldırıyor. "Evet. Öyleydi. Tabii ki öyleydi. Ama bir şey değildi. Zararsızdı."

"Olay şu," diyor Ramirez. "Komşunuzda sizin ve Suzette Lowell'ın çok müstehcen fotoğrafları var. Yaklaşık bir saat uzaklıktaki bir motelde birkaç gün önce bir kadınla giriş yaptığınıza dair kayıtlar var. Nakit parayla bir silah satın almışsınız. Suzette Lowell kocasının hayat sigortasını yükseltiyor. Sonra komşunuz sizi Lowell'ların evine girerken görüyor ve bir de bakıyoruz ki Jonathan Lowell ölmüş."

Enzo dişlerini gıcırdatıyor. "Bütün o zaman boyunca arka bahçedeydim. Suzette bir bahçe dikmek istedi, ben de toprağı hazırlıyordum."

"Yani sadece evde olanları duymadığınıza değil, aynı zamanda gerçek katilin siz görmeden arka kapıdan girip çıktığına inanmamı bekliyorsunuz."

"Ekipmanlar çalışıyordu... Duymak çok zordu... Ve ben kendi bahçemde gidip geliyordum."

"Hadi, Enzo." Ramirez bakışlarını kocama yöneltti. "Bana karşı dürüst olabilirsin. Onu sen mi öldürdün?"

Enzo yüzünü ellerinin arasına alır. "Hayır. Yemin ederim. Benny, asla yapmam."

"O zaman gerçekten iyi bir avukata ihtiyacınız olacak."

Enzo hayal kırıklığı içinde yumruğunu kanepeye vuruyor ve ben onu suçlamıyorum bile. İyi bir avukat mı? Hiç paramız yok. Bırakın iyi bir avukatı, herhangi bir avukatı bile karşılayamayız. Kimi bedavaya bulabilirsek onu almak zorundayız. Avukat.

mahkeme tarafından atanan avukatın yeterince iyi olması gerekecek.

Ramirez'e "Fazla paramız yok," dedim. "Yani gerçekten iyi bir avukat tutmamız söz konusu değil."

"Bunu söyleyebileceğinizi düşünmüştüm," diyor. "Ben de gördüğüm en iyi avukatlardan biri olan bir kamu avukatına ulaşma cüretini gösterdim. Kendisi Bronx'ta yaşıyor, yani bu yargı bölgesinde değil, ama bunu gerçekleştirmek için bazı torpiller yapabiliriz. Genç, hukuk fakültesini bitireli iki yıl olmuş ama çok zeki. Çok iyi bir kazanma sicili var ve iki cinayet davası da onun lehine sonuçlandı. Ona senden bahsettiğimde yardım etmeye heveslendi."

"Bu harika," diyorum.

"Buraya geliyor." Ramirez saatine bakar. "Trafığe takılmadıysa, kısa süre içinde burada olur. O zaman ona tüm detayları anlatabilirsin." Enzo'ya uyarıcı bir bakış atıyor. "Bu kadına her şeyi anlatacaksın. Saçmalık yok."

"Asla," diye kabul ediyor Enzo.

Başımı salladım. "Bu kadar kısa sürede yolculuk yapması çok hoş."

"Birkaç şeyin yerini değiştirdiğini söyledi."

Gözlerimi Ramirez'e diktim. Bu işte bir bit yeniği var gibi. Bu kadın görünüşe göre harika bir kamu avukatı, yine de her şeyi bırakıp hiç tanımadığı bir çifte yardım etmek için şehirden Long Island'a kadar gitmeye istekli mi? Bunu kim yapar? Yüz ifadesi aynı derecede şüpheli olan Enzo'ya bakıyorum.

Burada farkında olmadığım bir şeyler dönüyor.

Ramirez telefonunu almak için cebine uzanıyor. Ekrandaki mesajı okuyor, sonra başını çevirip ön pencereden dışarı bakıyor. Evimizin önüne mavi bir sedan yanaştı.

"Bu o," diyor.

Araçtan inen kadını daha yakından görebilmek için koltuğumda öne doğru eğiliyorum. Beyaz-sarı saçları vardı.

Saçları Fransız kıvrımı şeklinde geriye doğru toplanmış ve düzgün bir vücuda sahip. Zayıf görünüyor - mahkeme salonunda köpekbalığı olacağını düşüneceğiniz türden bir insan değil, ama görünüş aldatıcı olabilir. Ramirez iyi olduğunu söylüyorsa, ona güvenirim.

Ramirez onu içeri almak için kanepeden atladı. Yeni avukatımız elinde bir evrak çantasıyla oturma odasına girdiğinde ayağa kalkıyorum. Enzo da ayağa kalkıyor ve keskin bir nefes alışını duyuyorum. "Oddio!" diye soluk soluğa bağılıyor.

Avukatımız herhangi bir kamu avukatı değil. Enzo bu kadının kim olduğunu çok iyi biliyor.

Ve bir dakika sonra, ben de öyle.

FIFTY

"Cecelia!" Enzo ağlıyor.

Adını söylediği anda, bu kızın kim olduğunu anladım: Cecelia Winchester. Bir süre önce ona dadılık yapıyordum. Enzo da hayatında başka şeyler olurken ona bakıyordu. Onu on yaşından beri şahsen görmedim. Ve şimdi o...

Aman Tanrım, yirmi yedi yaşında. Korkunç yaşıyım.

Her şeye rağmen Enzo ona doğru koşar. Kollarını ona doluyor ve o da ona sarılıyor. Kulağına bir şeyler fısıldıyor ve o da gülümseyip başını sallıyor. Ne dediğini anlayamadım ama "annen" kelimesini duydum.

Bu kızı daha iyi görebilmek için odanın karşısına geçiyorum. Yirmi yedi yaşında olabilir ama hâlâ çok genç görünüyor. Biri beni ikna etmeye çalışsa yirmi yaşında olduğuna inanabilirim. Ama mavi gözlerinde çok kurnaz ve sert bir şey var. Yirmi yaş büyük birinin gözlerine sahip. Gözlerindeki bir şey beni, onun bizim tarafımızda olmasının sahip olabileceğimiz en iyi silah olabileceğine inandırıyor.

"Merhaba, Millie," diyor. Sesini son duyduğumda yüksek ve çocuksuydu. Şimdi keskin ve iş gibi.

Yemek masasında bile çalışan bir kadına benziyor.

Gülümsemeyi başarıyorum. "Merhaba, Cece. Seni görmek gerçekten çok güzel." "Ben de." Takım elbise ceketinin yakasını düzeltiyor. "I

Keşke bu şartlar altında olmak zorunda olmasaydı."

Ramirez, "Cecelia bir kamu avukatı, yani resmi olarak can düşmanınız," diyor. "Ama onu iş başında gördüğümde tutkusuna hayran kaldım. Yaklaşık bir yıl önce Ada'nın doğum günü partisi için almamı istediğin pastayı alırken süpermarkette ona rastladım ve sohbet etmeye başladık. Ona pastayı kimin için aldığımı söylediğimde, onun da seni benim kadar iyi tanıdığı ortaya çıktı. Bu yüzden bu sabah beni aradığında hemen onu aradım."

"Benim kadar iyi" demek biraz zorlama olur. Benny ile yıllardır arkadaşız ve Cecelia'yı en son çocukken görmüştüm. Bizi izliyor muydu?

Ama eğer öyleyse, minnettar olmalıyım. Şu anda tek umudumuz o.

Oturma odasına döndüğümüzde, "Benny, Long Island Otoyolu'yla mücadele ederken bana tüm detayları anlattı," diyor. "Sana karşı büyük bir dava oluşturuyorlar, Enzo."

Yüzünü buruşturuyor. "Biliyorum. Korkunç bir şey. Cecelia, bilmen gerek, ben..."

Cecelia kanepeye yerleşir, sıska bacaklarından birini diğerinin üzerine atar. Evrak çantasını kucağına yerleştirir ve bir çırpıda açar. Sarı bir legal kâğıt çıkarıyor ve tükenmez kalemını açıyor. Belli ki havadan sudan konuşarak vakit kaybetmek istemiyor, ki şu anda bunu takdir ediyorum. "Belki onu sen öldürmedin," diyor, "ama peşini bırakmayacaklar. Sana söz veriyorum. Ellerin de bir arama emri varsa hiç şaşırmam."

Enzo alay eder. "Bırakın arasınlar. Hiçbir şey bulamayacaklar."

Ben aynı şekilde hissetmiyorum. Daha önce de evim polis tarafından arandı ve bu yapabileceğim en büyük ihlaldi.

Hayal et. Her şeyin içinden geçerler. Tüm hayatınızı parçalıyorlar ve bir daha yerine koymuyorlar.

"Ne arıyor olacaklar?" Cecelia'ya sordum.

"Bir cinayet silahı," diyor tereddüt etmeden. "Lowell'ın kanının herhangi bir izi."

Enzo'nun dün gece giydiği kanlı tişörtü düşünüyorum. Onu hiç bulamadım. Ondan kurtulmuş olmalı.

Ama eğer kan gerçekten onun kanıysa, neden gömleğinden kurtulsun ki? Kendi kanı olsaydı suçlayıcı olmazdı.

"Bunu bulamayacaklar," diyor kararlı bir şekilde.

"Bana her şeyi en başından anlatırsan yardımcı olur" diyor.

O da kadının istediğini yapar. Kadın sarı bloknotuna sessizce notlar alırken ona her şeyi anlatır. Suzette ile olan ilişkisinden, Martha'ya yardım etmek için yaptıklarından ve son olarak dün Jonathan öldürülürken bahçede çalıştığından bahseder.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye ısrar ediyor. "Hiçbir şey yapmadım. Neden onu öldüreceğimi düşünsünler ki?"

Bu retorik bir soru ama Cecelia bunu gerçekten düşünüyor gibi görünüyor. Belli ki çok düşünceli bir genç kadın olarak yetişmiş. Ada'nın da onun gibi olup olmayacağını merak ediyorum.

Tabii babası hapse girerse, bu onu sonsuza dek mahvedecektir.

"Sana karşı dürüst olacağım Enzo," diyor Cecelia sonunda. "Bunun Dario Fontana ile bir ilgisi olabileceğine inanıyorum."

Bu isimden bahsedildiğinde Enzo'nun yüzündeki tüm renk kayboluyor. "Ne?" diyor.

"Anladığımı kadarıyla" -Cecelia Ramirez'e bakıyor, o da başını sallıyor- "Dedektif Willard bu ülkeye gelmeden önceki geçmişinizi araştırmış. Ve bu isim ortaya çıktı."

Bu ismi hayatımda daha önce hiç duymadım. Bu yüzden on yılı aşkın bir süredir evli olduğum adamın bu isme böylesine şiddetli bir tepki vermesi rahatsız edici.

"Dario Fontana kim?" Ona sordum.

"Bu çok uzun zaman önceydi," diye boğuk bir sesle konuştu.

Cecelia'nın sesi serttir, saçmalamaya yer bırakmaz. "O kadar uzun değil."

"Enzo?" Ben söylüyorum.

Dizlerini o kadar sert sıkıyor ki eklemleri bembeyaz.

"Dario kız kardeşimin kocasıydı."

Kız kardeşinin kocası. Tamam, şimdi bu ismin onu bu kadar üzdüğü anlaşılıyor. Antonia kocası tarafından yıllarca istismar edilmiş ve sonunda kocası onu öldürmüştü. Ayrıca tehlikeli mafya bağlantıları olan bir adamdı ve Enzo intikamını aldığı anda hemen ülkeyi terk etmek zorunda kaldı. Adamın adını neden söylemek istemediğini anlayabiliyorum. Ama anlamadığım şey Cecelia'nın onu neden gündeme getirdiği.

"Sadece o değildi," diyor Cecelia. "Karşı karşıya olduğumuz durum hakkında dürüst olmamız gerekiyor."

Enzo bana acı dolu bir bakış fırlattı. "Millie, bizi biraz yalnız bırakır mısın?"

Bana şaka mı yapıyor? Gerçekten beni terk edeceğini mi düşünüyor?

Şu anda mı?

"Hayatta olmaz," diyorum sertçe. "Bilmemi istemediğin şey nedir?"

"Enzo," diyor Ramirez. "Sadece karına gerçeği söyle."

Enzo nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Bilmemi istemediği şeyi öğrenmeden bu odadan çıkmamın imkanı yok.

"Enzo?" Tekrar söylüyorum.

"Tamam. Tamam." Ellerini yumruk yaptı. "Onun için çalıştım. Dario Fontana için çalıştım. Tamam mı?"

Çenem düştü. Bu bulmacanın daha önce hiç duymadığım bir parçası. Enzo, eskiden babasını döven adam için çalışıyordu.

Kardeşin mi? Sadece bu da değil, anladığım kadarıyla adam bir gangsterdi. Yani Enzo onun için çalıştıysa.

"Çocuktum," diyor. "Dario için çalışmaya başladığımda on altı yaşındaydım. Onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordum. Farkına vardığımda..."

"Onun için kaç yıl çalıştın?" Cecelia ona baskı yapar.

Enzo bu konuşmayı yaparken tamamen mutsuz görünüyor. "Sekiz yıl."

"Peki onun için çalışırken, onun için ne yapıyordunuz?"

Enzo bir an için gözlerini kapatıyor, sonra tekrar açıyor. "Lütfen dur. Ben... Ben anlıyorum. Bu kötü bir şey. Anlıyorum."

Enzo bu gangster için ne yaptı?

"Tamam," diye kabul eder Cecelia. "Şu anda bunu konuşmak zorunda değiliz. Ama neyle karşı karşıya olduğumuzu görmeni istiyorum. Eğer bu konu bir mahkeme salonunda gündeme gelirse..."

"Evet. Anlıyorum."

"Senin için savaşacağım," diyor. "Ama yalan duymak istemiyorum Enzo. Yüzüme karşı yalan söylersen senin için hiçbir şey yapamam. Bana her şeyi anlatmak zorundasın. Tamamen dürüst olmalısın ki seni koruyabileyim."

Onun gözlerinin içine bakar. "Jonathan Lowell'ı ben öldürmedim. Sana söz veriyorum."

"İyi," diyor. "Ama sen yapmadıysan, kim yaptı?"

"Suzette Lowell," diye ağzımdan kaçırdım. Yerde yatan cesedi gördüğüm andan beri aklımda olan düşünce buydu. Suzette kocasına hiç saygı duymuyor, hatta onu hiç sevmiyor gibiydi. İlk içgüdüm sonunda onu öldürdüğü yönündeydi.

"Ama nasıl?" Ramirez soruyor. "Şu komşu, Suzette'in bütün gün dışarıda olduğuna yemin ediyor."

"Mazereti var mı?" Ben soruyorum.

"Mazeret yok, hayır. Ama bu çıkmaz sokak yürünebilir gibi değil. Eve arabasıyla gelmek zorunda kalırdı. Bu fark edilebilirdi."

"Başka bir yol daha var," diyor Enzo.

Cecelia kaşlarını kaldırır. "Dinliyorum."

"Çıkmaz sokağa girmeden arka tarafa park etmenin bir yolu var," diyor Enzo. "Suzette bana bundan bahsetti. Arka tarafa park edip arka kapıdan girebilirdi ve Janice Archer onu asla göremezdi."

"Ve sen onu fark etmez miydin?"

"Bizim bahçeyle onlarınki arasında gidip geliyordum. Onu görmem gerekmezdi."

"Tamam, bu da bir başlangıç. Bir bakayım." Cecelia saatine bakar. "Pekâlâ, yoğun bir öğleden sonra geçireceğim, o yüzden gitmem gerekiyor. Bu iş öyle kolay olmayacak ama söz veriyorum, bunu senin üzerine yıkmalarını engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Senin için savaşacağım."

Ayağa kalkarken Enzo kaşlarını çatıyor. Küçük Cecelia Winchester bu kadar yüksek topuklu ayakkabılarla yürümeyi ne zaman öğrenmişti? "Daha önce de böyle davalar aldınız ve kazandınız mı?" diye sorar.

Cecelia soruyu ustaca geçiştiriyor. "Bunu biz kazanacağız."

Umarım haklıdır.

FIFTY-ONE

Cecelia ve Ramirez gittikten sonra, çocukların okul servisinden inmesine otuz dakika var.

Kocamdan gerçeği öğrenmek için otuz dakika.

"Enzo," dedim. "Konuşmamız gerek."

Başını öne eğiyor. "Millie, çok yorgunum. Hemen şimdi konuşmamız gerekmez mi?"

"Evet, var." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum - bu kez onu bu işten sıyırmaya niyetim yok. "On bir yıldır evliyiz ve birdenbire senin hakkında bilmediğim çok şey varmış gibi hissetmeye başladım."

"Size önemli olan her şeyi anlattım."

"Neyin önemli olduğuna sen mi karar veriyorsun?"

Tökezleyerek oturma odasına geri döner ve kanepeye yığılır. "Ne? Her ayrıntıyı bilmek zorunda mısın? Doğduğum günden beri yaptığım her şeyi?"

Onu kanepeye kadar takip ettim ve yanına oturdum. "Hayır, ama bir mafya babasının uşağıysan, evet, bu ifşa edilmeye değer bir şey."

"Ben uşak değildim."

"Peki bu adam için ne tür bir iş yaptın?"

"Hiçbir şey. Ayak işleri."

Ona bir bakış attım. "Ayak işleri mi? Şehir dışındayken kedisini beslemek ve kuru temizlemeciden çamaşırlarını almak gibi mi? Cecelia bundan mı bahsediyordu?"

"Ne söylememi istiyorsun?" Dik oturuyor ama bana bakmıyor. "Daha çocuktum ve berbat bir insan için çalışarak korkunç bir hata yaptım. Ayrılmak istedim ama sonra kız kardeşimle çıkmaya başladı ve ayrılmak o kadar kolay olmadı. Sonra onunla evlendi ve ben ne yapabilirdim ki?"

"Peki onun için ne yaptın?" diye sordum. "Ona borcu olan insanların peşine düşüp diz kapaklarını mı kırdın?"

Homurdanıyor. "Çok fazla film izliyorsun. Kimse diz kapaklarını kırmaz. Bu çok saçma."

"Tanrım, bu kadar bilgili olduğunu fark etmemiştim," diye karşılık veriyorum.

"Millie..."

"Tamam, kimse diz kapağını kırmıyor. Daha iyi olan ne? Bir beleşçiye borcunu ödetmek istediğinde neyi kırarsın, ha?"

Uzun bir süre sessiz kalır, kucağına bakar. Sonunda, alçak bir sesle, "Parmaklar."

dedi. Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Millie." Gözlerini kaldırır. "Bununla gurur duymuyorum. İnan bana. Antonia'nın ölümü tamamen benim suçum. Aptal bir çocukken Dario için çalışmaya başlamamış olsaydım, onunla asla evlenmezdi. Hâlâ hayatta olurdu." Adem elması sallanıyor. "Bununla yaşamak zorundayım. Her gün içimi kemiriyor. Bu yüzden... başka birinin yardıma ihtiyacı olduğunda... ben..."

Aklımdan geçen korkunç düşüncayı söylememek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Eğer insanları sarsıyor ve parmaklarını kırıyorsa (ya da daha kötüsü), belki de bu karma onu ısırarak için geri geliyordur.

"Söylesene," dedim, "onun için hiç birini öldürdün mü?" "Hayır. Asla! Bunu sana söylemiştim."

"Doğru olmadığı ortaya çıkan pek çok şey söylediniz."

Bana yaralı bir ifade takındı. "Ben sadece seni korumaya çalışıyordum."

Saçmalık. Geçmişle ilgili o kadar çok şey gizledi ki, her şeyi şimdi öğrendiğime inanamıyorum. Bana gerçeği söylemek için o kadar çok fırsatı vardı ki. Ve benim geçmişimle ilgili her şeyi biliyor, ki bu da pek hoş bir şey değil. Benim de kendi dolabımda bir sürü iskeletim var.

Dürüst olabilirdi. Bana her şeyi anlatabilirdi. Anlatmamayı seçti.

"Ben kimseyi öldürmedim." Sesi kırılır. "Asla öldürmem. Jonathan'ı ben öldürmedim."

Gözlerinin içine baktım. Onunla ilk tanıştığımda gözlerinin bu kadar karanlık olduğuna inanamamıştım; tüylerim diken diken olmuştu. Ama yıllar sonra, adliyede birlikte durup ölüm bizi ayırana kadar birbirimizi seveceğimize yemin ettiğimizde, aynı gözlere baktım ve bu adama karşı sevgiden başka bir şey hissetmedim. Ona güvenmiştim. Çocuğumun babası olacaktı ve bize göz kulak olacağını tüm kalbimle biliyordum. Bizi korumak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Her şeyin nasıl ters gittiğinden emin değilim.

Çünkü Enzo'nun başından beri yalan söylediğinden giderek daha emin oluyorum.

FIFTY-TWO

Herkes gece için yattıktan sonra, Lowell'ların arka bahçesine bir el feneriyle girmeye karar verdim.

Çocuklar uyuyana kadar beklerim. Enzo da uyuyor gibi görünüyordu. Bugün olan onca şeyden sonra nasıl uyuyabildi bilmiyorum ama yatağın kendi tarafına baktığımda gözleri kapalıydı ve hafifçe horluyordu.

Giyinme zahmetine girmiyorum çünkü sadece yan taraftaki arka bahçeye gideceğim. Bir pijama pantolonu giyiyorum ve ayaklarıma bir çift terlik geçiriyorum. Bu yeterli olacaktır.

Locust 12'nin önü polis kordonuyla kapatılmıştı ve evin içi karanlıktı -Suzette belli ki kalacak ve kocasının kanıyla lekelenmemiş başka bir yer bulmuştu. Etrafta dolaşan bir avuç muhabir vardı ama Enzo ve ben içeride kaldık ve sonunda sıkılıp gittiler. İş yerimi arayıp birkaç gün izne ihtiyacım olduğunu söyledim ve çok anlayışlı davrandılar.

Enzo, evin önüne park etmeden arka bahçeye girmenin bir yolu olduğunu iddia ediyor. Ona inanmak istiyorum.

Çünkü eğer o değilse, Jonathan Lowell'ı öldürebilecek tek kişi o. Ve onun yapmadığına inanmayı çok istiyorum.

Lowell'ların arka bahçesi bizimkine kıyasla çok büyük. Evimiz gerçekten hayvanlar için olsaydı, en azından devasa bir arka bahçemiz olurdu diye düşünürsünüz, ancak komşularımızinkiyile karşılaştırıldığında sönük kalıyor. Kocamın izniyle çimler düzgün bir şekilde budanmış ve bahçenin çevresi boyunca çalılar dikilmiş ve şekillendirilmiş. Ayrıca Suzette'in bahçe kurmak için ayırmak istediği bir alanı da bölümlere ayırdı.

Tam da söylediği gibi oldu.

El fenerimi bahçenin kenarlarında gezdiriyorum. Buraya gelmeden önce bir haritaya baktım ama pek açıklayıcı değildi. Gerçek hayatta var olup da haritada -hatta sanal bir haritada bile- görünmeyen pek çok şey vardır. Bu yüzden buraya etrafıma bakmak için geldim.

El fenerimi çalıların üzerinde tutuyorum. Enzo onlarla harika bir iş çıkarmış. Her biri mükemmel bir şekilde kesilmiş, tek bir yaprak ya da dal bile kalmamış. Çok yetenekli. Suzette olmasaydı da işini burada kurabilirdi. Ona ihtiyacı yoktu.

Ya dedektifin söyledikleri doğruysa? Ya Enzo ve Suzette Jonathan'ı öldürmek için komplo kurdularsa ve hayat sigortası ödemesini bölüşmek için anlaştılsa?

Hayır. Kocamın böyle bir şeyi kabul edeceğini düşünemiyorum. Enzo bazen yasaları çiğneyebilir ama asla para için birini öldürmez. Ama birinin parmaklarını kırdığını da hayal edemiyorum.

Enzo ipotek ödemeleri konusunda stresli. İtiraf etmek gerekirse, boşucu derecede yüksekler. Bu evi çok istiyorduk, bu yüzden fiyat aralığımızın biraz dışında olduğunu kabul etmek zordu. Ailesine harika bir mahallede güzel bir ev vermeyi çok istiyordu.

Ama hayır. Bize bunu sağlamak için adam öldürmezdi. Buna inanmıyorum.

Yapamam.

Bahçenin en ucuna ulaştığımda bir ses duyuyorum. Bir yaprak hışırtısı. Işınımı sesin geldiği yöne doğru tutuyorum ve bazı dallar kendiliğinden hareket ediyor. Gölgeler değişiyor ve bükülüyor.

Eğer biri Jonathan Lowell'ı öldürmek için arka taraftan girdiyse, hala giriş izni varmış gibi geliyor bana. Ve işte buradayım, pijamalarım ve tüylü terliklerimle, iki elim dışında kendimi savunacak hiçbir silahım olmadan arka bahçede dolaşıyorum.

Bir an için Enzo'nun yarın sabah yandaki arka bahçeye geldiğini ve beni boğazım kesilmiş, kanlar içinde yatarken bulduğunu hayal ediyorum.

"Alo?" Işığın huzmesini hışırdayan yapraklara doğru tutarak fısıldıyorum.

Kaçmayı düşünüyorum. Kendi arka bahçemiz sadece bir taş atımı uzaklıkta. Ne de olsa Nico beyzbol topunu bizim bahçeden bu bahçeye atıp bir camı kırabilmişti. Feneri kapatırsam, her kimse artık beni göremez.

Tabii kendi el fenerleri yoksa.

Bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini düşünürken kalbim hızla çarpıyor. Ve orada donmuş bir şekilde dururken, çok uzun süre beklediğimi fark ediyorum.

Davetsiz misafir burada.

FIFTY-THREE

Bir adım geri çekilip el fenerini kapatıp kapatmamaya karar vermeye çalışıyorum. Şaşırtma unsuruna sahip olmak mı daha iyi, yoksa kiminle uğraştığımı görmek mi?

Ben karar veremedenden arka bahçeye bir figür giriyor. Ve omuzlarım gevşedi.

"Suzette?" Diyorum.

Suzette Lowell onu hiç görmediğim kadar rahat giyinmiş, kot pantolon ve hafif bir hırka giymiş. Pijamalarımın içinde, saçlarımı dağınık bir atkuyruğu yapmış, el fenerini can havliyle tutarken beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Gülüyor ama bu mutlu bir kahkaha değil.

"Arka bahçemde ne yapıyorsun, Millie?" diye soruyor.

"Ben, uh..." Pijama pantolonumu yukarı kaldırdım. "Bir ses duydum."

Bir kaşını kaldırıyor. Bu zayıf bir bahane ve o da bunu biliyor. "Ailenin bana yeterince şey yapmadığını mı düşünüyorsun?"

El fenerini parmaklarım acıyana kadar sıkıca kavriyorum. "Biz hiçbir şey yapmadık."

"Ciddi misin?" Gölgeler gözlerinin altında koyu halkalar oluşturmıştu. "Kocan dün gece kocamı öldürdü."

Özel şüphelerim olsa da "Bu doğru değil," diyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diyor. "Janice onu eve girerken görmüş. Jonathan öldürüldüğünde o da oradaydı. Gerçekten bana onun yapmadığını mı söylüyorsun?"

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Suzette'in cevabını merak ediyorum, çünkü şu ana kadar duyduğum her şey Enzo ile aralarında bir tür komplo olduğunu gösteriyor. Ancak Suzette'in böyle bir şeyi inkar edeceği açık çünkü bu işe dahil olduğunu kabul etmiyor.

"Millie," diyor, "bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama Enzo bana takıntılıydı."

"Sana takıntılı mı?" İnanamayarak tekrarlıyorum.

"Ondan her dakika buraya gelmesini istediğimi mi sanıyorsun?" Başını sallıyor. "Her zaman burada olmak için bir bahanesi vardı. Her zaman benimle flört ederdi. Ve Jonathan'ı çok kıskanırdı."

Bu neredeyse gülünç. Enzo onunla flört etmiyordu. Azmettiricinin o olduğunu kendi gözlerimle görebiliyordum. Bu noktada, bir kadının kocama asıldığını anlayabilirim.

"Ne de olsa," diyor, "plajda üzerime nasıl kapandığını gördün. Beni neredeyse arabaya kadar taşımasını istediğimi mi sanıyorsun? Onu kendimden uzaklaştıramadım."

"Pek de umurundaymış gibi görünmüyordu," diye yorum yapıyorum.

"Şey, yaptım," diye burnunu çekiyor. "Ve bana mutlu olmadığını söyledi. Evlenmek için kendini kapana kısılmış hissettiğini söyledi. Çünkü sen hamileydin."

Ne?

Sözleri nihayet yerine ulaştı. Çünkü bu kesinlikle doğru. Enzo benimle Ada'ya hamile olduğum için evlendi. Evet, birlikte yaşıyorduk ama evlilikten pek bahsetmiyorduk. Tamam, evlilik konuşulmuyordu.

Suzette'e kesinlikle Enzo'yla h a m i l e kaldığım için evlendiğimizden bahsetmedim. Demek ki ona söylemiş olmalı. Bunu ona neden söylesin ki? Tabii... "Bunu benden duymak zorunda kaldığınız için üzgünüm," diyor, "ama kocanız tehlikeli bir adam." Kafasını yandan. "Ama belki de zaten biliyorsunuzdur."

Ani bir serin esinti içime bir ürperti gönderiyor. "Bilinecek bir şey yok. Enzo karıncayı bile incitmez."

Gülüyor. "Oh, Millie. Buna gerçekten inanmadığına eminim."

Ben buna inanıyorum. Kocam onu tanıdığım süre boyunca başka birine şiddet içeren hiçbir şey yapmadı. Tehdit etti, belki. Ama bir yumruk attığını bile görmedim.

Küçük bir ihtimal de olsa birkaç parmağını kırmış olabilir. Evet, bir keresinde bir adamı neredeyse öldüresiye dövüyordu.

"Her neyse." Suzette el fenerinin ışığından dışarı adım atıyor. "Paparazziler beni yakalamadan evden bir şeyler almam gerekiyor. Arka taraftan girebilirim diye düşündüm."

"Muhabirlerin hepsi gitti."

"Gerçekten mi?"

Kaşlarını çatıyor, basın ilgisizliğinden dolayı hayal kırıklığına uğradığı belli. Suzette Jonathan'ı öldürmüş olsun ya da olmasın, onun ölümüne çok da üzülmüş görünmüyor. Sanki umurunda bile değil. Onunla konuşmanın da bir faydası olmadı. Ama bu gece çok önemli bir şey öğrendim.

Janice Archer onları sokağın karşısından görmeden birinin evin arkasına girmesinin kesinlikle bir yolu var.

FIFTY-FOUR

Ertesi sabah, alt katta çalan kapı zili ve evin dışında yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklarla uyandık. Enzo'yu silkeleyerek uyandırıyorum ve o da hemen uyanıp pencerenin önünde bana katılıyor.

"Bu sefer ne var?" diye mırıldanıyor.

Dedektifin kocamı tutuklamaya gelmiş olma ihtimali var mı? Bu ihtimali aklıma bile getiremiyorum.

Üzerime bir kot pantolon ve tişört geçiriyorum ve çıplak ayaklarımla merdivenlerde neredeyse takılıp düşerek aşağıya koşuyorum. Daha duş bile almamışım, dişlerimi fırçalamamışım ve saçlarım yağlı. Ama kapınızda bekleyen polise duşa girmek için birkaç dakika vermenizi söyleyemezsiniz.

Kapıyı açtığımda, ağırbaşlı yüzlü Willard ön verandamızda duruyordu; üzerinde bembeyaz bir gömlek vardı, kravatını boynuna sıkıştırmıştı. "Bayan Accardi," dedi.

"Nasıl... nasıl yardımcı olabilirim?" "Burada bir arama emrim var."

Cecelia bunun güçlü bir olasılık olduğundan bahsetmişti ama yine de burada olmaları beni şok ediyor. Jonathan Lowell öldürüleli iki gün oldu ve görünüşe göre

Şimdiye kadar başka daha gerçekçi şüpheliler olmalı. Hâlâ Enzo'ya bakıyor olmaları beni korkutuyor.

"Önce çocukları uyandırabilir miyim lütfen?" diye soruyorum. "Aşağıdan başlayabiliriz," diye teklif ediyor.

Umabileceğim en iyi şey bu.

Yukarı çıktığımda Enzo kot pantolon ve tişört giymeyi başarmıştı. Memurların evimize girdiğini duyabiliyor ve yüzü endişeyle doluyor. "Arama mı yapıyorlar? Şimdi mi?"

Başımı salladım. "Bu biraz zaman alacak. Sen burada kal, ben de çocukları okula bırakayım."

Çocuklar anlaşılır bir şekilde biraz korkmuş ve neler olduğu konusunda kafaları karışmış durumda. Onlara giyinmelerini söylüyorum ve hızlı bir duş alıp dişlerimi fırçalamak için koşuyorum. Okul için çok erken, bu yüzden belki onları kahvaltı için bir lokantaya götürürüm. Zaten bunlar olurken burada olmak istemiyorum.

Banyodan çıktığımda çocukların ikisi de giyinmiş ve gitmeye hazır görünüyordular. İkisi de Nico'nun yatak odasındalar ve yüzlerinde aynı endişeli ifade var. Enzo da onlarla birlikte Nico'nun yatağında oturuyor ve onlarla usulca konuşuyor. Bir süre geride durup konuşmaları dinliyorum.

"Baba," diye inliyor Ada. "Neden evimizi arıyorlar? Ne arıyorlar?"

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor Enzo. "Ama ilginç bir şey bulamayacaklar. Bu yüzden bitirmelerine izin vereceğiz, sonra bu iş bitecek."

"Başın belada mı?" diye sorar.

"Hayır." Sesi kararlı. "Hiç de değil."

Sonra ikisiyle de İtalyanca konuşuyor, onlar anlıyor ama ben anlamıyorum. Ne söylediğini bilmiyorum ama her ne ise, Ada'dan küçük bir gülümseme koparmayı başarıyor. Nico'nun yüzünde ise sadece sıkıntılı bir ifade var.

"Pekâlâ!" Ellerimi çırpıyorum. "Kim ikolatalı krep yemeye gitmek ister?"

Nico'nun çikolata parçacıklı krep için Nintendo'sunu satabileceği bir zaman vardı. Ama Şimdi sadece bana bakıyorlar, kahvaltıda çikolata yeme olasılığı konusunda hiç hevesli değiller.

Onları evden ıkaramadan Enzo beni yakaladı. Bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Merak etme. Bunların hepsi yakında bitecek."

Keşke ona inanabilseydim.

Çocuklar lokantaya giderken neredeyse hiç konuşmuyorlar ve zorunlu çikolata parçacıklı krepleri almamıza rağmen, ikisi de sadece küçük kahverengi halkalara bakıyor ve onları kayıtsızca tabaklarının etrafında itiyorlar. Ada'nın gözlerinin altında torbalar var ve Nico'nun dudaklarının kenarında kurumuş salyalar var.

"Biraz daha Őurup ister misiniz?" Onlara soruyorum.

Akçaağaç Őurubu kabını kaldırıyorum, yemeleri için gereken buysa her iki tabağı da Őurupla ıslatmaya hazırım.

"Anne," diyor Ada, "polis babamın Mr. Lowell?"

"Hayır," diyorum hemen.

"O zaman neden evimizi arıyorlar?" diye soruyor Nico.

"Şey," diyorum, "onun yapmadığını kanıtlamak için arıyorlar.

Bay Lowell'ı öldürün."

"Bu hiç mantıklı değil," diyor Ada. Nico başıyla onaylıyor.

"Tamam, peki." Küçükken ve söylediğim her Şeyi kabul ettiklerinde çok daha kolaydı. Bekle, eskiden hiç böyle olmazdı. "Mesele Şu. Hepimiz babanızın kimseye zarar vermeyeceğini biliyoruz. Bizi korumak zorunda kalmadıa, değil mi?"

İkisinin de başlarını bu kadar çabuk sallamalarından gurur duyuyorum.

"Yani evimizi aramalarının bir önemi yok," diyorum.

"nk baban yanlış bir Şey yapmadı, bu yüzden

hiçbir şey bulamayacaklar."

Bu sözleri söylerken, onlara inanmak için elimden geleni yapıyorum. Eğer şüphelerimin sesime sızmasına izin verirsem, çocuklar bunu duyacaktır. Ve şu anda babalarının masum olduğuna inanmalarına ihtiyacım var.

"Her şey yoluna girecek," diyorum onlara.

Ama kelimeler ağızımdan çıkarken bile bunların doğru olmadığını biliyorum. Ve işler çok daha kötüye gitmek üzere.

FIFTY-FIVE

Çocukları okula bıraktıktan sonra eve dönerken bir yerde duruyorum.

Kısmen aramanın ortasında eve gelmek istemediğim için. Kısmen de bilmem gereken bir şey olduğu için. İçimi kemiren bir şey ve bu mola yerine gelene kadar onu düşünmeden edemeyeceğim.

Gelen kutumda aradığım adresi buldum. Yaklaşık iki kasaba ötede, Enzo ve benim ev baktığımız bir mahallede bulunuyor. Fiyat aralğımıza daha yakın olan güzel bir ev bulmuştuk ama mahalle berbattı. En azından gündüzleri burası güvenli. Çoğunlukla.

Boyanmaya fena halde ihtiyacı varmış gibi görünen, hava şartlarından yıpranmış beyaz bir evin önüne park ediyorum. Arabamdan iniyorum, onu sokakta bırakmanın güvenli olup olmadığını tartışıyorum. Yine de sorun değil. Fazla kalmayacağım.

Evin ön basamaklarına doğru yürüyorum, etrafımda bana doğru koşan bir tür bekçi köpeği arıyorum. Burası her nasılsa korkunç bir köpeğin bekçilik yapacağı türden bir eve benziyor. Ve muhtemelen testereli tüfeği olan bir adam.

Yine de evimde polisle olmaktansa burada olmayı tercih ederim.

Merdivenlerden ön kapıya doğru yürüyorum. Parmağımı kapı ziline bastırıyorum ama bozuk olduğundan oldukça eminim. Onun yerine yumruğumu kapıya vuruyorum. Cevap gelmeyince daha sert vurdum. Garaj yolunda bir Pinto var, bu yüzden evde birinin olduğunu varsayıyorum.

Sonunda kapının arkasında ayak seslerinin yükseldiğini duyuyorum.

Cızırtılı bir ses, "Tamam, tamam, sakın olun." diyor.

Bir saniye sonra kapı altmış yaşlarında bir adam tarafından çekilerek açıldı. Seyrek beyaz saçları ve şişkin burnunun etrafında örümcek ağı gibi damarları var. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen viski kokuyor.

"Merhaba." Gülümsüyorum. "Martha'yı arıyorum... Martha burada mı?"

Adam kan çanağına dönmüş gözlerini bana dikti. "Karımı nereden tanıyorsun?"

Bir an için, evimde tanıdığım düzgün, becerikli kadının bu adamla evli olduğunu hayal etmeme izin veriyorum. İyi bir uyum gibi görünmüyor ama insanların "Evet" dedikten sonra çok değiştiğini öğrendim. Her gece bu adamla eve gitmek onun için nasıl bir şeydi?

Benden çalmakla suçladığım kadına sempati duymaktan kendimi alamıyorum. Gerçi adil olmak gerekirse, o benden çaldı.

"Eskiden evimi temizlerdi." Bir hikâye hazırlamadığım için sessizce kendime lanet ediyorum. "Paltosunu unutmuştu, ben de ona geri vermek istedim."

Palto taşımadığımı boş ver. Bu adamın fark edemeyecek kadar sarhoş olduğuna güveniyorum. Martha'yla konuşmak istiyorum, böylece Enzo'nun hikayesini doğrulayabilirim. Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmem gerek.

"Palto sende kalabilir," diyor adam. "Çünkü o sürtük bu hafta başında bana saldırdı. Onun için yaptığım onca şeyden sonra..."

Kesik kesik öksürüyor ve ben bir adım geri çekiliyorum.
"Yani taşındı mı?"

"Peki, onu bir yerde görüyor musun?" diye homurdanıyor. "Eğer onu görürsen, buraya geri döndüğünde ayaklarına kapanması gerektiğini söyle."

Martha'nın iyiliği için, Enzo onu nereye götürdüyse, umarım kendini buraya asla geri getirmez. Umarım temelli gitmiştir.

Adam kapıyı suratıma çarpıyor ve ben de mucizevi bir şekilde iki dakika boyunca çalınmamış olan arabama geri dönüyorum. Ama bu sefer adımlarım biraz daha hafifti. Enzo'nun Martha hakkındaki hikâyesine tam olarak ikna olmamıştım ama şimdi her şey doğru gibi görünüyor. Eğer buraya gelseydi, endişelenirdi. Ve eğer kız yüzünde morluklarla kapıyı açsaydı, ona yardım etmeye çalışmadan çekip gidemezdi. Çünkü kız kardeşine zamanında yardım edememişti ve bu onu son yirmi yıldır yiyip bitiriyordu. Tehlikedeki kadınlara yardım etme arzusu onda her zaman sevdiğim ve paylaştığım bir tutkuydu.

Ona güvenmek istiyorum. Kocama güvenmeyi çok istiyorum.

FIFTY-SIX

Polis saatlerce evimizi aradı.

İşlerini bitirdiklerinde ev darmadağın olmuş. Beklendiği gibi. Bugün ikimiz de çalışmıyoruz - özel bir gün aldım ve Enzo işini personeline emanet ediyor - bu yüzden her şeyi temizleyeceğiz. Okul servisi çocukları eve bırakmadan önce bitirebilmeyi umuyorum. Bu dağınıklığın içine girerlerse paniklerler.

Enzo ve ben birlikte sessizce temizlik yapıyoruz. Şu anda mutfakta çalışıyoruz, yere atılmış tencere ve tavaları kaldırıyoruz. Neredeyse kutularımızı yeniden açmak gibi.

Söylememem gerekse de aklımdan bir soru geçiyor ve kendimi durduramadan ağzımdan kaçırıyorum. "Enzo, Suzette'e benimle sadece hamile olduğum için evlendiğini söyledin mi?"

Vücudu kaskatı kesilir. "Ne?"

"Ona beni hamile bıraktığını söyledin mi?"

"Hayır, ona öyle bir şey söylemedim." Çenesini ovuşturuyor. "Neden ona bunu söyleyeceğimi düşündün ki?"

"Çünkü o bunu biliyordu. Ve ona söylemediğimden eminim. Peki nereden biliyordu?"

"Ada on bir yaşında. Evleneli on iki yıldan az oldu." Bir omzunu kaldırdı. "Matematik mi yaptı?"

Olabilir. On bir yıldır evli olduğumuzdan bahsetmiş olabilirim. Suzette gibi birinin yanında söylediklerim konusunda daha dikkatli olmalıydım. Kesinlikle her kelimemi analiz ediyordu.

Gözlerini bana dikti. "Suzette ile bu konuyu ne zaman konuştuğun?"

Dün gece arka bahçelerine gizlice girdiğimi ona söyleyemem. Çok öfkelenir. "Bu bir süre önceydi. Daha yeni düşünmeye başladım."

"İnan bana Millie, işimizi kimseye söylemem." Kaşlarını çatarak mutfak tezgahına baktı. "Üç tabak kırdılar. Bunu biliyor muydun?"

"Sana nazik olmayacaklarını söylemiştim." "Buna izin var mı? Sadece bir şeyleri mi kırıyorlar?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne yapmamız gerekiyor? Polisleri mi çağıralım?

"Bir şey buldular mı biliyor musun?" Ona sordum.

"Hayır. Hiçbir şey bulamadılar çünkü bulunacak bir şey yok." Hayal kırıklığı içinde yumruğunu sıkar. "Bir de kupa kırmışlar! Bu çok saçma!"

"Enzo," diyorum, "neden mutfaktaki işimi bitirmeme izin vermiyorsun? Sen de gidip yatak odalarını temizleyebilirsin, tamam mı?"

"İyi," diye homurdanıyor.

Beni mutfağı temizlemem için yalnız bırakıp gitti. İyi oldu, çünkü burada kırdıkları daha çok şey olduğuna eminim. Yatak odalarında kırılacak daha az şey var.

Kırılan tabakların kalıntılarını atarken telefonum çalıyor. 718'li bir numara, yani adadan biri değil. Aramaya cevap verdim.

"Millie?"

Bu Cecelia'nın sesi, dünden hatırlıyorum. Sesinin eskiden olduğu küçük kızıdan ne kadar farklı olduğunu hala anlayamıyorum.

"Merhaba Cecelia," diyorum. "Sanırım neler olduğunu duymuşsundur."

"Evet, bu sabah Enzo ile konuştum. Mutlu değildi."

"Sadece şaşırdık," diyorum. "Biz de öyle umuyorduk. bu noktaya gelmezdi. Başka bir şüpheli bulacaklardı."

"Olamaz," diyor Cecelia. "Şu anda lazerle Enzo'ya odaklanmış durumdalar."

"Lowell'ların evinin arka bahçesini kontrol ettin mi?" diye sordum. "Etrafa baktım ve kesinlikle evin önünden geçmeden girebileceğin bir yer var."

"Evet, bunu teyit edebildim. Ama bu tartışmalı bir konu olabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, evinizi ararlarken bir şey buldular."

Neymiş o? Enzo, kendisini suçlayacak hiçbir şey bulunmayacağı konusunda çok kararlıydı.

Midem bulanıyor. "Ne buldular?"

"Bilmiyorum." İç geçiriyor. "Şu anda herhangi bir bilgi paylaşma konusunda inanılmaz derecede zorlanıyorlar, ancak bunu bağlantılarımdan birinden öğrenebildim. Şu anda bazı testler yapıyorlar ama bağlantım bunun 'kesin bir sonuç' olduğunu düşündüklerini söyledi."

Smaç mı?

Aman Tanrım, ya o kanlı gömleği bulurlarsa? Enzo kendi kanı olduğuna yemin etti, ama eğer bunun kesin olduğunu söylerlerse...

"Enzo bunu biliyor mu?" Ben soruyorum.

"Evet, az önce onunla konuştum ama sana da haber vermek istedim çünkü sana söyleyecekmiş gibi gelmedi." Tereddüt ediyor. "Bunların hepsi gizli elbette. Bu bilgiyi bilmemem gerekiyor ve kesinlikle ikinize de söylememem gerekiyor. Bunu aramızda tutacağın konusunda sana güvenebilir miyim, Millie?"

"Yapabilirsin," diye onaylıyorum.

"Benito da ben de kulaklarımızı yere diktik." Dünyam başıma yıkılıyor olmasına rağmen Cecelia'nın sesi en ufak bir sarsıntıya uğramış gibi çıkmıyor. Ve onun kendine güveni beni daha da sakinleştiriyor. "Tutuklama emriyle ilgili herhangi bir şey duyarsak sizi hemen ararım."

Kocamın tutuklanması fikri neredeyse kelimelerle ifade edilemeyecek kadar korkunç. Birdenbire cevap veremeyecek kadar tılandım.

"Millie." Cecelia'nın sesi serttir. "Bu işi çözeceğiz. Sana söz veriyorum. Bana inanıyor musun?"

"Ama..." Ben idare ederim. "Ya..."

Cümleyi bile tamamlayamıyorum. Her neyse, bundan sonra ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Ya kocamın Suzette Lowell ile gerçekten bir ilişkisi varsa?

Ya Enzo gerçekten Jonathan Lowell'ı öldürdüyse?

Ya onu hapse atarlarsa? Ben ne halt edeceğim? Çocuklarımıza ne diyeceğim?

"Millie," diyor Cecelia o kendinden emin, becerikli sesiyle. "Bu konuda bana güvenmelisin. Çünkü ben sana güveniyorum. Enzo'ya güveniyorum. Bunu atlatacağız."

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Sana güveniyorum."

Ama bunu tam olarak nasıl atlatacağız? Jonathan'ın kanıyla kaplı o gömleği buldularsa Enzo'nun başı büyük belada demektir. O gömlekten kurtulduğunu ummak zorundayım. Onu asla bulamayacakları bir yere koymuştur.

Çok daha kötü bir şey bulmuş olabilecekleri aklıma bile gelmiyor.

FIFTY-SEVEN

Cecelia'yla olan konuşmamdan Enzo'ya bahsetmedim.

Gerçek şu ki onunla bu konuyu konuşmaktan korkuyorum. Masayı hazırlamama yardım etmek için mutfığa geldiğinde ağzımı bir düzine kez açıyorum ama kelimeler bir türlü çıkmıyor. Korkunç bir şey yaklaşıyor ve sanki bunun hakkında konuşmak onu gerçek kılacakmış gibi geliyor.

Çocuklar eve geldiğinde, her şey normalmiş gibi davranıyoruz. Sanki evimiz cinayet kanıtı arayan polis memurları tarafından darmadağın edilmemiş gibi davranıyoruz. Yakında tutuklanma ihtimali varsa, hala yapabiliyorken normale tutunmak için daha fazla nedenimiz var demektir. Enzo, Nico'yu beyzbol oynamak için arka bahçeye bile çıkarmayı başardı - Küçükler Ligi olayından bu yana ilk kez.

Ama Enzo yatma rutininde her zamankinden çok daha uzun zaman geçiriyor. Önce onu bırakacaktım ama yarım saattir Ada'nın yanındayken Nico'ya iyi geceler demek için içeri girmeye karar verdim. Saat o kadar geç oldu ki içeri girmezsem birazdan uyuyakalabilir.

Ama Nico'nun yatak odasına girdiğimde, yakın zamanda uyuyacakmış gibi görünmüyordu. Yatakta doğrulup oturuyor,

izgi roman okuyor. Küçük Kivi'nin eskiden bulunduğu muhafaza h  l   yatağının yanında ama tabii ki Şimdi boş.

"Yatma vakti." izgi romanı elinden çekip alıyorum ve masasının üzerine bırakıyorum. "Uyku zamanı."

"Yorgun değilim."

"Bahse girerim düőündüęünden daha yorgunsundur." "Eminim değilimdir."

Ama o itaatk  r bir Şekilde başını yastığa koyuyor. Işıkları kapatıyorum ama ay ışığı h  l   yatağının yanındaki pencereden içeri süzülüyor. Perdelerimiz olmasına rağmen, genellikle onları açık tutuyor. Gözlerinin beyazı ay ışığında neredeyse parlıyor gibi görünüyor.

"Anne?" diyor.

Yatağının kenarına tnedim. "Evet?"

"Sizce bir kişı kötü bir Şey yaptığında bu onu kötü bir insan mı yapar?"

"Peki, ne tür kötü bir Şey?"

Gözleri daha da büyüyor. "Gerçekten kötü bir Şey."

Babasını düşünüyor olmalı. Bu sabah uyandığında polisin evimizde olduğunu görmek onu çok sarsmıő olmalı. Enzo'yu tutuklarsa ne düşünür?

Beni izliyor, cevabımı bekliyor. Kendi hayatımda yaşadığım onca Şeyden sonra, bu konuda benzersiz bir bakış açısına sahibim. Bazı kötü Şeyler yaptım. Gerçekten kötü Şeyler. Birini ldrdm. Aslında, birden fazla kiőıyı.

Nico'nun bundan haberi yok. Bu sırrı çocuklarımızdan sakladık. Bir gün mutlaka öğrenecekler. Ve bu gerçekleőtięinde benden nefret edeceklerinden korkuyorum.

"Bence," diyorum, "bir insan kötü Şeyler yapabilir ve yine de iyi bir insan olabilir. Yeter ki o kötü Şeyi doğru bir nedenle yapmış olsunlar."

"İyi bir sebep için kötü Şeyler yapabilir misin?"

"Kesinlikle. İkimiz de yalan őklemenin yanlış olduğunu biliyoruz, değil mi?" Başını sallıyor.

"Peki ya Ada saçını kestirdiyse ve kötü göründüyse. Sana nasıl görüldüğünü sorsa ve sen de duygularını incitmek istemediğin için ona güzel görüldüğünü söyleyen. Bu yalan söylemek olurdu ama iyi bir nedeni olurdu. Bu mantıklı mı?"

"Evet..."

"Bu soruna cevap oldu mu?"

"Pek sayılmaz," diyor. "Çünkü saç kesimi hakkında yalan söylemek gerçekten kötü bir şey değil."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Peki, aklında ne tür bir şey var?"

Spencer Archer'la birlikte olduğuna yemin ettiğin onca zaman neredeydin?

Oğlumun yüzüne bakıyorum, ne diyecek diye bekliyorum. Ama o sadece omuz silkiyor. Her ne yaptıysa, konuşmuyor.

Ben daha fazla araştıramadan kapı çalındı. Bu Enzo, iyi geceler dileme sırasını almaya hazır. Nico'nun ne sorduğunu hâlâ anlamış değilim. Aklında çok spesifik bir şey var gibi görünüyor, ama bana ne olduğunu söyleyecek gibi görünmüyor. Belki Enzo onun sorularını benden daha iyi yanıtlar.

FIFTY-EIGHT

Dördümüzün de kahvaltı masasının etrafında toplanması nadir görülen bir şey.

Çocuklar dün kreplerini yemedikleri için bugün yine çikolata parçacıklı krep yapıyorum. Şaşırtıcı bir şey değil. Marketten aldığım krep hamurunu kullanıyorum, tek yapmam gereken su ekleyip karıştırmak. Sonra da bol yağ koyduğum tavaya küçük daireler halinde döküyorum. Kreplerim için çok fazla yağ kullanıyorum. Aslında onları derin yağda kızartıyorum ama çocuklar buna bayılıyor. Aslında Enzo da seviyor.

Ve sonra son dokunuşum çikolata parçaları. Her krebin içine yaklaşık sekiz ya da dokuz damla koyuyorum. Çikolata parçalarını mutlu yüzler gibi göstermeye çalışıyorum. Sadece kısmen başarılı oluyor.

"Güzel kokuyor, Millie," diyor Enzo. Sesi neşeli geliyor ama Cecelia'nın dün ona söylediklerinden sonra içi biraz paniklemiş olmalı.

Sonunda masaya dört tabak dolusu krep koydum. Çocuklar dünden daha büyük bir iştahla yiyorlar. Tek bildikleri, polisle olan bu karmaşanın sona erdiği.

"Şu anda yağmur yağıyor ama öğleden sonra duracak," diyor Enzo. "Nico, işten döndüğümde tekrar beyzbol çalışmalıyız."

"Sence gelecek yıl beni tekrar Küçükler Ligi takımına alırlar mı?" Nico ağzı krep doluyken soruyor.

Kurallardan emin değilim ama bir çocuğun karnına yumruk attıktan sonra Nico ömür boyu men edilebilir. "Emin değilim," diyor Enzo, "ama belki yaz boyunca onun yerine futbol çalışırız. Seni beyzbolda olduğu kadar iyi yaparız. Tamam mı?"

Nico başını sallar. "Tamam!"

Bu evi ilk gördüğümde hayalini kurduğum mükemmel sakın aile anı. Dördümüz, mutfaktaki kahvaltı masasının etrafında oturmuş, krep yiyoruz. Eğer bir aile fotoğrafı çekebilseydim, bu tam da bu an olurdu.

Sonra kapı çalıyor ve her şey mahvoluyor.

"Anladım." Enzo oturduğu yerden o kadar hızlı fırlıyor ki, kapıda kimin olduğunu bildiğinden endişeleniyorum. "Hemen döneceğim."

Tabii ki onu takip ediyorum. Her ne oluyorsa, ne olduğunu bilmek istiyorum. Bu noktada, o kapının diğer tarafında iyi bir şeyin beklemediğinden oldukça eminim.

Fuayeye çıktığımda Enzo çoktan ön kapıyı açmıştı. Cecelia orada duruyor, pantolon takımı sıırıslam, sarı saçları yağmurdan kafasına yapışmış. Eğer makyaj yapmış olsaydı, yüzünden akıyor olurdu.

"İçeri gel," diyor Enzo ona. "Sırıslam olmuşsun!"

Cecelia sıırıslam olmasına rağmen, yanımdan geçip fuayeye doğru ilerlerken bunu fark etmemiş gibi görünüyor. "Buraya zamanında geldiğime sevindim. Konuşmamız gerek."

Mutfağa bakıyorum, çocukların girişte durup dinlemediğinden emin oluyorum. Cecelia ne söyleyecekse çocukların duymasını istemediğime dair bir his var içimde.

"Oturmak ister misin?" diye soruyorum. "Sana bir masa getirebilirim."

havlu ya da-"

Cecelia, "Polis seni tutuklamak için buraya geliyor, Enzo," diye sözümü kesiyor.

Dün beni uyarmış olmasına rağmen, bu açıklama beni çok şaşırttı. Enzo da aynı şekilde sarsılmış görünüyor.

"Polis bu sabah nezaketen beni uyardı." Islak saçlarından birkaç tutamı yüzünden uzaklaştırdı. "Sizin için tutuklama emri çıkartıyorlar ve kısa süre içinde burada olacaklarını tahmin ediyorum. Olabildiğince hızlı geldim, böylece bu olay gerçekleşmeden önce konuşabiliriz."

"Neden?" diye bağılıyor. "Ellerinde ne var? Hiçbir şeyleri yok."

"Benito'nun benim için bazı bilgileri vardı," diyor. "Buraya gelirken konuştuk. Dün de söylediğim gibi, buradayken bir şey bulmuşlar. Cinayet silahı olduğuna inandıkları bir şey buldular."

"Bu çok saçma!" Enzo söyleniyor. "Cinayet silahı mı? Ne, mutfak bıçaklarımızdan biri mi?"

"Hayır, bir çakı" diyor. "Üzerinde senin adının baş harfleri vardı, EA. Onu bir çekmecede buldular."

Kocama bakmak için başımı çevirdim. O bıçağı biliyorum. -Babasının ona verdiği. Onu hep yanında taşır. "Ve" diye ekliyor, "silinip temizlenmiş gibi görünüyordu, ama üzerinde hâlâ kan izleri vardı. Acele bir DNA analizi yaptılar ve bu sabah Jonathan Lowell ile eşleşme çıktı."

Enzo'nun ağzı açık kalır. Duvara doğru yığılır, bacakları kopmak üzereymiş gibi görünür. Ona karşı ellerinde olan tüm kanıtlar arasında bu açık ara en lanetlisiydi. Ama bir nedeni olmalı. Bıçağında Jonathan'ın kanının olmasının bir nedeni olmalı. Açıklamasını duymam gerek.

Şimdi duymam lazım.

"Enzo?" Fısıldıyorum.

"I..." Birkaç kez göz kırpmıyor. "Hepsini sildiğimi sanıyordum." Ne?

Dik durur ve titrek bir nefes alır. "Çok özür dilerim, Millie," diyor. "Sana karşı dürüst değildim. Jonathan'ı öldüren bendim."

FIFTY-NINE

Jonathan'ı öldüren benim.

Öleceğim güne kadar kocamın bu sözleri söylediğini kafamın içinde duyacağım.

Cecelia o ana kadar kendinden son derece emin ve duruma hâkim görünüyordu ama bu itiraf onu sarstı. "Enzo, sen diyorsun ki..."

"Çok üzgünüm," diyor sessizce. "Korkunç bir şey yaptım. Bu konuda yalan söylediğim için özür dilerim. Ama... şimdi bunu düzelteceğim. İtiraf edeceğim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Neredeyse çılgılık atıyordum - çocukların duyabileceği kadar yüksek sesle - ama kendime engel olamıyordum. "Bunu neden yapasın ki?"

Gözlerini kaçırır. "Çok özür dilerim. Bunu bizim için yaptım... sigorta parası için. Çok parasızdık ve..."

Cecelia ne diyeceğini bilemiyor. Ve, bu konuda, ben de I. Çok fazla sorum var. Eğer bunu sigorta parası için yaptıysa, Suzette de bu işin içinde mi? O da tutuklanacak mı? Nereden başlayacağımı bile düşünemiyorum ama sonra kapı çalıyor ve tek bir soru bile soracak vaktim olmadığını fark ediyorum.

Cecelia dikkatini tekrar toplar. "Bu polis," diyor.

Enzo'nun yüzü panikle doluyor. "Millie, lütfen çocukları yukarı çıkarır mısın? Görmelerini istemiyorum."

Kapı zili tekrar çaldı, ardından kapıya vuruldu. Çocukların da görmesini istemiyorum. Ama fazla zamanım varmış gibi görünmüyor.

Oh, Enzo, ne düşünüyordun?

Çocukların hâlâ kreplerini yediği mutfağa giderken neredeyse ayağım takılıyordu. Tanrım, keşke o krepleri bitirmelerine izin verebilseydim. Ama zaman yok. "Çocuklar," diyorum. "İkinizin de odalarınıza gidip kapıları kapatmanızı istiyorum. Hemen."

Bir zamanlar böyle bir talep mızımızlanma ve itirazlarla karşılanırdı. Ama şimdi, anlıyorlar. Tabaklarını bırakıp yukarı koşuyorlar. İki kapı art arda çarpıyor.

Döndüğümde, Enzo ve Cecelia hâlâ kapıyı açmamışlardı; benim izin vermemi bekliyorlardı. Enzo hasta olacakmış gibi görünüyor ama kendini toparlayıp ön kapıyı açıyor. Dedektif Willard'ın orada durması hiç de şaşırtıcı değil, yüzünde nefret etmeye başladığım o acımasız ifade var.

"Enzo Accardi," diyor. "Jonathan Lowell'ı öldürmekten tutuklusunuz."

Dedektif kocamın bileklerine kelepçeleri taktığında, çocuklar yukarıda olduğu için buna tanık olmadıklarına çok seviniyorum. Bileklerimize kelepçe takmanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Metalin derinizi nasıl ısırıldığını ve yürürken neredeyse dengenizin bozulduğunu hissettiğinizi hatırlıyorum. Polis tarafından kelepçelenerek götürülmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Enzo'nun gözlerinde o acıyı görüyorum.

Ve geleceğinde daha çok kelepçe var. Bir ömür boyu.

"Seni seviyorum, Millie," diye sesleniyor Enzo bana. onu götürüyor.

Bahane üretmiyor. Artık masummuş gibi davranmıyor. Kendisi için söylemesi gereken tek şey bu dört kelime.

"Enzo!" Cecelia arkasından sesleniyor, başını yağmurun içine sokuyor. "Ben orada olmadan onlara tek kelime etme! Beni duyuyor musun? Tek bir kelime bile! Seninle orada buluşacağım!"

Dedektifin kocamı polis arabasına götürmesini izledim. Onu arka koltuğa itiyorlar ve içimde bir şeyler kırılıyor. Bir daha asla eve, kocamın yanına gelemeyeceğim. Onu bir daha gördüğümde gözaltında olacaktı.

Neredeyse kesin olarak hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirecek.

Cecelia ön kapımızı kapatıyor ve kapıya yaslanıp başını sallıyor. Islak saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırıyor. "Az önce olanlara inanamıyorum. Şaşkına döndüm."

"Evet," diye idare ediyorum.

"Bir şeyi kaçırıyoruz." Pencereden dikkatle kocamı bizden uzaklaştıran polis arabasına bakıyor -sanki ipucu bir şekilde onda olabilirmiş gibi. "Bize her şeyi anlatmıyor. Para için birini öldürmez. Buna bir an bile inanmıyorum. Başka bir nedeni vardı."

"Belki..."

Bu evi ne kadar çok istediğimizi bilmemesi dışında. İstedığımız fiyatın yüzde on altında olsa bile bizim fiyat aralığımızda değildi ama yine de satın aldık. İpoteğimiz onaylandığında kutlama yaptık ama şimdi keşke banka bizi reddetseydi diyorum. Aramaya devam edebilirdik. Faturalarımızı ödemek için sürekli mücadele etmeyeceğimiz, aynı derecede iyi bir yer bulabilirdik.

"Panik yapma Millie," dedi bana. "Bunu ben halledeceğim."

Ona bir bakış attım. "Kocam az önce cinayeti itiraf etti Cecelia."

Bunun en kötü yanının ne olduğunu ölçmek zor. Akla gelebilecek her yönden korkunç. Ama en zor kısmı Enzo'nun Jonathan'a bunu yaptığını hayal etmek. Jonathan odanın öbür ucundan vurulmadı. Enzo çakısıyla ona doğru yürüdü ve boğazını kulaktan kulağa kesti. Ne tür bir insan bunu yapar?

Ama Enzo'nun hayatında yaptığına inanamayacağım çok şey var. Kocamın bir gangster için parmak kırdığını hayal bile edemezdim ama meğer bu da geçmişinin bir parçasıymış. Görünüşe göre başka bir adamın boğazını kesebilecek türden bir adam.

Ne de olsa o yaptı. İtiraf etti.

Üst katta bir kapı çarptı. Çocuklardan biri, babalarının polis tarafından götürülüşüne tanık olmak için odalarından çıkmış olmalı. Şimdi bununla uğraşmak zorundayım. İkisine de ne olduğunu anlatmalıyım.

"Karakola gitsem iyi olacak," diyor Cecelia. "İyi olacak mısın, Millie?"

Kesinlikle olmaz. Ama şu anda benim için yapabileceği bir şey yok. "İstasyona git."

Başını sallıyor. "Unutma, bu iş daha bitmedi. Ona yardım edeceğim." "Teşekkür ederim," diyorum, ancak onun için gerçekten ne yapabilir ki?

bu noktada bize? Nefsi müdafaa değildi. Ya birinci derece ya da ikinci derece cinayetti. Her iki durumda da, özgürlüğünü sonsuza dek kaybetti.

Cecelia bana sarılıp veda ediyor ve gelişmelerden haberdar olacağına söz veriyor. O gittikten ve ev bir kez daha sessizliğe büründükten sonra, içinde bulunduğum durumun gerçekliğini kavriyorum.

Enzo gitti.

Ve şimdi çocuklara söylemeliyim.

Gıcırdayan merdivenlerden evimizin ikinci katına çıkarken, artık ipotek ödemelerini karşılayamayacağımızı fark ettim. Yapmamız gereken ilk şey bu evi tekrar satışa çıkarmak olacak.

Pazar. Sadece benim gelirimle nerede yaşayabileceğimizi bilmiyorum.

Önce Nico'nun odasına gidiyorum, çünkü iki çocuğumdan daha sorunlu olanı o, ama sonra Ada'nın odasından gelen hıçkırıkları duyuyorum - bu kız her zaman her şeyi çok zorlaştırıyor. Ve bu durumda onu suçlayamam. Kapıyı çaldım ve cevap vermeyince yine de içeri girdim.

Ada yatağında uzanmış, yastığına hıçkırarak ağlıyor, dar omuzları şiddetle titriyor. Aslında tüm vücudu titriyor. Geçen yıl hastanede nöbet geçiren birini görmüştüm ve bu da ondan pek farklı görünmüyor. Ada her zaman babasının kızı olmuştur ve babasının ne yaptığını öğrenmek onun dünyasını yıkacak. Onu ağlarken izlemek bile tutamadığım gözyaşlarımın akmasına neden oluyor.

Enzo, bunu bize nasıl yaparsın? Nasıl yapabildin?

"Ada." Yatağının kenarına oturdum ve yumuşak siyah saçlarını okşadım. "Ada, tatlım... Sana aşağı gelmemeni söylemiştim."

Yastığına doğru tam olarak çıkaramadığım bir şeyler söylüyor.

"Sorun yok." Saçlarını tekrar okşadım. "Her şey yoluna girecek."

Kimi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum. Eğer onu ikna etmeye çalışıyorsam, işe yaramıyor. Ben de kendimi ikna edemiyorum. Sadece çenemi kapatmalıyım.

Ada yatakta kaykılıyor, şiş ve kan çanağına dönmüş gözleriyle bana bakıyor. "Babamın Bay Lowell'ı öldürdüğünü düşünüyorlar."

İçimden yalan söylemek geliyor ama ne anlamı var ki? "Evet. Öyle."

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. "Ama yapmadı!"

Bundan sonraki kısım onun için zor olacak ama er ya da geç bunu duyacak. İnternette okumasından ya da bir arkadaşından duymasındansa benden duyması daha iyi. "Ada, tatlım, itiraf etti," diyorum ona. "Onlara Bay Lowell'ı öldürdüğünü itiraf etti."

"Ama yapmadı!" diye ağlıyor. "Yapmadığını biliyorum!"

Elimi omzuna koymaya çalışıyorum ama beni omuz
silkerek uzaklaştırıyor. "Nereden biliyorsun?"
"Çünkü" diyor kızım, "onu öldüren bendim."

PART III

SIXTY

ADA

Benim adım Ada Accardi ve on bir yaşımdayım.

Siyah saçlarım ve aslında kahverengi olan gözlerim var, ancak bazı insanlar onların da siyah görüldüğünü söylüyor. Nicolas adında bir erkek kardeşim var ve dokuz yaşında. İki dili akıcı bir şekilde konuşabiliyorum: İngilizce ve İtalyanca. En sevdiğim yemek peynirli makarna, özellikle de annemin yaptığı şekilde. En sevdiğim kitap Lois Duncan'ın yazdığı Havva'nın Kızları. En sevdiğim dondurma çeşidi kurabiye hamuru.

Ayrıca, yan komşum Jonathan Lowell'ı öldürdüm. Bir şey daha var:

Üzgün değilim.

Ürkütücü Yan Komşunuzu Nasıl Öldürürsünüz-Ada Accardi'den Bir Kılavuz, Beşinci Sınıf

1. Adım: Evinizi ve Sevdiğiniz Her Şeyi Geride Bırakın

Yarın taşınıyoruz.

Annem ve babam bu konuda çok heyecanlılar. Özellikle de babam. Sürekli bu harika yeni evde yaşayacağımızdan ve burayı çok seveceğimizden bahsediyor. Bizim için harika bir şey yapıyorlarmış gibi davranıyorlar ama ben taşınmak istemiyorum. Bronx'u seviyorum. Bütün arkadaşlarım burada. "Çok küçük" dedikleri bu daireyi bile seviyorum. Ama on bir yaşındayken başka seçeneğiniz yok. Annen ve baban sana taşınman gerektiğini söylerse, hareket etmek zorundasın.

Neyse, işte bu yüzden uyuyamıyorum.

Son bir saattir yatakta uyanık bir şekilde yatıyor ve tavana bakıyorum. Tavanımı seviyorum. Boyasında bir sürü çatlak var, ama çatlaklar tanıdık geliyor. Mesela tam ortasında bir yüze benzeyen bir çatlak var. Adını Constance koydum.

Gittiğimizde Constance'ı özleyeceğim.

"Nico?" Karanlığın içine fısıldıyorum.

Ailemin evimizle ilgili kötü olduğunu söylediği şeylerden biri de Nico ve benim aynı odayı paylaşmak zorunda olmamız. O bir erkek ve ben bir kız olduğum için, paylaşmak zorunda olmamalıyız. Babamın odanın ortasına bir perde asması dışında sorun yok. Nico ile paylaşmayı umursamıyorum. Ben uyuduğumda onun da benimle birlikte odada, perdenin diğer tarafında olduğunu bilmek hoşuma gidiyor.

"Öyle mi?" Nico fısıldayarak karşılık verir.

Uyandı. Güzel. "Uyuyamıyorum."

"Ben de uyuyamıyorum."

"Keşke taşınmak zorunda olmasaydık."

Nico'nun yatağı, o yuvarlandığında hep çıkardığı o yüksek gıcırdama sesini çıkarıyor. "Biliyorum. Bu hiç adil değil."

Nedense Nico'nun da gitmek istememesi beni daha iyi hissettiriyor. Çünkü annem ve babam çok heyecanlı. Sanırsın Disneyland'e taşınıyoruz.

Ama onun için benim için olduğu kadar kötü değil. Nico her zaman benden daha kolay arkadaş edinmiştir. Herkes Nico'yu hemen sever. Ama benim hep aynı iki en iyi

arkadaşım oldu-

Inara ve Trinity - anaokuluna başladığımdan beri. Ayrıca, ilkokuldan mezun olmama sadece üç ay kaldı ve mezuniyetimi kaçıracağım. Onun yerine, hiç tanımadığım bir grup çocukla birlikte mezun olacağım.

Nico, "Belki de berbat olur," diyor, "ve annemle babam geri taşınmak isterler."

"Muhtemelen Hayır. I düşünmek Bu yeni ev oldu gerçekten pahalı."

"Doğru. Garajı bile zor karşıladıklarını söylediler."

"İpoteği mi kastediyorsun?"

"O farklı mı?"

İpoteğin ne olduğunu anlamıyorum ama garajla aynı şey olmadığını biliyorum. Oldukça eminim. "Üniversiteye gidene kadar bu yeni evde yaşamak zorundayız."

Perdenin diğer tarafında sessiz. "Belki o kadar da kötü olmaz. Belki de sevmeye başlarız."

Bunu hayal bile edemiyorum. Yeni arkadaşlar edinmeyi ve büyük, korkutucu bir eve alışmayı hayal bile edemiyorum.

"Nico?" Ben söylüyorum.

"Uh-huh."

"Perdeleri açabilir miyim?"

Odanın iki tarafını ayıran perdeler aslında benim içindi. Babam onları taktığında annem bana bunu "artık genç bir kadınsın ve mahremiyete ihtiyacın var" diye yaptığımızı söyledi. Ama ben geceleri hep perdeleri açmak istiyorum.

"Tamam," diyor Nico memnuniyetle.

Yataktan çıktım ve perdeleri geri çektim. Nico, Super Mario Bros. yatak örtüsünü boynuna kadar çekmiş ve siyah saçları dağınık. Bana el sallıyor, ben de ona el sallıyorum.

Annemle babamın Nico'yu hastaneden eve getirdikleri günü hatırlıyorum. Annem bunu hatırlamamın mümkün olmadığını söylüyor çünkü henüz iki yaşındaydım ve beynim henüz anı oluşturmıyordu ama yemin ederim hatırlıyorum. Annem onu küçük bebek taşıma çantasında eve getirmişti,

ve o kadar küçüktü ki. Bu kadar küçük olduğuna inanamıyordum! Bebeklerimden bile daha küçüktü.

Onu tutup tutamayacağımı sordum ve annem çok dikkatli olursam tutabileceğimi söyledi. Ben de kanepeye oturdum ve annem onu kucağıma yatırdı. Başını desteklemem gerektiğini söyledi, ben de öyle yaptım. Daha çok yaşlı bir adam gibi görünmesine rağmen kucağa alınmaktan çok mutlu görünüyordu. Sonra parmağımı küçük ağzına soktum ve parmağımı emdi. Ve ona "Seni seviyorum, Nico" dedim.

Kardeşimin oda arkadaşım olmasını özleyeceğim.

SIXTY-ONE

Bugün taşınma günü.

Babamın büyük bir kamyonu var ve çoğunlukla birlikte çalıştığı birkaç arkadaşıyla birlikte her şeyi taşıyor. Annem sürekli sırtını inciteceğini ve dikkatli olmasını söyleyip duruyor, o da inciteceğini söylüyor ama hiç incinmiyor, o yüzden neden bu kadar endişelendiğini bilmiyorum. Onun da bunun aptalca olduğunu düşündüğünü söyleyebilirim, ama annem böyle üzüldüğünde genellikle pes ediyor.

Annem gerçekten iyi bir annedir. Öyle bir anne ki, yarın okul için bir tepsi pirinç patlağı getirmeniz gerektiğini unuttuysanız ve neredeyse yatma vakti geldiyse, dışarı çıkıp pirinç patlağı ve marshmallow alır, sizin için hazırlar ve ertesi gün okula hazır olmalarını sağlar. (Bu yakın zamanda Nico'nun başına geldi, bu yüzden doğru olduğunu biliyorum.) O bizi seven ve bizimle ilgilenen ortalama iyi bir anne.

Ama babam farklı.

Babam aslında her şeyi yapabilir. Mesela annem dışarı çıkıp pirinç patlaklı kareler yapmak için malzeme alabilir ve yarın okula hazır edebilir. Ama eğer ben babama

Çin'den gelen Rice Krispies karelerine ihtiyacım olduğunda, onları benim için hazırlardı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama ertesi gün okul için ihtiyacım olduğunda onları getirirdi.

Ayrıca, büyük bir kamyon kullanıyor ve eskiden onunla birlikte ön tarafa binmeme izin veriyordu, ama sonra annem öğrendi ve kızdı. Şimdi izin vermiyor, çünkü annemin çok zeki olduğunu ve güvenli olmadığını söylerse yapamayacağımı söylüyor.

Yeni evdeki odam büyük. Nico ile paylaştığımız odanın yaklaşık iki katı büyüklüğünde. Babam en büyük olduğum için odamı ilk benim seçebileceğimi söyledi, ben de köşedeki odayı seçtim. Kitap okurken dışarı bakabileceğim bir sürü penceresi var.

Ancak tam da yeni odamda kitapları yerleştirirken ağlamaya başladım.

Çok fazla ağlıyorum. Herkes benim hakkımda bunu söylüyor. Ama elimde değil! Üzgün olduğumda ağlarım. Anlamadığım şey, diğerlerinin neden daha sık ağlamadığı. Nico bile artık neredeyse hiç ağlamıyor.

Ben yatakta oturmuş ağlarken babam yatak odamın önünden geçiyor. Hemen elindeki kutuyu bırakıyor ve yanıma oturuyor. "Sorun nedir, piccolina? Neden üzgünsün?"

Ona bakmak için gözlerimi kaldırıyorum. Neredeyse annem kadar uzunum ama babam ikimizden de çok daha uzun. Beni okuldaki almaya geldiğinde, okuldaki diğer kızlar onun çok yakışıklı olduğunu söylüyorlar. Ayrıca Inara'nın annesi de ona aşık. Ama ben onu o şekilde düşünmüyorum.

"Eve dönmek istiyorum," diyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Ama burası artık evim. Ve çok daha iyi bir ev."

"Bundan nefret ediyorum."

"Ada, bunu kastetmiyorsun."

O kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyor ki ona ciddi olduğumu söylemiyorum. Eğer parmaklarımı şıklatıp tekrar evimize, küçük dairemize dönebilseydim, bunu bir saniyede yapardım.

"Bak sana ne diyeceğim," dedi. "Yeni evimize bir şans ver. Ve eğer bir yıl içinde hala nefret ediyorsan, o zaman geri taşınırız."

"Hayır, yapmayacağız."

"Yapacağız! Sana söz veriyorum." "Annem bunu yapmamıza izin vermez."

Bana göz kırpmıyor ve İtalyanca olarak "Yine de yapıyoruz" diyor.

Ona inanmıyorum ama bu beni daha iyi hissettiriyor. Ayrıca, düşündüğümde, muhtemelen haklı. Bir yıl içinde her şey farklı olacak. Belki o zamana kadar burayı gerçekten seveceğim.

SIXTY-TWO

Adım 2: Uyum Sağlamaya Çalışın - Kötü Bir Şekilde

Daha önce hiç yeni çocuk olmamıştım.

Sınıfın önünde durup bize kendini anlatmak zorunda kalan yeni çocuk için hep üzüldüm. Ve şimdi o benim. Beşinci sınıflarla dolu bir odanın önünde, annemin benim için hazırladığı kaşındırıcı, rahatsız pembe elbiseyi giyiyorum. Mağazada okulun ilk günü için almak istediğim çok güzel, beyaz, uçuşan bir elbise vardı ama nedense annem asla beyaz giymeme izin vermiyor, o yüzden bu elbiseyi giydim. Ve şimdi ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Devam et Ada," dedi öğretmenim Bayan Ratner bana. "Herkes biraz kendinden bahset."

Bayan Ratner'ı sevmiyorum. Eski öğretmenim Bayan Marcus gençti ve her zaman bu sevimli mor gözlükleri takardı ve her Perşembe bize şeker getirirdi. Bayan Ratner yaklaşık bir milyon yaşında ve sanırım gülümseme kasları artık çalışamayacak kadar yaşlanmış olabilir.

"Adım Ada," diyorum, "New York'tan geliyorum."

Bunun yeterli olup olmadığını kontrol etmek için Bayan Ratner'a bakıyorum. Yeterli değil.

"Okumayı severim," diyorum. "Ve eskiden bale dersleri alırdım." Dokuz yaşımdan beri bale dersi almıyorum ama bunun yeterli olabileceğini umuyorum.

Öyle değil.

"En sevdiğim ders İngilizce," diye devam ediyorum. "Ve babam İtalyan, bu yüzden İtalyanca konuşuyorum."

"Ada'ya sorusu olan var mı?" Bayan Ratner sınıfa hitap ediyor.

Sınıftan bir çocuk elini kaldırır. "Eğer babanız bir uzaylıysa, yeşil midir?"

"O bir uzaylı değil. O bir İtalyan." "Uzaylı dedin."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Sonra ikinci soru geliyor: "Madem İtalyansın, nasıl oluyor da en sevdiğin ders İngilizce oluyor?"

"Babam İtalyan," diye açıklıyorum. "Ben buralıyım."

"Hayır, değilsin" diyor başka bir çocuk. "Buraya yeni taşındın. Nasıl buralı olabilirsin?"

"Yani," diyorum, "ben New Yorkluyum, yani buralı."

"Burası New York değil," diyor ilk çocuk.

"Ama burası New York Eyaleti." "Yani?"

Bayan Ratner diğer çocukların bana birkaç dakika daha soru sormasına izin veriyor. En sevdiğim film ya da en sevdiğim TV programı gibi bazı sorular soruyorlar. Ama tuhaf olan başka sorular da soruyorlar. Mesela neden elbiseyle çorap giyiyorum? Ve babamın uzaylı olup olmadığını soran aynı çocuk bana uzaylılara inanıp inanmadığımı ve hiç uzaylı görüp görmediğimi soruyor.

Yerime döndüğümde yanımdaki çocuk bana bakıyordu. Bu oldukça sinir bozucuydu ve sonunda ona "Ne oldu?" diye sordum.

Sonra da "Eğer bir uzaylıysan, şimdiye kadar gördüğüm en güzel uzaylısın." dedi.

Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ama sonra Bayan Ratner bizi susturuyor, ben de ne diyeceğimi düşünmek zorunda kalmıyorum.

Öğle yemeği vakti geldiğinde, yanımda oturan çocuk beni kafeteryaya kadar takip ediyor. Aslında nereye gideceğimi bilmediğim için herkesi takip ediyorum ama sanki hep arkamdaymış gibi hissediyorum. Ve sonra sıraya girdiğimde, tam arkamda sıraya giriyor.

"Merhaba Ada," diyor. "Ben Gabe." Ben de "Merhaba," diyorum.

Ben anaokulundayken ya da birinci sınıftayken, sınıfımızdaki tüm çocuklar hemen hemen aynı boydaydı. Ama beşinci sınıfta bazı çocuklar diğerlerinden çok daha büyük. Mesela sadece omzuma kadar gelen çocuklar var, bir de Gabe gibi çok uzun boylu ve üzerimde yükselen çocuklar var.

"Peki şu ana kadar okulu nasıl buldun?" diye soruyor bana.

Bundan hiç hoşlanmadım. Ama bunu söyleyemem. O yüzden omuz silkiyorum. "Sorun değil."

"Buraya nasıl taşındınız?"

"Ailem buranın çocukların büyümesi için iyi bir yer olduğunu falan düşünüyor."

"Oh, değil." Gabe'in gözleri fal taşı gibi açılıyor ve bir an için bana Nico'nun yakalamak istediği peygamberdevesini hatırlatıyor. "Bu çocuğun birkaç yıl önce ortadan kaybolduğunu biliyor muydun? Bir gün buradaydı, bir gün yoktu."

Neden bahsettiğini bilmiyorum. Eğer bu kasaba güvenli olmasaydı, ailem bizi buraya taşımazdı. "Okulumuzdan mı?"

"Hayır, birkaç kasaba ötede yaşıyordu ama hep birlikte aynı kampa giderdik." Gabe bu kayıp çocuk hakkında konuşmak için fazla heyecanlı görünüyor. "Okçulukta çok iyiydi ama ben daha iyi bir yüzücüydim. Adı Braden Lundie'ydi. Dediğim gibi, bir gün okuldan eve hiç gelmedi ve kimse ona ne olduğunu anlayamadı."

"Genellikle aileden biri olduğunu söylerler." Bir keresinde haberleri izlerken annemin babama bunu söylediğini duymuştum ve onları duyamadığımı sanmıştım.

"Hayır, değildi," diye ısrar ediyor Gabe. "Braden'ın ailesi polisle birlikte çalışıyor ve onu bulmak için çok uğraşıyorlardı. Ama asla bulamadılar." Bana uğursuz bir bakış attı. "Muhtemelen şimdi ölmüştür."

"Belki de kaçmıştır."

"O sadece sekiz yaşındaydı! Nereye gitmiş olabilir ki?"

Sekiz yaşında bir çocuğun ortadan kaybolması fikri kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Nico'yla birlikte otobüsü beklediğimden emin olmalıyım.

Eğer birlikte olursak, hiçbir şey olur.

"İstersen," diyor Gabe, "seni eve bırakabilirim, böylece başına bir şey gelmez."

"Otobüse biniyorum."

Öyle olmasa bile, Gabe ile takılmak istemiyorum. Her ne kadar arkadaş edinmek istesem de, o ürkütücü biri. İnce kıvrıcık saçlarında bir şey var. Ayrıca kötü kokuyor. Duş alması lazım. Ben her gece duş alıyorum çünkü annem güzel kokmanın önemli olduğunu söylüyor.

"Peki," dedi, "belki bugün okuldan sonra evime gelebilirsin."

"İznim yok," diyorum. "Okuldan sonra hemen eve gelmem gerekiyor."

"Belki başka bir gün?" diye sorar umutla. "Belki."

Gabe ile hiçbir gün takılmak istemiyorum ama bunu söylersem beni rahat bırakacağını umuyorum. Ama beni yalnız bırakmıyor. Yemek için sırada beklediğimiz süre boyunca benimle konuşuyor ve sonra beni masama kadar takip ediyor. Onunla oturmak istemiyorum ama sanırım yalnız oturmaktan iyidir.

SIXTY-THREE

Nico ve ben okuldan eve giderken otobüse birlikte biniyoruz. Bugün bir sürü yeni arkadaş edinmiş olması şaşırtıcı değil ama yine de benim yanımda oturuyor.

"Okul nasıldı?" Ona sordum.

"Oldukça iyi," diyor. "Pek çok çocuk beyzbol oynamayı seviyor."

Keşke ben de Nico gibi sporda iyi olsaydım. Yüzmede iyiyim çünkü babam bana öğretti ama bu bir grup aktivitesi değil. Benim yaşımdaki çocuklar için bir yüzme takımı olduğunu bile sanmıyorum. Yapmaktan hoşlandığım bir diğer şey de kitap okumak ve bu da bir grup aktivitesi değil.

"Bazı çocuklar bu hafta sonu beyzbol oynamak için parka gidecekler," diyor. "Belki annem gitmeme izin verir."

"Sadece dikkatli ol," diyorum. "Birkaç yıl önce kaybolan Braden Lundie adında bir çocuk olduğunu biliyor muydun? O da senin yaşlarındaydı. Kimse ona ne olduğunu bile bilmiyor."

"Yani?"

"Yani! Ona bir şey oldu. Belki biri onu öldürmüştür."

"Tanrım, Ada." Nico gözlerini deviriyor. "Annemden daha çok endişeleniyorsun."

Haklı olabilir. Neden bu kadar çok endişelendiğimi bilmiyorum. Keşke endişelerimi kapatabilsem.

"Endişeleniyorsan," diyor Nico, "gelip izleyebilirsin."

Bunu yapabilirim, ama gerçekten, kendi yaşımdaki çocuklarla vakit geçirmeyi tercih ederim. Bugün hiç arkadaş edinmedim. Gabe dışında ve onunla okul dışında vakit geçirmeyi gerçekten ama gerçekten istemiyorum. Onu okulda görmek zorunda olmam yeterince kötü.

"Dün gece kendi odanızda daha mı iyi uyudunuz?" Nico'ya sordum.

Bir dakika düşünür ve başını sallar. "Hayır, korkmuştum. Seni özledim."

Bunu söylediğine sevindim. Dün gece odamda tek başıma uyumakta çok zorlandım. "Ben de seni özledim."

"Belki bir ara yatıya kalabiliriz?" diye öneriyor. "Uyku tulumu getirip senin odanda yerde uyuyabilirim."

"Ya da senin odanda uyuyabilirim?"

"Sırayla yapabiliriz," diyor mutlu bir şekilde.

Otobüs, yaşadığımız çıkmaz sokak olan Locust Sokağı'na geldi. Nico ve ben, yolun karşısında oturan Spencer adlı çocukla birlikte iniyoruz. Spencer'ın annesi onu çoktan bekliyor ve hemen eve götürüyor, ama bizim annemiz evde bekliyor. Çantamda evin anahtarları var ve annem biz eve geldiğimizde işten henüz gelmemişse, o gelene kadar sorumluluğun bende olduğunu söylüyor.

Bizimkinin yanındaki evin önünden geçerken, pencerede birinin olduğunu fark ediyorum. Komşumuz olmalı. Babamla aynı yaşlarda bir adam ve bizi görünce el sallıyor. Nico da el sallıyor, ben de sallıyorum ama kendimi tuhaf hissediyorum. O adamın neden pencerenin önünde durup okul servisinin gelişini izlediğini bilmiyorum.

Bu çok garip bir şey.

SIXTY-FOUR

3. Adım: Yeni Evinizde Yaşamayı Öğrenin

Nico garip davranıyor.

Okuldan sonra Lowell'ların evine gidiyor çünkü arka bahçede beyzbol oynarken camlarını kırmış, bu yüzden ev işleriyle uğraşması gerekiyor. Her neyse, her gün oraya gidiyor gibi görünüyor ve annem dönene kadar eve gelmiyor. Ona ne tür işler yaptırdıklarını sordum ve sadece temizlik yaptığını söyledi. Ama sonra neyi temizlediğini sorduğumda sustu.

Ona her ne yaptırıyorlarsa, bu onu huysuzlaştırıyor. Arkasını temizleyecek bir hayvanları bile yok. Ona çöp mü attırıyorlar? Bulaşık mı yıkatıyorlar? Ona bir kayayı tepeye doğru ittiriyorlar ve tepeye ulaşır ulaşmaz kaya tekrar aşağıya yuvarlanıyor mu?

Eğer bu, aynı odayı paylaştığımız eski günlerde olsaydı, yatma vaktine kadar beklerdim ve sonra

ona bunu sordum. Ama şimdi Nico geceleri kendini odasına kapatıyor ve benimle pek konuşmuyor.

Bu akşam yemek sırasında neredeyse hiç yemiyordu. Annem onun sevdiği gibi bol tereyağlı ve tuzlu patates püresi yapmıştı ama o püreyi büyük bir yığın haline getirip farklı şekillere sokmaya devam etti. Yemek bittikten sonra odasına gittim. Kapıyı çaldım, bu kadar uzun süre aynı odayı paylaştıktan sonra hala garip geliyor.

"Meşgulüm!" diye sesleniyor.

"Ben Ada!" Kapıdan sesleniyorum. "Hâlâ meşgul!"

Sonra kapı kolunu denedim ve kilitliydi. Dokuz yaşındaki bir çocuğun kapısında neden kilit olur ki? Bu güvenli değil gibi geliyor.

Oh hayır, gerçekten annem gibi konuşuyorum. Harika, sıkıcı ebeveyne çekmişim. Şansıma.

Yapılacak en iyi şeyin ertesi sabah otobüs durağına yürürken ona bunu sormak olduğuna karar verdim. Durağa kadar yürüdüğümüz ve daha sonra eve döndüğümüz birkaç dakika, gün içinde ikimizin baş başa kaldığı tek zaman. Ama sonra durağa vardığımızda Bayan Archer orada dikilmiş, ikimize, özellikle de Nico'ya ters ters bakıyor. Ama son zamanlarda Nico otobüs durağına kadar yürümemi bile beklemiyor. Sabahları kapıdan hızla çıkıyor ve otobüsün gelmesini beklerken bana bakmıyor bile.

Bu sabah, benden önce gitmediğinden emin olmak için fazladan erken kalktım. Aşağı indiğimde, Nico'dan hiçbir iz yoktu. Kahvaltıda hızlıca bir kase mısır gevreği yemek için yeterli zamanım olduğunu düşündüm, ancak mutfağa girdiğimde Martha temizlik yapıyordu ve ben de onun yoluna çıkmak istemiyordum. Evimize temizliğe gelen bir kadının olması çok garip. Bronx'tayken sadece zengin arkadaşlarımızın temizlikçileri olurdu ve bizim zengin olmadığımıza eminim.

"Kahvaltı ister misin?" Martha bana sordu.

Başımı salladım. "Bana mısır gevreği kutusunu uzatabilir misin?"

Martha'nın gözleri büyür. "Kahvaltıda mısır gevreği mi?"
Neden bu kadar korkmuş görüldüğünü anlamıyorum.
Kahvaltıda mısır gevreği yemenin nesi yanlış? Yani, mısır
gevreği bunun için değil mi?

Ama yine de Martha garip biri. Neredeyse hiç
konuşmuyor, saçını o kadar sıkı topuz yapıyor ki acı veriyor
gibi görünüyor ve ayrıca sürekli anneme bakıyor. Her
zaman. Nedenini hiç bilmiyorum.

"Sana omlet ve sosis yapabilirim," dedi bana. "Bu
düzgün bir kahvaltı olur."

Ona hayır, zamanım yok diyemeden buzdolabını açıyor
ve bir kutu yumurtaya uzanıyor. Uzanırken gömleğinin kolu
yukarı kalkıyor ve bileğinin etrafında koyu mor
morluklardan oluşan bir halka olduğunu fark ediyorum.
Sanki çok sıkı bir bileklik takmış gibiydi.

"Kendine zarar verdin mi?" Ona sordum.

Elinde tuttuğu yumurta kartonuyla donakalır. Bakışları
bileğine düşüyor ve morluğu kapatmak için kolunu
çekiştiriyor. "Ben... Hayır."

"O zaman neden morlukların var?" Beni
ilgilendirmediğini bildiğim halde soruyorum.

Birkaç kez göz kırpmıyor. "Ben... Ben sadece..."

Birdenbire çok üzgün görünüyor. Acaba Martha'nın başı
dertte mi diye düşünüyorum ve belki de ona yardım etmeye
çalışmalıyım. Ama ne yapabilirim ki? Ben sadece 11
yaşımdayım. Kendi sorunlarımı bile çözemiyorum.

Kendi sorunlarımdan bahsetmişken, Martha'ya ne
diyeceğimi düşünürken, ön kapının çarpıldığını duydum.
Nico! Kahretsın, aptal kahvaltımı almaya çalışmamam
gerektiğini biliyordum! Şimdi biz konuşmaya fırsat
bulamadan otobüs durağında olacak.

"Gitmem gerek," dedim Martha'ya. O kadar rahatlamış
görünüyor ki başka bir şey söylemediğime memnun
oluyorum. Zaten sorunlarını bir çocuğa anlatmak isteyecek
değil ya.

SIXTY-FIVE

Bugün babam beni okuldan alıp dondurma yemeye götürecektir.

Bunu eski evimizde de yapardı. Nico çok fazla ilgi çekiyor, bu yüzden babam sadece ikimizin takılması gerektiğini söyledi. Taşındıktan sonra artık bunu yapmak istemeyeceğinden endişeliydim, özellikle de yeni kasabamızda işini kurduğu için, ama sonra dün bana yarın kamyonetiyle beni alacağını söyledi. Ve şimdi okulun dışında onu bekliyorum.

Daha önce hiç arabaya alınmadım, sadece okul otobüsüne bindim, bu yüzden nerede bekleyeceğimden tam olarak emin değilim. Sonunda okulun arkasında duruyorum, çünkü orada arabaların durabileceği bir yer var. Ama sonra herkes ayrılıyor ve ortalık sessizleşiyor ve ben de elimde olmadan Braden Lundie adındaki çocuğu düşünmeye başlıyorum. Kaybolan çocuğu.

Bu düşünce beni gerçekten korkutuyor. Çünkü ortadan kaybolursan, sana ne olur? Yani, yeryüzünden yok olmuş gibi değil. Parçalanmadı. Biri onu aldı.

"Ada?"

İlk başta, arkamdan bir çocuk sesi duyduğuma şükrediyorum. Ta ki arkamı dönüp onun Gabe olduğunu fark edene kadar. Görmek isteyeceğim son kişi.

Birkaç hafta önce okula başladığım ilk günden beri Gabe beni yalnız bırakmıyor. Öğle yemeğinde birlikte oturmak için birkaç kız buldum ve bize katılmaya çalışmaması gerektiğini biliyor ama kafeteryada her zaman arkamda sıraya giriyor ve sonra da teneffüslerde beni takip ediyor. Onunla neredeyse hiç konuşmuyorum, bu yüzden neden beni rahatsız edip durduğunu anlamıyorum.

"Burada ne işin var?" diye sordu bana. "Okul otobüsüne bindiğini sanıyordum."

"Beni alacaklar," diyorum. "Babamın nerede olduğunu bilmemem dışında."

Ve şimdi etrafa baktığımda, ana yoldan bu caddeye çıkmanın hiçbir yolu olmadığını fark ediyorum. Her yer kapatılmış. Yani babamın beni burada bulmasına imkan yok. Etrafta dolaşıp onu bulabilir miyim diye bakmalıyım. Ve sonra ona bir cep telefonuna ihtiyacım olduğunu söylemeliyim, çünkü gerçekten ihtiyacım var.

"Dinle Ada," diyor Gabe, "sana bir soru sormak istiyorum."

Bana soru sormasını istemiyorum. "Üzgünüm, babamı bulmam gerek."

"Doğru, ama sana şunu sormam gerek." Gabe hayır cevabını kabul etmekte çok kötü. Sinir bozucu. "Bir ara benimle çıkmak isteyebileceğini düşünüyor musun?"

"Biriyle çıkmaya iznim yok."

Bu resmi bir kural değil, ama sorarsam öyle olacağını hissediyorum. Ama sormayacağım, çünkü Gabe ya da başka biriyle çıkmak istemiyorum.

"Peki, elini tutsam sorun olur mu?"

Gabe elimi tutmak için uzanmadan önce bu sefer hayır deme şansım bile olmuyor. Onunki terli ve sıcak. Dokunması oldukça iğrenç. Geri çekiliyorum ama o geri çekilmek yerine bileğimi tutuyor.

"El ele tutuşmak istemiyorum," diyorum. Artık elimi tutmuyor olsa da bileğimi kavırıyor.

Gabe hâlâ anlamıyor. Uzun parmakları bileğimi çevreleyip sıkıca kavlıyor. "Sadece iki dakikalığına Ada. Lütfen?"

"Canımı yakıyorsun," diyorum dişlerimin arasından. "Hayır, incitmiyorum," diye ısrar ediyor.

Elimi çekmeye çalışıyorum ama çok sıkı tutuyor. Annemin bana söylediği bir şeyi düşünmeye başlıyorum, erkeklerin bacak aralarının ne kadar hassas olduğunu ve oraya tekme atarsan seni rahat bırakacaklarını. Ama bunu test etmeye fırsat bulamadan, bir dizi kızgın İtalyanca kelime ve ardından babamın "KIZIMA NE YAPTIĞINI SANIYORSUN?" diye gürleyen sesiyle bölünüyoruz.

Gabe bileğimi anında bıraktı. Babam koşarak yanımıza geliyor ve onu hiç görmediğim kadar kızgın görünüyor. Boynunda kocaman korkunç bir damar belirmiş ve sağ eli yumruk olmuş. Gabe'i kaldırıp ikiye bölmek istiyor gibi görünüyor. Ve eminim istese bunu yapabilir. Yani, babam gerçekten güçlüdür.

"Ben... ben özür dilerim," diye kekeliyor Gabe.

"Hayır!" Babam elini bana doğru salladı. "Ondan özür dile!" Gabe altına işemek üzereydi. "Özür dilerim Ada! Gerçekten çok üzgünüm!"

Babam Gabe'i kan revan içinde bırakmamak için kendini zor tutuyor gibi görünüyor. Ona çok yaklaşıyor ve kara gözleri dehşet verici görünüyor. Benimkiler de aynı renk ama asla onunkiler gibi korkutucu görünmüyorlar.

"Eğer kızıma bir daha dokunursan," diye tıslıyor babası ona, "özür dilemenin gerçekte ne anlama geldiğini anlayacaksın. Beni anlıyor musun?"

"Evet!" Gabe ağlıyor. "Yani, hayır! Yani..."

İkimizin arasına bakıyor ve sonra başka bir şey söylemeden olabildiğince hızlı bir şekilde kaçıyor.

Babam gerçekten üzgün görünüyor. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmüş müydüm bilmiyorum. İlk başta, zor nefes alıyor, ama

Sonra sakinleşiyor ve yüzünde üzgün bir ifade oluyor.

"Hadi Ada," dedi bana. "Konuşmamız gerek. Kamyonda."

Bana kızgın mı? Ben yanlış bir şey yapmadım. Yaptım mı? Gabe'in elini tutmak istemedim. Ama belki de kaçmaya çalıştığımı anlamamıştır. Bana kızgın görünmemesi dışında. Sadece üzgün görünüyordu. Genel olarak.

Okulun bahçesine park ettiği kamyonetine kadar yürümek zorunda kaldık. Park ettikten sonra beni aramak için etrafta dolaşmış olmalı. Bana içeri girmemi söyledi ve ben arkaya binmeye başladığımda bana öne binmemi söyledi.

Ama sonra arabaya bindiğimizde, motoru çalıştırmıyor. Sürücü koltuğunda oturuyor ve hiçbir şey söylemiyor. Gabe'in beni tuttuğu bileğime bakıyor. Parmaklarının olduğu yer şimdi kızgın bir kırmızı tonuna dönüştü. Acaba bir çürüğüm olacak mı?

"Ada," diyor, "bu korkutucuydu."

Başımı salladım. "Yine de sorun değil. Çünkü sen de oradaydın." "Korkutucu olan da bu," diyor. "Oradaydım. Ama bir sonraki

zaman, orada olmayabilirim. Her zaman orada olmayacağım."

Sanırım haklı, ama aynı zamanda sanki hep oradaymış gibi görünüyor. Ona ne zaman ihtiyacım olsa yanımda oldu. Babama ihtiyacım olduğu ve onun yanımda olmayacağı bir zamanın gelmesi imkansız gibi görünüyor. Mesela, Gabe beni rahatsız ediyordu ve işte oradaydı - onu korkutmak ve beni kurtarmak için bir anda ortaya çıktı.

"Kız kardeşime her zaman orada olacağımı söyledim," diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine, "ama sonra..."

Bana babamın kız kardeşinin adını vermişler. Adı Antonia'ymış ve ben doğmadan önce ölmüş. Babam bazen ondan ve onu ne kadar çok sevdiğinden bahseder ama nasıl öldüğünü hiç anlatmaz. Yine de kötü bir şey olmalı, çünkü çok gençmiş.

"Eğer bir çocuk sizi rahatsız ediyorsa," diyor, "ondan durmasını isteyin. Bu konuda kararlı olun. Bildiğinden emin olun."

Ciddiyetle başımı sallıyorum.

"Ama durmama ihtimali de var." Babamın kara kaşları bir araya geliyor ve aralarında derin bir kırıışıklık oluşuyor. "Ve eğer bu olursa..."

Babam bir an sessiz kalır, bir şeyler düşünür. Sonunda elini cebine atar ve her zaman yanında taşıdığı çakıyı çıkarır. Babasının ona verdiği ve üzerinde baş harflerinin kazılı olduğu çakıyı.

"Bunu bana senin yaşındayken babam vermişti," diyor. "Şimdi sana veriyorum."

"Baba!" Ağlıyorum. "Yanımda bıçak taşıyamam! Başım belaya girer!"

"Kimse bilmezse başınız belaya girmez" diyor.

Elindeki bıçağa bakıyorum. Yapmamam gerektiği halde, onu almak için can atıyorum. O bıçağı hep sevmişimdir çünkü bana babamı hatırlatır. Bir gün Nico'ya vereceğini düşünmüştüm ama onun yerine bana veriyor.

"Bununla ne yapmam gerekiyor?" Ona sordum.

"Hiçbir şey," diyor. "Yanımda taşıyorsun ama hiç kullanmıyorsun. Sadece mecbur kalırsan."

"Ama..." Hala elinde olan bıçağa bakıyorum. Bıçak geri çekilmiş ama eminim keskindir. "Gerçekten yapabileceğimi düşünüyorsun..."

"Sadece mecbur kalırsan Ada," diye tekrarlıyor. Göbek deliğinin sağındaki bir bölgeye dokunuyor. "Bıçağı tam buraya saplayacaksın. Ve sonra..." Bileğini sarsıyor. "Dönüyorsun."

Ona bakıyorum. "Bunu hiç yaptın mı?"

"Ben mi?" Kaşları havaya kalktı. "Oh, hayır. Bu sadece... uyarıcı."

Bıçağı bana tekrar uzattı. Bu sefer ben alıyorum.

SIXTY-SIX

4. Adım: Korkunç Gerçeklerden Şüphelenmeye Başlayın

Cumartesi öğleden sonra ve ben mutfaktayım, akşam yemeğinden önce bir şeyler atıştırmak isteyip istemediğime karar vermeye çalışıyorum, o sırada Nico arka kapıdan içeri süzülüyor.

Sabahtan beri onu görmedim. Gerçi bugünlerde bu alışılmadık bir durum değil. Eskiden hafta sonlarının neredeyse her saniyesini kardeşimle geçirirdim ama şimdi ya Küçükler Ligi'nde ya da odasına kapanmış durumda. Birkaç kez onu yakalayıp otobüs durağına kadar birlikte yürümeyi başardım ama işe yaramadı. Konuşmak istemiyordu.

Yani onu bütün gün görmemem garip değil. Ama arkadan gizlice girmesi garip. Ve pantolonunun önünde çiş lekesi gibi bir şey olması daha da garip.

Nico altına mı kaçırdı?

"Nico?" Dedim.

Pantolonunu mutfak masasının arkasına saklamaya çalışıyor ama ben çoktan gördüm. "Ne?"

"İyi misin?"

"Ben iyiyim," diyor. "Lowell'ların evindeydim ve içtiğim suyu üzerime döktüm."

Ama öyle olduğunu sanmıyorum. Çünkü şimdi daha yakın, o da çiş gibi kokuyor. Ona inanmadığımı anlıyor ve yüzünde endişeli bir ifade beliriyor.

"Kimseye söyleme, tamam mı Ada?" diyor.

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum. "Ama... Yani... Nasıl..."

Dokuz yaşındaki bir çocuk nasıl altını ıslatır? Nico yaklaşık dört yaşındayken yatağını ıslattığını hatırlıyorum ama bu uzun zaman önceydi.

"Sadece çok uzun süre içimde tuttum" diyor.

Hâlâ anlamıyorum. Ama o kadar utanmış görünüyor ki, bu konuda ona zorluk çıkaracak değilim. "Tamam..."

"Kimseye söylemeyeceğine yemin eder misin?" "Yemin ederim."

"Çünkü eğer yaparsan, o zaman ispiyoncu olursun." "Yapmayacağımı söyledim!"

Sonunda memnun görünüyor ve üstünü değiştirmek için aceleyle odasına çıkıyor. Ama ben olanları düşünmeden edemiyorum. Nico zaten garip davranıyor ve bu şimdiye kadarki en garip şeydi. Keşke benimle konuşsaydı. Keşke eskisi gibi olsaydı.

Keşke buraya hiç taşınmasaydık.

SIXTY-SEVEN

En azından derslerim iyi gidiyor.

Okulda hep başarılı oldum. Eski okulumda hep "E" alırdım. Bu temelde A ile aynı şey, ama okulumda insanlar A alamadıkları için kendilerini kötü hissetmesinler diye kullandıkları garip bir notlandırma sistemiydi. E, Beklentileri Aşan anlamına gelir ve alabileceğiniz en iyi nottur. Beden eğitimi hariç her dersten E aldım. Beden dersinden M aldım. (Beklentileri karşılıyor.)

Bayan Ratner, Bayan Marcus'un verdiğiinden çok daha fazla ödev veriyor ama ödev yapmak benim için sorun değil. Büyüdüğümde çocuk doktoru olmak istiyorum, bu yüzden daha çok okulum var. İyi ki ödev yapmayı seviyorum.

Matematik ödevimi yaparken susadım ve bir bardak su içmek için aşağıya indim. İşin tuhafı, merdivenlerden inerken Nico'nun duvarın içinde kaybolduğunu görüyorum.

Beni doğru duydun.

Bunu bilmiyordum ama meğer duvarımızda gizli bir kapı varmış. Nico kapıyı açtı ve içeri girmek üzereymiş gibi görünüyor. Kapıyı kapatmadan önce, "Hey!" diye seslendim.

Yüzü sarsıldı ve beni gördü. Pek mutlu görünmüyordu. "Ah. Sensin."

Daha yakından bakmak için aceleyle merdivenlerin geri kalanını indim. "Bu da ne?"

Kapı kısmen açık, böylece içeriyi görebiliyorum. Küçük bir oda, bizim banyolardan biri kadar ya da belki biraz daha büyük. İçeride pek bir şey yok, sadece birkaç çizgi roman var. Ayrıca karanlık. Tavandan sarkan tek bir ampul var.

"Kimseye söyleyemezsin Ada," diyor Nico. "Burası benim gizli kulüp evim."

Gizli kulüp evi mi? Gerçekten mi? "Bu güvenli görünmüyor." "Ugh!" diye ağlıyor. "Tıpkı annem gibi davranıyorsun!"

Bunu bir hakaret olarak algılıyor ama belki de bu ailedeki tamamen normal ve mantıklı tek kişiyle kıyaslanmak o kadar da kötü bir hakaret değildir. Ama bana kızgın olmasından da nefret ediyorum.

"İçeri gelebilir miyim?" Ben sorarım.

Yüzünü buruşturuyor. "Burası benim kulüp evim Ada. Kızlara izin yok."

Buradaki tek arkadaşının ben olduğumu biliyorum çünkü son zamanlarda onu okuldaki oyun alanında hep yalnız görüyorum, yani kızlarla takılmak istemezse takılacağı kimse olmayacak. Ailelerimiz bunu bilmesede artık Spencer ile oynamasına izin verilmiyor.

"Lütfen?"

Sonunda başını salladı. Onu küçük kare odanın içinde takip ediyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. Kapı kapandığında korkunç bir ses çıkıyor ve kulaklarımı kapatmak zorunda kalıyorum.

İçeri girdiğimizde oda gerçekten küçük geliyor. Dışarıdan küçük olduğunu anlayabiliyordum ama içeriye girdiğinizde daha da kötü hissediyorsunuz. Bir tabutun içinde olmak gibi. Ya da canlı canlı gömülmek. Bu iki şeyden biri.

Ayrıca kirli. Zeminde bir kir tabakası var, bu yüzden içeri girip çıktığı her seferden ayak izlerini görebilirsiniz.

Dışarıda. Köşelerde örümcek ağıları var, yani örümcekler var. İnsanlar örümceklerin iyi tür böcekler olduğunu söylerler ama ben sürüngenlerden hoşlanmam. Ama Nico böcekleri seviyor, bu yüzden onu o kadar rahatsız etmiyor.

Yardım edemem ama o küçük çocuğu düşünüyorum, Braden Lundie. Ortadan kaybolan. Kendisini böyle küçük bir odada, küçük bir yığın çizgi romandan başka bir şey olmadan kilitli bulduğunu hayal ediyorum.

"Burada oynamayı gerçekten seviyor musun?" Ben soruyorum. "Çok küçük..." "Evet, hoşuma gidiyor," diyor Nico inatla. "Eğer nefret ediyorsan Gidebilirsin."

Gerçekten nefret ediyorum. Ve gitmek istiyorum. Ama uzun zamandır kardeşimle sohbet etmedim ve benimle oynayamayacağı korkak bir kedi olduğumu düşünmesini istemiyorum.

"Hayır," dedim. "Kalmak istiyorum."

Kapıya bakıyorum, istediğimiz zaman tekrar açılmasını umuyorum. Ya açılmazsa? Dışarı nasıl çıkacağız? Annem ve babam burada olduğumuzu anlayacaklar mı? Boynum aniden üşüyor ve terliyor ama yine de Nico'nun yanına, yere oturuyorum. Burada sıkışıp kalmayacağız. Babam ne olursa olsun bizi çıkarmanın bir yolunu bulacaktır.

"Yatıya kalmak istediğini söylemiştin, hatırlıyor musun?" Nico'ya söyledim.

"Uh-huh..."

"Belki bunu bu hafta sonu yapabiliriz?"

Başını sallıyor. "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü canım istemiyor."

Birdenbire gözlerim sulandı. Ne olduğunu anlamıyorum. Nico neden bana bu kadar kötü davranıyor? En kötüsü de Nico fark ediyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Sürekli ağlıyorsun," diye yakınıyor. "Seni ağlatmayan bir şey var mı?"

Elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Özür dilerim."

"Eğer ağlayacaksan, o zaman gitmelisin."

Ağlamayı bırakmaya çalışıyorum ama bu o kadar kolay değil. Keřke kendime Ada, ağlamayı kes diyebilseydim, o zaman dururdu. Ama Nico bana birkaç çizgi roman veriyor ve o zaman biraz daha iyi hissediyorum. Sadece izgi romanları okumaya ve başka hiçbir řey dűřünmemeye çalışıyorum. Yapacak bir sürű ödevim olmasına rağmen.

Sonra babam bizi burada saklanırken buldu ve annemle bize çok kızdılar, bu yüzden artık kulüp binasına giremiyoruz. Buna sevindim, çünkü bu kulüp evini hiç sevmiyorum.

SIXTY-EIGHT

Babam Gabe'e bağırdığından beri beni bir daha rahatsız etmedi. Bana çıkma teklif etmedi. Nefes bile almadı.

Ne yazık ki, şimdi de Hunter var.

Haftada üç kez Kütüphane adında bir dersimiz var. En sevdiğim derslerden biri, çünkü okul kütüphanesine gidiyorsunuz, bir kitap seçiyorsunuz ve tüm dönemi okuyarak geçiriyorsunuz. Bunun neden bir ders olduğunu bile anlamıyorum, çünkü bana sadece eğlenceli geliyor. Ama sınıftaki pek çok çocuk bundan şikayetçi.

Bugün Louis Sachar'dan bir kitap seçtim. Lois Duncan'ı bir kenara bırakırsak, o benim mutlak favorim. Yazdığı her şeyi okudum ve şimdi yazdığı her şeyi yeniden okuyorum, çünkü bazen ikinci kez daha eğlenceli oluyor. İlk seferinde fark etmediğiniz şeyleri fark ediyorsunuz. Özellikle de Wayside School serisinde. Bu benim tüm zamanların en sevdiğim serisi olabilir, Harry Potter'dan bile daha fazla. Birincisi ve ikincisi çok iyi. Üçüncüsü de iyi ama benim favorim değil. Bir serinin üçüncüsü genellikle o kadar da harika olmaz, yani bu onun hatası değil.

Bugün beni ağlatsa da çok sevdiğim Bir Gün Angeline'i okuyorum. Ama pek çok kitap beni ağlatıyor. Hunter karşımdaki masaya oturduğunda daha yarısındaydım.

"Merhaba Ada," diyor.

Kitabımdan başımı kaldırmıyorum ama selam veriyorum.

"Adaaaaa," diyor, "benimle çıkar mısın?"

Yan masadaki arkadaşlarından bazıları bizi dinliyor ve konuşmalarımıza kıs kıs gülüyorlar. Bu kadar komik olan ne bilmiyorum. "Hayır, teşekkür ederim."

"Nasıl olur?"

"Randevuya çıkmak istemiyorum."

"Eğer hiç randevuya çıkmazsan," diyor, "o zaman ne yapacaksın? Kitaplarından biriyle mi evleneceksin?"

Yan masadaki çocuklar bunu çok komik buluyorlar.

O andan itibaren ne zaman kütüphaneye gitsek, Hunter masaya gelip bana çıkma teklif ediyor. Gerçekten çıkmak istediğini sanmıyorum, sadece benimle dalga geçiyor. Ya da belki ikisinden de biraz. Eski okulumda kimse çıkmaktan bahsetmezdi ama burada öyle bir şey var gibi görünüyor.

"Lütfen kitabımı okumama izin verir misin?" Ona yalvarıyorum. Hunter, "Tek yapmak istediğin bu," diyor. "Kitap okumak.

Biliyorsunuz, sürekli okumaya devam ederseniz, artık göremeyeceksiniz."

"Bu doğru değil."

"Bu doğru. Eğer çok fazla kitap okursanız, gözbebekleriniz düşer."

Bu hiç doğru değil. Annem okumayı sever ve gözbebekleri düşmedi. Gerçi dürüst olmak gerekirse, benim kadar çok okumuyor - çoğu insan okumaz. Bazen tek yapmak istediğimin bu olduğunu düşünüyorum. Ve keşke Hunter bunu yapmam için beni rahat bıraksa.

Babamın bana verdiği çakıyı düşünüyorum. Şu anda sırt çantamda. En altta, kimsenin bulamayacağı bir yerde. Eğer öğretmenlerden herhangi biri

başım büyük belaya girerdi. Onu evdeki masamın çekmecesinde bırakmak akıllıca olurdu. Ama babam onu sürekli yanımda taşımamı söyledi ve işin aslı ona sahip olmak hoşuma gidiyor.

Ama asla kullanmayacağım. Hayal bile edemiyorum.

Gerçi şu anda bunu yapmak isterdim. Bahse girerim o bıçağı çıkarırsam Hunter çabucak gider.

"Ada," diyor Hunter, "benimle evlenir misin?"

Diğer çocuklar yine gülüyor. Bundan bıktım. Çantamı alıp tuvalete gidiyorum ve dersin geri kalanında orada saklanıp tuvalette kitabımı okuyorum.

SIXTY-NINE

Bugün sahile gidiyoruz.

Yüzmeyi severim ama plajı pek sevmem. Cildimdeki kum hissinden hoşlanmıyorum. Ayrıca, plaja gittikten sonra her yerde kum varmış gibi hissediyorum. Ayak parmaklarımın arasında, dirseklerimin ve dizlerimin çatlaklarında ve duştan sonra bile hala oradaymış gibi hissediyorum.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum!" Gitmeden önce bunu ona söylediğimde annem cevap veriyor. "Ama taşındığımızdan beri hiç aile gezisi yapmadık ve bence bu eğlenceli olacak. Zaten yüzmeyi seviyorsun, değil mi?"

"Sanırım."

Bana gülümsüyor. "Ve bir kitap getirebilirsin."

Sırt çantamda Bir Gün Angeline var. Kütüphaneci kitabı eve götürmeme izin verdi çünkü okulda pek kitap okuyamıyorum ve kitabı bitirmeyi çok istiyorum. Hunter beni rahat bırakmıyor ve belli ki babam da korkutup beni rahatsız etmekten vazgeçirmek için yanımda değil.

Annemin böyle bir durumda ne yapacağını merak ediyorum. Babamın aksine, o her şeyle sakin ve mantıklı bir şekilde ilgileniyor. Belki bana yardımcı olacak bir çözümü vardır.

Hunter'la babamın bıçağını çıkarmadan başa çıkmak çok saçma olurdu.

"Anne," dedim.

Şu anda çekmecemi karıştırıyor ve bana hala uyan bir mayo arıyor. Bu yıl çok büyüdüm ve yakında yeni mayolara ihtiyacım olacak. "Mm-hmm?"

"Bir çocuk sana kötü davranırsa ne yaparsın?"

Annem elindeki mayoyu düşürür ve kafasını çevirir. "Sana kötü davranan bir çocuk mu var?"

Yüzü çok pembeleşti. Onu üzmem istemiyorum. Babamın onunla tansiyonuyla ilgili bazı tıbbi sorunları hakkında konuştuğunu duydum. Anneme bir şey olmasını istemiyorum.

"Ben değilim," diyorum hemen. "Bir arkadaşım. Ona yardım etmeye çalışıyorum."

"Oh." Bu onu sakinleştirmiş gibi görünüyor. "Zorbaların çoğu sadece dikkat çekmek ister ve onları görmezden gelerseniz giderler."

"Peki ya onları görmezden gelmek işe yaramazsa?"

"Önemli olan, size bu şekilde davranılmasına müsamaha göstermeyeceğinizi açıkça belirtmeniz." Tereddüt ediyor. "Sizin kelimelerinizi kullanarak tabii ki."

Tabii ki annem kelimelerini kullan diyecek ve babam elime büyük bir bıçak verecek.

Sonunda plaja gidiyorum ve yanımda bir kitap getiriyorum, ancak çok güzel bir gün ve su güzel görünüyor, bu yüzden belki de çok fazla okumayacağım. Küçükken yaptığımız gibi Nico ile suda oynamak eğlenceli olacak.

Ama oraya gittiğimizde, düşündüğüm kadar eğlenceli değildi. Annem neredeyse kızgın gibi görünüyordu. Ve Nico da garip davranıyor.

"Merhaba Nico, Ada," diyor Bay Lowell bize. Üzerinde bir çift mayo ve bir beyzbol şapkası var. Gömleğinin altı bembeyaz, tıpkı annem gibi.

"Merhaba," diyorum ama kardeşim cevap vermiyor.

Nico ona cevap vermediği için üzölmüş gibi görünmüyor. "Plaj için harika bir gün, ha?"

"Evet," diyorum kibarca.

Nico hâlâ cevap vermiyor ve nedenini bilmiyorum. Bir süredir Lowell'ların evine ev işlerine gidiyordu, ta ki onlar artık gelmek zorunda olmadığını söyleyene kadar, bu yüzden onları benden daha iyi tanıdığını düşünüyorum. Ev işlerinin o kadar da kötü olduğunu sanmıyorum, çünkü genellikle ev işlerinden nefret eder ama bu konuda hiç şikayet etmemişti.

"Her şey yolunda mı?" Suya doğru yürürken Nico'ya soruyorum. Kum ayaklarımın altında eziliyor ve ayak parmaklarımın arasına girdiğini hissedebiliyorum. Aptal iğrenç kum.

"Her şey yolunda," diyor.

"Bay ve Bayan Lowell'a neden bu kadar kızgın görünüyorsunuz?"

"Neden kendi işine bakmıyorsun Ada?" diye tersliyor beni.

Nico benimle daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştı. İzlerimde donup kaldım, şok oldum. Nico suya doğru koşmaya devam ediyor, ben de gitmeliyim ama Nico bana kızgınsa gitmek istemiyorum. Bir şeyler oluyor ve ben ne olduğunu anlamıyorum.

Kumun üzerine sandalyelerimizi kurduğumuz yere bakıyorum. Annem bir sandalyede oturuyor, Bay Lowell da onun yanında. Bana el sallıyor. Ben de el sallıyorum.

Tamam, bunun beni üzmesine izin veremem. Kardeşimin günü mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Ailemi suya kadar takip ediyorum. Babam gerçekten iyi bir yüzücüdür, ben de öyleyimdir ama her ihtimale karşı bana ulaşabileceği yerden daha uzağa gitmemi istemez. Kendimi güvende hissettiğim yere kadar yüzüyorum ve sonra geri dönüyorum. Geri dönerken, Nico'nun yakınlarda suda sallandığını fark ediyorum. İşte o zaman Bayan Lowell'ın da onun yanında olduğunu ve konuştuklarını fark ediyorum. Suya cesaret edebildiğim kadar yaklaşıp ne konuştuklarını duymaya çalışıyorum ama kulaklarıma su kaçtığı için duymakta zorlanıyorum.

Bayan Lowell Nico'ya, "Sakın kimseye söylemeyi aklından bile geçirme," diyor. "Sakın buna cüret etme... Ne kadar

başın belaya girecek mi?"

Ve sonra Nico kısık bir sesle, "Yapmayacağım. Söz veriyorum." Onu tehdit mi ediyordu?

Ne hakkında konuştuklarını bilmiyorum ama sesinin tonundan hoşlanmadım. Onu tehdit ediyordu. Bundan eminim.

Yüzerken bunu düşünüp duruyorum ve daha da sinirleniyorum. Kardeşimle nasıl bu şekilde konuşabilirdi? Ve ne hakkında konuşuyorlardı? O kadar sinirleniyorum ki, doğru düzgün düşünemiyorum bile. Sonra suyun altında yüzerken onun bacaklarının yanından geçiyorum.

Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Çok kızmıştım. Sonra bir de baktım ki, Bayan Lowell'ın sıska bacaklarından birini yakalamışım ve elimden geldiğince sert bir şekilde çekerek onu suyun içine doğru çekiyorum. Geldiğini hiç görmedi.

Hemen, bunu yaptığım için üzgünüm. Suyun altına girmeye hazır değildi ve geri çıkamayacağı çok açık. Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu nasıl kurtaracağımı bilmiyorum.

Ve kendi kendime düşünüyorum, ya benim yüzümden boğulursa?

Başım büyük belaya girerdi!

Ama tabii ki babam kurtarmaya geliyor. Onu tutup sudan çıkardı ve iyi olduğu ortaya çıktı. Yani sonunda onu boğmadım.

SEVENTY

Adım 5: Gerçeği Öğrenin

Long Island'dan nefret ediyorum.

Benim hiç arkadaşım yok. Yani, gerçek arkadaşım yok. Birlikte yemek yediğim kızlar var ve bana iyi davranıyorlar ama evdeki eski arkadaşlarım gibi değiller. Hunter neredeyse her gün kütüphanede beni rahatsız ediyor. Nico benimle neredeyse hiç konuşmuyor ve okulda sürekli başı belaya giriyor.

Karar vermek için koca bir yıla ihtiyacım yok. Şimdiden nefret ediyorum ve hep de edeceğim. Acaba geri dönmek istemeden önce tam bir yıl beklemem gerekiyor mu?

Kimi kandırıyorum ki? Asla geri dönmeyeceğiz. Sonsuza kadar burada yaşayacağız.

Odamın karanlığında uzanmış, uykuya dalmaya çalışıyorum. Hayatımda bir zamanlar, küçük bir çocukken olduğu gibi, uyumanın kolay olduğu zamanlar vardı. Anaokulundayken uyanık yattığımı hatırlamıyorum. Ama şimdi her gece uyuyamıyormuşum gibi geliyor. Her gece sadece tavana bakıyorum. Ve tavandaki çatlaklar bile ilginç değil - Constance'ı özlüyorum.

Sonunda yataktan kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Burada yaşamamanın güzel yanlarından biri de gökyüzünün ne kadar açık ve güzel olduğu. Ayı ve bir sürü yıldızı her zaman görebiliyorsunuz. Yine de buna değmez.

Pencereden dışarı baktığımda, bakışlarım bizimkinin bitişiğindeki eve takılıyor. Locust Sokağı 12 numara. Evin ışıkları sönük ama bir şekilde pencerelerde hareket görüyorum. Hangi oda olduğunu anlayamıyorum, yatak odası mı?

Plajda olanları düşünmeden edemiyorum. Komşu ailede tuhaf bir şeyler oluyor. Nico neden Lowell'lardan bu kadar nefret ediyor? Bu çok garip.

Arkamda bir ses duyuyorum. Kapı çalınıyor. Annemin ya da babamın beni gecenin bir yarısı odamda dolaşırken yakalamasını istemediğim için yatağıma koşuyorum. Uyuyormuş gibi mi yapmalıyım emin değilim, ama muhtemelen etrafta dolaştığımı duyuyorlardır, bu yüzden "İçeri gel" diye sesleniyorum.

Kapı yavaşça aralandı. Karanlıkta göz kırptıyorum, doğru görüp görmediğimden emin değilim.

Bu Nico. Ve elinde bir uyku tulumu var.

"Bu gece burada uyuyabilir miyim Ada?"

diye soruyor bana. "Elbette," diyorum.

"Tabii ki yatabilirsin."

Işıkları kapalı tutuyorum ama ikimizin de gözleri karanlığa alıştı. Nico uyku tulumunu yatağımın yanında yere seriyor. Sonra sürünerek içeri girdi. Ben kendi yatağıma uzandım.

"İyi geceler, Nico,"

diyorum. "İyi geceler

Ada."

Ama gözlerimi kapatmıyorum. Uyku tulumunun içindeki Nico'ya bakıyorum, o da bana bakıyor.

İşte o zaman gözlerinin ıslak olduğunu

fark ediyorum. "Nico?" "Nico?" dedim.

Ama hemen cevap vermiyor çünkü ağlamasını durduramıyor. Ama birkaç dakika sonra bana her şeyi anlattı.

SEVENTY-ONE

Nico bana tüm hikâyeyi a n l a t m a d a n önce "Kimseye söyleyemezsin" dedi. "Yemin eder misin?"

"Evet."

"Yemin et, Ada."

"Yemin ederim."

Bana bakıyor, derin bir nefes alıyor ve sonra konuşmaya başlıyor.

Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra başladı. Nico o pencereyi kırıp Lowell'lar için ev işleri yapmaya başladığında. İlk gittiğinde bulaşık yıkamak ya da yerleri silmek gibi sıradan işlerdi. Ama ikinci seferinde garip bir keşif yaptı:

Lowell'ların bizimkinin aynısı olan küçük bir odaları var, o da merdivenlerinin altında gizli.

Süpürürken, Nico duvardaki kapının çoğunlukla bir kitaplığın arkasına gizlenmiş olan kenarını fark etti ve -Baş belası kardeşim kitaplığı kenara itmeye, kapıyı açmaya ve içeri girmeye karar verdi. Ama merdivenimizin altındaki odanın aksine, bu oda boş değildi.

"Oyuncaklarla doluydu," diyor bana. "Havalı oyuncaklar. Paramızın asla yetmeyeceği şeyler. Yani... şey, etrafta kimse yoktu,

Bu yüzden oyuncaklarla biraz oynayabileceğimi düşündüm. Ama sonra Bay Lowell beni bu gerçekten harika Transformers kamyonuyla oynarken yakaladı ve onu düşürdüm ve kırıldı."

Bay Lowell, Nico'ya oyuncakların koleksiyon parçası olduğunu ve kırıldığı kamyonun çok pahalı olduğunu söyledi. Ve şimdi aileye binlerce dolar borcu vardı, ayrıca ev işleri yapmak yerine oyun oynadığı için kırıldığı vitray camın parası da vardı. Annem ve babam her zaman para konusunda ne kadar endişeli olduklarından bahsederler - yani biz duymayalım diye sessizce konuşurlar ama biz onları her zaman duyarız. Bu yüzden Nico o kadar parayı ödemek zorunda kalmaktan korkuyordu.

Ama Bay Lowell'ın aklına bir fikir geldi. Nico'ya kendi oyuncaklarını yapmayı düşündüğünü söyledi ve eğer Nico farklı oyuncaklarla oynayarak ve en sevdiklerini söyleyerek ona yardım ederse, kırıldığı eşyaların parasını ailemize ödetmeyecekti.

"Oraya gittiğimde yaptığım şey buydu," diye açıklıyor Nico bana. "Ev işi yapmıyordum. Küçük odada oynuyordum. Bay Lowell da kameradan izliyordu."

Bay Lowell o içerideyken kapının kapalı olması gerektiğini, çünkü Bayan Lowell'ın onun oyuncaklarla oynamasına izin verdiği için kızacağını, bu yüzden de bunu asla öğrenemeyeceğini söyledi. Tavandaki bir kamerayı kullanarak olanları kaydetmiş ve izlemiş. Ama bir gün Nico'nun çok fena tuvalete gitmesi gerekti ve odadan çıkamadı. Kapıyı yumrukluyor ama kimse çıkmasına izin vermiyordu. Panikliyordu. Bay Lowell sonunda kapıyı açtığı anda, Nico pantolonunu ıslatmıştı.

Bay Lowell pantolonunu ıslattığı için onunla dalga geçti. Bunu Nico'nun tüm arkadaşlarına anlatacağını söyledi ve kardeşim yapmaması için ona yalvarmak zorunda kaldı.

Ondan sonra ziyaretler devam etti. Bayan Lowell bunu öğrendiğinde bile, Bay Lowell'ın anneme

Artık gelmesini istemiyorlardı ama Nico'ya özel olarak gelmeye devam etmesi gerektiğini söyledi.

"Ve sonra ona hayır dedim," diye fısıldıyor Nico yatak odanın karanlığında. "Artık gelemeyeceğimi söyledim. Bundan hoşlanmadığımı ve odada oynamaktan sıkıldığımı söyledim. Ve ayrıca, ben... ben korkuyordum. Ama o bana başka seçeneğim olmadığını söyledi."

Bay Lowell, Nico'ya gelmeye devam etmezse, sadece kırılan oyuncak ve kırılan cam için değil, Nico'nun odada oynarken diğer oyuncaklara verdiği tüm zararlar için de ailemizi dava edeceğini söyledi. Evsiz kalacağımızı ve ailemizin ondan nefret edeceğini söyledi. Bu bir süre işe yaradı ama sonra Nico yine de onlara söyleyeceğini söyleyince Bay Lowell farklı bir yaklaşım kullandı.

"Birine odadan bahsedersem," diyor Nico, "tüm ailemi öldüreceğini söyledi. Önce babamı, sonra annemi, sonra da seni öldüreceğini söyledi."

Ve şimdi ağlıyor. Yatağımdan çıktım ve uyku tulumunun üzerinde yanına uzandım. Kollarımı ona doladım. En garip şey ise ağlamıyor olmam. Neredeyse her şey beni ağlatıyor ama şu anda ağlamıyorum.

Kızgınım.

"Nico," diyorum, "Bay Lowell babamıza asla zarar veremez. Babamız ondan çok daha büyük."

"Bana yapabileceğini söyledi. Daha önce de yaptığını söyledi."

Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Bay Lowell babamızla boy ölçüşemez. Kimse değil. Bay Lowell sadece büyük bir zorba.

"Bunu annemle babama söylemeliyiz," diyorum.

"Hayır!" Nico hıçkırıyor. "Ada, kimseye söylemeyeceğine söz vermiştin! Yemin etmiştin!"

"Ama bu gerçekten ciddi."

"Eğer birine söylersen," diyor, "hayatım boyunca sana bir daha asla güvenmem."

Koyu renk gözleri ay ışığında parlıyor. Ciddi gibi görünüyor. Ama Nico sadece dokuz yaşında. Söylesem bile,

Bir gün doğru Şeyi yaptığımı anlayacak.

Değil mi?

"S ylemeyeceğine söz vermiştin!" diye hatırlatıyor bana.
"Bu sözü bozmasan iyi edersin Ada."

"Tamam," dedim sonunda. "Onlara söylemeyeceğim.
Kimseye söylemeyeceğim."

Nico kollarımı ona dolamama izin veriyor ve sonunda ağlamayı kesiyor, sonra da nefes alış verişi düzene giriyor. Uykuya daldı. Ama ben hâlâ uyanıktım.

Kardeşime verdiğim sözü tutacağım. Bana söylediği sırrı kimseye söylemeyeceğim.

Bay Lowell'ın Nico'nun bir daha asla onun evine gitmeyeceğini bilmesi dışında.

SEVENTY-TWO

Adım 6: Küçük Kardeşiniz İçin Ayağa Kalkın

Buraya ilk taşındığımızda onlarla yediğimiz akşam yemeğinden beri Lowell'ların evine gitmemiştim. Onların evi bizimkinden çok daha büyük ve güzel, ama açıkçası bizimkinin çok büyük olduğunu düşünüyorum. Bay Lowell'ın Mercedes'i gelip garajlarında kaybolana kadar oraya gitmek için bekliyorum, böylece onun evde olduğunu anlıyorum.

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ama kardeşime ne yaptığının farkında olduğumu ve bir daha olursa aileme söyleyeceğimi bilmesi gerekiyor. Ve ondan korkmuyorum.

Söyleyeceklerimi duyduktan sonra Nico'yu bir daha rahatsız etmeyecek ve ben de annemle babama söylemek zorunda kalmayacağım. Tam evden çıkarken, son anda babamın bana verdiği çakıyı almaya karar veriyorum. Kullanacağımdan değil ama yanımda olduğunda kendimi daha rahat hissediyorum. Pantolonumun cebine koyuyorum ve görünmemesi için tişörtümle örtüyorum.

Şimdi daha iyi hissediyorum.

Kestirmeden gidiyorum, bizim arka bahçeden onlarınkine geçiyorum. Babam onların arka bahçesinde, çalılarla uğraşıyor. Bazı ekipmanlarını çalıştırıyor ve gerçekten çok gürültülü. Gürültü derken, kulaklarımı kapatmak zorunda kalıyorum. Sanki bir testere metali kesiyormuş gibi ses çıkarıyor, her ne kadar öyle olmasa da. O kadar gürültülü ki arka kapıya doğru yürüdüğümü bile duymuyor. Neredeyse dikkatini çekmek için el sallayacağım, ama sonra beni görürse ne yaptığımı soracağını fark ediyorum, bu yüzden aslında burada olduğumu bilmemesi daha iyi.

Arka kapıyı çalıyorum ama burası o kadar gürültülü ki beni duyamıyor. Ön tarafa gitmeyi düşünüyorum ama sonra arka kapıyı deniyorum ve kilitli bile değil. Ben de kendimi içeri attım.

Bay Lowell'ın arabasının garaja girdiğini kesinlikle gördüm ama ev garip bir şekilde sessiz. Üst kattan gelen herhangi bir ayak sesi ya da gürültü duymuyorum. Sanki evde kimse yokmuş gibi. "Alo?" Seslendim.

Cevap yok.

Nereye gittiğini bilmiyorum ama burada kimse yok gibi görünüyor. Belki ben spor ayakkabılarımı giyerken yine gitmiştir. Ya da belki duşadadır. Sanırım gidip sonra geleceğim.

Ama sonra evin içinde yürürken merdiven boşluğunun önünden geçiyorum. Duvara yaslanmış bir kitaplık var, tam da bizim evdeki gizli odanın kapısının olduğu yerde. Tam da Nico'nun tarif ettiği gibi. Bu kitaplığı kaldırırsam gizli odayı bulabilir miyim?

Fikir kafamda olduğuna göre, bu odayı görmeliyim.

Kitaplık o kadar da ağır değil, çünkü içinde çok fazla kitap yok. Tüm ağırlığımı ona veriyorum ve olabildiğince sert itiyorum. Hareket etmeye başladığında, yolun geri kalanını kolayca itebiliyorum. Ve eminim ki, arkasında dar bir kapının dış hatları var.

Bu duvar kağıdı ile kaplanmak yerine kitaplık tarafından gizlenmiş. Bizimkinde olduğu gibi

kendi evim, anahtar için bir delik olmasına rağmen itilerek açılıyor gibi görünüyor. O anahtar deliği beni tedirgin ediyor. Nico'nun odadan çıkmaya çalıştığını ama kapı açılmadığı için çıkamadığını anlatışını hatırlıyorum.

Bay Lowell onu odaya kilitleyip kitaplıkla kapatsaydı, orada olduğunu kimsenin bilmeyeceği aklıma geldi. Ne de olsa annem ve babam onun buraya ev işlerini yapmak için gelmeyi bıraktığını düşünüyorlardı. Gerçeği sadece Nico ve Bay Lowell biliyordu.

Kapının dış hatlarına bakıyorum. Meraklı bir insan değilim. Her kapının ardında ne olduğunu bilmeme gerek yok. Bu daha çok Nico'nun tarzı. Oda var, bilmem gereken tek şey bu. Değil mi?

Ama yine de, küçük bir bakışın ne zararı olabilir ki? Yavaşça odanın kapısını iterek açıyorum.

SEVENTY-THREE

Beklediğim gibi değil.

Merdivenimizin altındaki oda sadece boş bir alandı. Ama bu şeylerle dolu... şeylerle.

Nico'nun neden buraya ilgi duyduğunu anlayabiliyorum. Sanki hayatında oynadığı ya da istediği her oyuncak bu odada. Transformatörler, kamyonlar, model arabalar, aksiyon figürleri. Çoğu yakın zamanda oynanmış gibi görünüyor. Ve oda merdiven boşluğumuzun altındakinden daha aydınlık, bir ışık düğmesi gerektiren gerçek ışıklarla aydınlatılıyor. Nico, Bay Lowell'ın tavana monte edilmiş bir kamera bulundurduğundan bahsetmişti, ancak yukarıdaki köşeleri tarıyorum ve bir tane göremiyorum - belki de onu indirdi. Ama odanın en tuhaf kısmı uzak köşedeki şey.

Bu bir yatak.

Küçük bir yatak, belki Nico'dan biraz daha küçük ama o yaşlarda bir çocuk için tasarlanmış. Beyaz bir karyola ve bazasız ince bir şiltesi var. Daha çok karyolaya benziyor. Üzeri bir yorganla örtülü ve yorganın üzerindeki yamaların her birinde kumaşa dikilmiş farklı türde bir böcek var.

Yapmamam gerektiğini bildiğim halde yatağa doğru yürüyorum. Parmaklarımı yorganın üzerinde gezdiriyorum, uzun zamandır kullanılmamış gibi sert bir his veriyor. Sanırım Nico buradayken yerde oynuyordu. Yorganı geri çekiyorum ve...

Aman Tanrım.

Beyaz çarşafın her yerinde koyu kahverengi bir leke var. En koyu yeri tam ortası ama çarşafın her tarafına sıçramış. Nico'nun çarşafları çekip benim gördüğümü görüp görmediğini bilmiyorum. Eğer gördüyse, belki de bu yüzden Bay Lowell'ın tehdidini bu kadar ciddiye almıştır.

"Ada?"

Kafamı arkamdaki sesin geldiği yöne çeviriyorum. Çok sessiz olduğu için evde kimse yok sanmıştım. Bu gerçekten aptalcaydı. Arabanın garaja girdiğini gördüm. Bay Lowell'ın burada olduğunu fark etmeliydim. Muhtemelen üst katta ya da başka bir yerdeydi. Ya da belki saklanıyordu. Bekliyordu. İzliyordu.

Ve şimdi o burada. Odada, benimle birlikte.

Üzerinde taba rengi bir pantolon, yakası açık bir elbise gömleği ve boynundan sarkan bir kravat vardır. Alnında tepe ışıklarında parlayan bir nem tabakası var. Başının üstünde seyrelmiş saçları var ve bu saç tellerinin her biri terden ıslanmış gibi görünüyor.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama bir şey çıkmadı. Bay Lowell'a kardeşimi rahat bırakması gerektiğini söylemeye niyetlenmişim. Nico'nun buraya asla geri dönmeyeceğini ona kesin bir dille söylemeye niyetliydim. Kardeşimi beladan uzak tutmaya niyetlenmişim.

Ama şimdi başı belada olan ben olabilirim.

"Burada ne yapıyorsun Ada?" Bay Lowell tam olarak kızgın görünmüyor. Neredeyse burada olmamı ilginç bulmuş gibi görünüyor. "Kitaplığın yerini mi değiştirdin?"

"Ben sadece..." Ciyak ciyak bağırdım. "Özür dilerim. Düşündüm ki..."

Neden özür diliyorum ki? Annem gibi konuşuyorum. Yanlış yapmadığı şeyler için bile sürekli özür diliyor,

ve şimdi ben yapıyorum. Yani, sanırım onun evine izinsiz girdim. Ama kardeşimi bu odaya kilitleyen oydu. Çarşafların üzerindeki kurumuş kana benzeyen bu lekeler de ne?

"Burnunu sokuyordun," diye belirtiyor. Buna bir şey demiyorum.

"Ailene buraya geleceğini söyledin mi?" diye soruyor bana.

"Evet," dedim.

Dudakları seğiriyor. "Yalan söylüyorsun Ada." "Yalan söylemiyorum!"

"Çocukların yalan söylediğini her zaman anlarım. Hepiniz çok barizsiniz."

Odadan kaçmak istiyorum ama Bay Lowell çıkışı engelliyor. Sadece o da değil, kapıyı da kapattı. Yine de kilitlemiş olamaz. Çünkü burada benimle birlikte, yani başka yolu yok.

Değil mi?

"Sanırım," diyor bana bir adım daha yaklaşarak. Bu çok yakın, çünkü bu oda gerçekten çok küçük. "Sanırım buraya geldiğini kimseye söylemedin."

Bir adım geri atıyorum ve arkamdaki duvara çarpıyorum. Bay Lowell'ın bakışları kısa bir süreliğine yatağa kaydı. Çarşaflardaki kan lekelerine.

"Ah Ada," diyor, "keşke o örtüleri çekmeseydin."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Artık gitmek istiyorum," diye idare ediyorum.

Başını yana eğiyor. "Sen yapar mıydın?"

"Evet."

"Mesele şu ki," diyor, "sana güvenebileceğimden emin değilim. Kardeşin sır saklama konusunda çok iyi, ama senin öyle olmadığını hissediyorum."

Nico'nun eve pantolonunun her tarafı çiş içinde geldiğini hatırlıyorum. Ve şu anda, aynı şey olacak diye korkuyorum

başıma geldi. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmuş muydum bilmiyorum.

"Sır tutabilirim," diye ciyakladım.

Benim, kardeşimin ve babamın aksine Bay Lowell'ın gözleri açık renktir. Bu yüzden ortadaki siyah kısım büyüdüğünde görebiliyorum. "Görebileceğini sanmıyorum," diyor. "Bu da demek oluyor ki..."

Artık ekşi nefesinin kokusunu alabileceğim kadar yakınımda. Onu geçip geçemeyeceğimi merak ederek kıpırdanıyorum. Dışarı çıkmam gerekiyor. Bütün oda çok küçük ve kapı çok yakın. Keşke...

"Gitmene izin veremem Ada," diyor.

Gabe'in bana kayıp çocuk Braden Lundie'den bahsettiği zamanı hatırlıyorum. Onun böyle bir odada kapana kısıldığını hayal etmiştim. Bu düşünce beni dehşete düşürmüştü ama işte buradayım. Ve tıpkı Braden gibi, kimse beni bir daha göremeyebilir.

Braden'da olmayan bir şey hariç.

Elimi cebime attım ve parmaklarım babamın çakısına dolandı. Onu bana verdikten sonra odamda pratik yaptım. Babamdan gördüğüm şekilde bıçağı hızlıca açıp geri çekme alıştırmaları yaptım. Bay Lowell yüzüme bakıyor, bu yüzden bıçağı cebimden çıkardığımı ve ağzını açtığımı görmüyor. Bıçağı tam karnına, babamın tam olarak koymamı söylediği yere saplayana kadar tepedeki ışıklarda bıçağın parıltısını görmüyor.

Ve sonra onu büküyorum.

Bay Lowell uluyor. Onu tam acıyan yerinden yakaladım. Annemin dediği gibi, bacak arası daha çok acıyor, ama o bölgeye gitmek istemedim. Bu yine de işe yaradı. Bay Lowell dizlerinin üzerine çöktü, karnını tutuyordu.

"Seni kaltak," diye soluk soluğa bağılıyor.

Düşünecek zamanım yok. Yanından hızla geçip kapıyı açıyorum ve o tekrar ayağa kalkamadan kapıyı iterek tekrar kapatıyorum.

Kapıdaki anahtar deliği beni çağırıyor ama anahtarım yok. Kilitleyemiyorum. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum,

O da evden olabildiğince hızlı kaçmak.

İçeri girdiğimde babam arka bahçede çalışıyordu. Ama gitmiş. Nereye gittiğini bilmiyorum. Belki daha fazla ekipman almak için garajımıza dönmüştür? Bilmiyorum. Onu aramak istiyorum ama aynı zamanda eve gitmeyi de çok istiyorum.

İçeri girdiğimde, merdivenleri koşarak çıktım. Annemle babamın yatak odasına koşuyorum, ikisinden birini arıyorum ama yatak odası boş. Ve sonra, kapıda dururken, arkamdan gelen ayak seslerini duyuyorum. Gittikçe yükseliyordu.

Olamaz.

Bay Lowell. O kapıyı kapatmanın bir yolunu bulmalıydım. Ya da işi bitirdiğime emin olmak için onu tekrar bıçaklamalıydım. Ama aptalca onu orada bıraktım. Ve şimdi beni evime kadar takip etti.

İşimi bitirmeye hazır.

Ama sonra arkamı döndüm ve omuzlarım çöktü. Bay Lowell değildi. Koridorda ağzı bir karış açık duran Nico'ydu.

"Ada?" Yüzünde dehşete düşmüş bir ifade var. "Ne oldu sana böyle?"

İlk defa kıyafetlerime bakıyorum. Gömleğimde birkaç küçük kan lekesi var ama sağ elim kanla ıslanmış. Ayrıca bıçağın üzerinde de çok fazla kan var. Fark etmemiştim bile.

"Ada?" Nico tekrar söylüyor.

"Nerede... Babam nerede?" Kekeliyorum.

"Garajda bazı ekipmanlar var sanırım." Nico hala bıçağı tutan kanlı elime bakarak kaşlarını çatıyor. "Ada, ne oldu?"

"I..."

Ona söyleyemem. Ne yaptığımı kime nasıl anlatabilirim?

"Ada?"

"Ben... Sanırım Bay Lowell'ı öldürmüş olabilirim."

Kelimeler karmakarışık bir telaşla döküldü. "Sanırım ölmüş olabilir."

"Ne?"

Gözlerimdeki yaşları siliyorum, yüzüme kan bulaşıyor. Durumu daha da kötüleştiriyorum. "Bana söylediklerini kimseye söylemedim, yemin ederim. Ama onunla konuşmak istedim. Ona seni rahat bırakmasını söylemek istedim."

"Ada..."

"O küçük odadan çıkmama izin vermedi." Sesim kesildi. "Bu yüzden ben de..."

İkimiz de Bay Lowell'ın kanıyla parlayan bıçağa bakıyoruz. Kesinlikle ölmüştü. Bıçağı tam babamın söylediği yere sapladım ve bücktüm. Yere yığılırken yüzündeki rengin kayboluşunu izledim.

Aman Tanrım.

"Babamla konuşmam gerek," diye ağzımdan kaçırdım.

Nico'nun gözleri panikle açılır. "Babama söyleyemezsin. Hiçbir yetiştikine söyleyemezsin. Başın büyük belaya girer."

"Babam başıma kötü bir şey gelmesine izin vermez..."

"Bu ona bağlı değil. Kötü şeyler yapan çocuklara ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" Alt dudağını çiğniyor. "Seni aileden ayırırlar. Çocuk hapishanesi denen yere gitmek zorundasın. Arkadaşım kardeşinin bir şey çaldıktan sonra gitmek zorunda kaldığını söyledi. Ve bu sadece hırsızlık için. Sen birini öldürdün."

Ağlamaya başladım. O haklı. İnsanlara Bay Lowell'ı öldürdüğümü söyleyip hiç ceza almamayı bekleyemem, yanlış bir şey yapan o olsa bile.

"Peki ne yapmalıyım?" diye sordum. "Seni orada gören oldu mu?" Başımı hayır anlamında sallıyorum.

"O zaman kimse senin yaptığını bilmeyecek, değil mi?"

Elimdeki bıçağa bakıyorum ve onun haklı olduğunu anlıyorum. Bıçaktaki kanı yıkayıp çekmecenin arkasına koyabilirim. Gömleğimdeki kanı yıkayıp dolabıma saklayabilirim. Kimsenin haberi olmaz.

Kötü bir şey olmayacak.

PART IV

SEVENTY-FOUR

MILLIE

Kızım bir adam öldürdü.

On bir yaşındaki kızım bir adamı bıçakladı ve şimdi o öldü. Ve tüm hikayeyi dinledikten sonra, keşke onu öldürmeseydi de ben de çıplak ellerimle yapabilseydim diyorum.

Çünkü ona gerçekten acı çektirebilirdim.

"Özür dilerim anne." O kadar çok ağlıyor ki konuşmakta zorlanıyor. "Bunu yapmak istemedim. Sadece o odadan çıkmam gerekiyordu."

Ona kızgın değilim. Bana bir özür borcu yok. Burnumun dibinde olanları düşündükçe midem bulanıyor. Nico'yu oraya ev işlerini yapması için gönderen bendim. Kendimi savunmam gerekirse, o zamanlar zararsız görünüyordu - camlarını kırmanın sorumluluğunu üstlenmesi için iyi bir yol. Asla hayal edemezdim...

"Bu senin hatan değil Ada." Kollarımı onun sıksa bedenine doladım. "Sen yapman gerekeni yaptın. Ben de olsam aynısını yapardım."

Bu yetersiz bir ifade.

"Giydiğin gömlek nerede?" Ona sordum. "Üzerinde kan olan mı?"

Gözlerini siliyor ve pembe şifonyerine ulaşmak için odayı geçiyor. Bir süre etrafı karıştırdıktan sonra o gün giydiği lacivert gömleği çıkarıp bana uzatıyor. Gözlerimi kısarsam lekeyi zar zor görebiliyorum ama polisin bunu nasıl gözden kaçırdığını anlayabiliyorum. Küçük bir kızın gömlek çekmecesinde suçlayıcı bir şey bulmayı beklemiyorlardı.

"Lavaboda çok iyi yıkadım" diyor, ancak polis onu bulsaydı Jonathan'ın kanını kolayca teşhis edebilirdi.

Gömleği elimde tutuyorum, onunla ne yapacağımdan emin değilim.

Gerçekten kendi kızımı cinayetle ele verebilir miydim?

"Hapse girmek istemiyorum," diyor. "Ama bunu yapan ben olduğum halde babamın başının belaya girmesini de istemiyorum."

Enzo biliyordu. Jonathan'ı bıçaklayanın Ada olduğunu, ona verdiği bıçağın cinayet silahı olduğunu öğrendikten sonra anlamıştı. Bu yüzden suçu üstlenmekte bu kadar acele etti. Bunu yaptığı için ondan nefret ediyorum. Ama aynı zamanda onu daha önce hiç sevmediğim kadar çok seviyorum.

"Hapse girmeyeceksin," diye onu temin ettim. "Sana söz veriyorum. Babamın avukatını arayacağız ve o her şeyi düzeltecek. Yemin ederim."

Cecelia'yı aramalıyım. Enzo kızını korumak için cinayeti itiraf etmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce ona her şeyi anlatmalıyım.

Ada'nın bu çağrışı duymasını istemiyorum ama bu kadar kırılgan bir durumdayken onu yalnız bırakmak da istemiyorum. Her ne kadar ona yanlış bir şey yapmadığına dair güvence vermiş olsam da, hâlâ teselli bulamıyor. Onu yakından izlemem gerekiyor, bu yüzden yatak odasının kapısının hemen dışına çıkıyorum, Cecelia'nın numarasına tıklarken onu görebilmek için kapıyı aralık bırakıyorum.

Neyse ki hemen cevap veriyor. "Millie? Her şey yolunda mı? Polis merkezine yeni geldim."

"Evet," diye nefes alıyorum, "ama son derece ilginç bazı bilgiler duydum."

Ona her şeyi olabildiğince hızlı anlatıyorum. Tüm hikâye boyunca çoğunlukla sessiz kalıyor, ancak birkaç kez hızlıca nefes aldığını duyuyorum. Ada'nın benimle paylaştığı detayları tekrar etmek zor. Dürüst olmak gerekirse, midemi bulandırıyor. Ona ihtiyacım olanı anlattığımda rahatlıyorum ve konuşmayı kesebiliyorum.

"Tanrım," diye nefes alıyor Cecelia,

"bu..." "Biliyorum."

"Lanet olsun Enzo," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Bensiz polise bir şey söylememiş olsa iyi olur. Oraya olabildiğince çabuk gitmeli ve işleri yoluna koymalıyım."

"Her şeyi duyması gerekiyor," diyorum. "Ada'nın bu yüzden ceza alma ihtimali olduğunu düşünürse, suçu üstlenmek isteyecektir. Bunun nefsi müdafaa olduğunu bilmesi gerekiyor. O yanlış bir şey yapmadı."

"Ve o daha on bir yaşında," diye hatırlatıyor Cecelia. "Hiçbir mahkeme o yaştaki bir çocuğu yetişkin olarak yargılamaz. Enzo kendini bir hiç uğruna tehlikeye atıyor."

"Lütfen Cecelia, aptalca bir şey yapmasına izin verme."

"Merak etme Millie," diyor Cecelia. "İnanılmaz derecede ikna ediciyimdir."

İşini yapsın diye gitmesine izin veriyorum ve sonra çocuklarımla baş başa kalıyorum. Ve işleri tekrar yoluna koymak için yapmam gereken büyük bir iş var.

Lowell'ların evindeki o odada neler olduğunu tam olarak bilmiyorum. Eğer Jonathan oğluma elini sürerse, ben... Sanırım artık onu öldüremem ama mezarını ateşe veririm ya da... öbür dünyaya gider ve ondan intikam alırım. Nico'nun aylarca o eve gittiğine inanamıyorum çünkü kırık oyuncakların parasını ödemek zorunda kalacağımızdan çok korkuyordu. Bu kalbimi kırıyor.

Tüm bunlar bittikten sonra, tüm ailenin terapiye ihtiyacı olacak. O adam bize korkunç bir şey yaptı ve ben kocamı hapisten çıkarmaya kararlıyım, böylece çocukların yeniden iyileşmeye başlamasına yardımcı olabiliriz.

SEVENTY-FIVE

Enzo şu anda polis merkezinde bir nezarethanede tutuluyor. Cecelia'nın söylediğine göre, parmak izi alınmış ve vesikalık fotoğrafı çekilmiş. Yarın bir kefalet duruşması olacak, ancak herhangi bir kefalet miktarını karşılayabilmemiz mümkün değil.

Nasıl olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyorum ama tek ğrenebildiğim Cecelia'dan gelen güncellemeler. Çocukları okuldan evde tutuyorum.

-O kadar çok izin aldım ki iş arkadaşlarım bana çok kızıyor olmalılar ve onlarla olan biten her şey hakkında konuşmak için çok zaman harcıyorum. Nico'ya bir şeyler olduğunu biliyordum ama bir şekilde radarıma yakalanmamıştı. Beyninde bir sorun olduğunu ve bunun benim hatalı genlerimden kaynaklandığını düşündüm ama aslında hepsi Jonathan Lowell'ın suuydu.

"Babam yakında eve gelecek mi?" Birlikte yemek yerken Nico bana umutla soruyor. Tereyağlı makarna yapmıştım. Peynir ekleyecek kadar bile genişliğim yoktu.

Dürüst cevabım "Umarım yledir".

"Ama o yanlış bir şey yapmadı ki," diyor Ada kısık bir sesle. "Neden hapiste olmak zorunda?"

"Çünkü polise öylece yapmadığını söyleyemezsin ve seni bırakırlar," diye açıklıyorum onlara. "Ama endişelenmeyin, çünkü harika bir avukatı var. Yakında eve dönecek."

Kendime bunu yeterince söylersem, belki gerçek olur.

Yemekten sonra mikrodalgada biraz patlamış mısır patlattım. Mucizevi bir şekilde geçen seferki gibi yakmamayı başarıyorum ve çocukları kanepeye oturtup çizgi film izletip mikrodalgada patlamış mısır yediriyorum. Filmi açtıktan hemen sonra telefonum çaldı.

Numara yerel polis karakolundan geliyor.

Kanepeden fırlıyorum ve başparmağımı yeşil düğmeye sokarak aramaya cevap veriyorum. Diğer hattan o tanıdık İtalyan aksanı geldiğinde mutfığa varmıştım: "Millie?"

Neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. "Enzo! Aman Tanrım... Aramana izin verdiklerine inanamıyorum..."

"Beş dakikam var. Hepsi bu kadar."

Beş dakika söylemek istediğim her şeyi söylemek için yeterince uzun değil ama bu da bir başlangıç. "Seni aptal. Neden itiraf ettin?"

"Ada için," diyor sanki dinlediklerinden endişelenmiş gibi kısık bir sesle. "Onun ve Nico için her şeyi yaparım. Sen yapmaz mıydın?"

"Evet," diye itiraf ediyorum. "İsterdim."

"Senin için de, Millie."

Hepsi bu kadar. Gözlerim doluyor. "Yine de sana burada ihtiyacımız var. Lütfen. Bunun için başı belaya girmeyecek. O sadece on bir yaşında."

"Millie, çakıyla adamın boğazını kesti. Bu onun için bir bela."

Beni rahatsız eden kısmı da bu. Jonathan Lowell'ın iki bıçak yarası vardı. Ada onu yoldan çekmek için karnından bıçaklamış ama önünde duran yetişkin bir adamın boğazını etkili bir şekilde kesecek kadar uzun boylu olmasına imkân yok. Bana her ayrıntıyı anlatmadı.

Onu yolumdan çekmek için bıçakladım ve onu itmek istemedim çünkü zaten çok üzgündü.

Bu yüzden gerçekte ne olmuş olabileceğini ancak hayal edebilirim. Jonathan'ı gizli odada değil oturma odasında buldum, bu yüzden karnındaki bıçak onu hemen yere sermemiş olmalı. Onu takip etmeye çalışmış ve kısa süre sonra yere yığılmış olmalı. Sonra da dönüp yerde yatarken boğazını kesmiş. Öldüğünden kesinlikle emin olmak için.

Bu soğuk. Benim için bile. Yine de Nico'ya zarar verdiğine ve onun peşinden geldiğine gerçekten inanıyorsa, yapması gerekeni yaptı.

Yine de böyle bir şeyin nefsi müdafaa olabileceğini iddia etmek zor.

"Fark etmez," diyorum. "Enzo, sana evde ihtiyacımız var. Sensiz kayboluruz. Lütfen gerçeği söyle ve bırak bu işi Cecelia halletsin."

"Kızımı teslim etmeyeceğim. Hayır. Asla."

Bu kadar inatçı olmasından nefret ediyorum. Ama fırsat verilse ben de aynısını yapardım.

"Polise itiraf ettin mi?" Ona sordum.

"Henüz değil," diyor. "Cecelia bana izin vermez. Ama yarın..."

"Lütfen bunu yapma," diye yalvarıyorum ona. "Ada'ya yardım ettiğini düşündüğünü biliyorum ama babası hapisteyken daha iyi durumda olmayacak. Bu onun hayatını mahvedecek. Bunun farkında değil misin? Eve dönmelisin, sonra bununla başa çıkmanın bir yolunu buluruz."

Arka planda bir ses ona bağılıyor. Beş dakikasını kullandı.

"Millie," diyor acilen. "Lütfen çocuklara onları sevdiğimi söyle. Ne olursa olsun."

"Biz de seni seviyoruz," diye söze başlıyorum ama ilk kelimedenden sonra sözümün kesildiğinden eminim. Hat kesildi.

Bu gece, Enzo geceyi soğuk ve rahatsız bir hücrede geçirecek. Aslında, yaz mevsimindeyiz, yani

sıcak ve rahatsız bir hücre olacak. Belki bir gece böyle kaldıktan sonra hayatının geri kalanında bunu yapmak istemediğini anlayacaktır.

En azından bunu ummak zorundayım.

SEVENTY-SIX

O gece zar zor uyudum.

Geceyi hücrede geçiren Enzo olabilir ama yatıp kalkan benim. Hapishanede olduğum zamanları düşünüp duruyorum. Etrafım insanlarla çevriliydi ama kendimi hep çok yalnız hissederdim. Her zaman oraya ait değilmişim gibi hissettim. Kimsenin kendini oraya ait hissettiğini sanmıyorum.

Keşke Enzo bunun ne kadar korkunç olduğunu anlasa. Hayatından bu kadar çabuk vazgeçmeyebilirdi.

Ertesi sabah çocukları okula göndermeye karar verdim, sadece biraz normallik sağlamak için. Onları otobüs durağına kadar götürüyorum ve Janice'i Spencer'ın her zamanki tasmasıyla orada görünce şaşırmıyorum.

Janice burnunu çekiyor. "Seni burada gördüğüme şaşırdım."

"Ben tam şurada oturuyorum," diye belirttim. "Neden burada olmayayım ki?"

Janice beni zerre kadar bile eğlenceli bulmuyor. "Yani, kocanın yaptığı korkunç şeyden sonra. Yüzünü göstermeye utanmıyor musun?"

Bunu çocuklarımla önünde söylediğine inanamıyorum. Buraya taşındığımdan beri sırf huzuru korumak için onun pek çok saçmalığına katlanıyorum ama artık yeter. Ne de olsa ben

Ne olursa olsun, burada daha fazla yaşamayacağımızdan oldukça eminim.

"Kocam hiçbir şey yapmadı Janice," diyorum. "Her şeyi yanlış anladın."

Homurdanıyor. "Hiç sanmıyorum. Böyle görünen bir adam her zaman sorun çıkarır."

Çok yakışıklı olduğu için kocamın bir katil olduğunu mu düşünüyor? "Enzo iyi bir adam," diyorum kararlılıkla. "Ve işgüzar bir komşunun bana aksini söylemesine ihtiyacım yok. O yüzden neden bundan sonra kendi işine bakmıyorsun Janice?"

Janice'in ağzı açık kalıyor, sanki kendisiyle bu şekilde konuşulmasına pek alışık değilmiş gibi. Çocuklara bakıyorum ve babaları tutuklandığından beri ilk kez yüzlerinde ufak da olsa bir gülümseme seziyorum.

Çocuklarım güvenle otobüse bindikten sonra evime dönüyorum. Tanıdık siyah Dodge Charger kaldırıma yanaşırken ön bahçeye ulaşıyorum. Sürücü tarafındaki cam açıldı ve Dedektif Benito Ramirez kafasını dışarı uzattı.

"Millie," diyor. "Arabaya bin."

Ramirez'e dünyadaki diğer polislerle güvendiğimden daha fazla güveniyorum ama yine de herhangi bir açıklama yapmadan bir polis arabasına binmek beni heyecanlandırmıyor. "İki saatten kısa bir süre içinde Enzo'nun kefalet duruşmasına gitmem gerekiyor."

"Konuşmamız gerek," diyor ciddi bir sesle. "Ne hakkında?"

"Millie, arabaya biner misin? Lütfen? Hadi bin. Kefalet duruşması için zamanında dönmek istiyorsun, değil mi?" Oh, neyse ne.

SEVENTY-SEVEN

Dodge'unun ön koltuklarında birlikte otururken Ramirez'e "Ada'yı biliyorsun sanırım," diyorum.

"Biliyorum," diyor. "Cecelia bana her şeyi anlattı."

"Jonathan Lowell'ı öldürdü," diyorum, bir yanım hâlâ buna inanamıyor olsa da. Benim küçük kızım nasıl olur da bir adamın boğazını kesebilirdi?

"O sapık bunu hak etmiş gibi görünüyor." "Yine de."

Omuz silkiyor. "Anne gibi, kız gibi."

İrkildim. Ada geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyor.

Belki ona söylersem daha iyi hisseder.

Hayır, ona söyleyemem. Bana olan saygısını kaybetmesini istemiyorum.

"Peki benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordum.

Ramirez bakışlarını bana yöneltti. Gözleri en az kocamınki kadar karanlık ve ciddi. "Suzette Lowell hakkında. Onun hakkında sana söylemem gereken bir şey var ve bunu kimseye söyleyemezsin."

"Tamam..."

"Ciddiyim, Millie. İşimi kaybedeceğim."

Şimdi ilgimi çekti. "Kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

"Merdivenlerin altındaki odayı kontrol ettiler," diyor. "Ve tahmin edin ne buldular."

Eğer orada bir çocuk iskeleti olduğunu söylerse...
"Bilmek istediğimden emin değilim."

"Millie, Suzette Lowell'ın parmak izlerini buldular."
Bana söylediklerini anlamam birkaç dakikamı aldı. Eğer Suzette'in parmak izleri o odada olsaydı.

Odayı biliyordu. O odayla ilgili her şeyi biliyordu. Bu yüzden Nico'yu evinde istemiyordu. Bir şeyleri kırmasından ya da ortalığı dağıtmasından endişe ettiği için değildi. Onu evinde istemiyordu çünkü kocasının bir sapık olduğunu biliyordu.

Ve yine de gelmesine izin verdi. Bu ne cüret? Ya Jonathan Nico'ya ya da Ada'ya zarar verirse? Ya...

"Onu öldüreceğim," diye nefes nefese kaldım.
"Ona olmak üzere olan şey," diyor, "bundan çok daha kötü olacak. O odada başka bir şey buldular."

Sonra bana o kadar korkunç bir şey söyledi ki arabanın döşemesine kusmak istedim.

"Bir otelde kalıyor," dedi bana. "Polis onu sorgulamak için getirmeyi planlıyor. Önce sana söylemek istedim."

Ramirez'in bana söyledikleriyle başım dönüyor. Suzette biliyordu. Biliyordu. Ve şimdi kocasının yaptığı korkunç şeylerin suç ortağı olarak suçlanacak. Eğer bu adalet değilse, nedir bilmiyorum.

Ama bu Jonathan'ı öldürenin Ada olduğu gerçeğini değiştirmeyecek. Enzo'nun kızımızı teslim etmeyi reddettiği ve onu korumak için hayatının geri kalanını hapisnede geçireceği gerçeğini değiştirmeyecek.

Ve sonra aklıma geldi. Bunu düzeltmenin bir yolu olabilir.
"Benny," diyorum acilen. "Polis onu almadan önce Suzette'le konuşacak vaktimiz var mı?"

Kalın kaşları havaya kalkıyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" "Onunla konuşmam gerek."

"Polis işinde seni yanımda getiremem. Ben alırım. kovuldum."

"Tamam." Parmaklarımı kot pantolonumun dizine vuruyorum. "O zaman beni otele götür ve onunla kendim konuşayım."

"Asla olmaz. Seni o kadınla yalnız bırakmayacağım. Çocukların da annelerinin cinayetten hapse atılmasına ihtiyacı yok."

"Lütfen," dedim. "Bana borçlusun, Benny."

"Aslında sana en az on borcum var." Çenesindeki kirli sakalı kaşıyor. "Onunla ne hakkında konuşmak istiyorsun ki?"

Direksiyona başımı salladım. "Yolda sana her şeyi açıklayacağım."

SEVENTY-EIGHT

Ramirez bizi şehrin dışındaki gösterişli bir otele götürüyor. Her odasında spa bulunan ve çarşafı her saat başı değiştirilen bir otel gibi görünüyor. Başka bir deyişle, en çılgın hayallerimde bile asla karşılayamayacağım bir otel.

Bir vale arabayı park etmek için anahtarlarını alıyor ve birlikte otele girip konsiyerj masasına kadar yürüyoruz. Ramirez elini cebine attı ve rozetini çıkarıp masanın üzerine koydu. "Adım New York Polisi'nden Dedektif Ramirez. Suzette Lowell adında bir otel müşterisini arıyorum."

Kapıcı telefonu açıyor ve Suzette'in odasını arıyor. NYPD'den bir görevlinin onu görmek için burada olduğunu bildirdiğinde, hemen odaya girmemize izin veriliyor. Kapıcı bize "Onuncu kata çıkın ve koridorun sonuna kadar gidin" diyor.

Asansöre doğru kararlı bir şekilde yürüyorum ve Ramirez de bana ayak uydurmak için acele ediyor. Asansörün duvarları tamamen aynadan oluşuyor, bu da midemin bulanmasına neden oluyor. Ya da belki de iki çocuğumu da tehdit eden bir adamın karısını ziyaret ettiğim için midem bulanıyor

ve o sadece olmasına izin verdi. Ada araya girmeseydi Nico'ya ne yapardı Tanrı bilir.

Ramirez, "Bütün bunlardan haberim yok, Millie," diyor. "O karakoldayken bu işi kitabına göre yapmayı tercih ederim."

"Lütfen onunla konuşmam için bana bir şans verin," diyorum ona. "Ailemi bu işten kurtarmak için en iyi şansımız bu. Denemek zorundayız."

Sadece kafasını sallıyor.

Onuncu kata ulaştığımızda asansörün sesi duyuldu. Asansörden iniyorum ve Suzette'in odasına doğru adım atıyorum -Ramirez bana yetişmek için koşmak zorunda kalıyor. Kapısına varana kadar durmuyorum. Ramirez iç çekip başını sallarken ben kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırıyorum.

"Bir dakika!" diye sesleniyor bir ses kapının arkasından.

Bir saniye sonra otelin kapısı açılır.

Suzette, yakasında otelin adının yazılı olduğu beyaz polar bir bornoz giymiş, orada duruyor. Boyalı dudaklarında hoş bir gülümseme vardı ama açık kapıda durduğumu görünce bu gülümseme kayboldu.

"Burada ne yapıyorsun?" Suzette tıslıyor.

Ramirez, "Bayan Accardi benimle birlikte, Bayan Lowell," diyor.

İkimizin arasına bakıyor ve bir an için kapıyı suratımıza çarpacağından emin oluyorum. Ve bu onun hakkı olurdu. "Gerçekten NYPD'den misin?" diye soruyor.

"Sizi temin ederim ki öyleyim," diyor. "Ve eğer beni ve Bayan Accardi'yi içeri alırsanız, size ileride hepimizi büyük bir sıkıntıdan kurtaracak bir teklifte bulunmak istiyorum."

Elini kalçasına koydu. "Bana kimliğini göster."

Ramirez mecburen tekrar elini cebine atarak rozetini çıkarır. Ramirez rozeti kadına gösterir ve kadın sanki sahte bir kimlikle gerçek bir kimlik arasındaki farkı anlayabilecekmiş gibi bir an rozeti inceler. Ama eğer bu onu daha iyi hissettirecekse, kendini bayıltabilir.

"Peki," diyor sertçe. "Bir dakikalığına içeri girebilirsin ama ben de düş almak üzereydim."

Ramirez otel odasına girerken, "Eminim burada güzel duşlar vardır," diyor. Suzette'in kapıyı suratına çarpma şansı vardı ama bunu kullanmadı ve ben de onunla birlikte içeri girmeyi başardım. "Gerçi senin evindekiler kadar güzel değil."

"Teşekkür ederim," diyor Suzette sert bir sesle. "Malum nedenlerden dolayı şu anda oraya giremem."

"Oh, biliyorum." Devasa, kral boy yatağa geldiğinde durdu. "Oturmak ister misiniz, Bayan Lowell?"

"Çok rahatlamamıza gerek olduğunu sanmıyorum." Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılıyor. "Yeterince adil."

"Peki benimle ne hakkında konuşmak istiyordunuz, Dedektif?" "Şey, aslında," dedi, "evinizle ilgili. "Aslında" diyor.

Polis içerideydi, biliyorsunuz."

Gözlerini deviriyor. "Suç mahallinde işler böyle yürüyor sanırım."

"Ve her parçasını gördüler."

Gözleri kısılıyor ve küçük bir korku titreşimi algılıyorum. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Yani," diyor Ramirez, "merdiven boşluğunuzun altındaki odayı gördüler."

Suzette'in yüzüne bakıyor olmasaydım, yüzünün nasıl kızardığını fark edemeyecektim. Yemin ederim, eğer Ramirez şu anda yanımda olmasaydı, o kadının gözlerini oyardım. Kalbini göğsünden söküp çıkarırdım.

"Ben... Ben neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye kekeliyor Suzette.

"Hayır mı?" Ramirez kara kaşlarından birini kaldırıyor. "Yani evinizin birinci katındaki merdivenin altında, bir kitaplığın arkasına gizlenmiş bir oda olduğunu bilmiyor muydunuz?"

Başını yavaşça sallıyor. "Sanırım ilk taşındığımızda bir tür depo odası görmüştüm ama hiç kullanmadık."

"Bu çok tuhaf," diye düşünüyor.

"Pek sayılmaz," diyor. "Ben taşındığımda Jonathan zaten evin sahibiydi, bu yüzden kat planlarını hiç incelemedim."

"Bir emlakçı olmanıza rağmen, kendi evinizin kat planlarına hiç bakmadınız mı?"

Omuz silkiyor. "Zaten sahibiydik ve satmayı düşünmüyorduk. Neden satayım ki? Bu bir suç mu, Dedektif?"

"Ama şöyle bir şey var." Ramirez gözlerini ona dikti. "Odanın her yerinde senin parmak izlerin var. Eğer bundan haberin yoksa, bu tam olarak nasıl oldu?"

İçeri ilk girdiğinde, oturma teklifini reddetmişti. Ama şimdi yüzü kül rengi olmuş bir halde yatağa çöküyor. Ne kadar korkmuş görüldüğünü görmek memnuniyet verici. Bunu hak ediyor.

"Polisin o odada başka ne bulduğunu biliyor musun?" Ramirez ona soruyor.

Sadece sessizce başını sallayabiliyor.

"Braden Lundie adında bir çocuğa ait kan ve DNA bulduk" diyor. "Üç yıl önce kaybolan bir çocuk. Biz konuşurken polis arka bahçenizi kazıyor. Ne bulacaklarına dair bir fikriniz var mı?"

Suzette nefes almakta zorlanıyor gibi görünüyor. Ramirez arabasındayken bana o bilgiyi verdiğiğinde benim gibi o da ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor. Ne yazık ki onun için artık söyleyecek söz bulamıyorum.

"Sen küçük bir çocuğun öldürülmesine suç ortağısın Suzette," diye tıslıyorum ona. "Hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin. Ve bunu hak ediyorsun." Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Kocanın bir çocuğu öldürdüğünü biliyordun ve kimseye söylemedin. Kocanın serbest kalmasına izin verdin. Yine de çocuğumun evine girmesine izin verdin! Bunu nasıl yaparsın? Neyin var senin?"

Suzette bir an için yüzünü ellerinin arasına gömüyor. Hâlâ tek kelime etmedi.

"Bayan Lowell?" Ramirez diyor.

Suzette yüzünü ellerinden kaldırdığında yanakları gözyaşlarıyla kaplanmıştı. "Braden'dan sonrasına kadar haberim yoktu. Yemin ederim. Eğer bilseydim..."

"Ama biliyordun," diyor Ramirez kısık bir sesle. "Ne yaptığını biliyordun ve polisi aramadın. Kimseye söylemedin."

"Ne anlamı olabilirdi ki? Artık çok geçti!"

Midem bulanıyor. Janice yıllar önce kaybolan çocuktan bahsetmişti ama ben onun dramatik davrandığını düşünmüştüm, özellikle de Suzette çocuğun bulunduğunu iddia ettikten sonra. Janice'in haklı olduğu ortaya çıktı. Suzette'in artık çok geç olduğunu söylemesi, o aile için mutlu bir son olmayacağı anlamına geliyor.

"Ben de ondan nefret ediyordum, biliyorsun." Gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle siliyor. "O adamla aynı evde olmaya bile dayanamıyordum. Ama ona göz kulak olmak ve bir daha böyle bir şey yapmayacağından emin olmak için yanında kaldım. Başka çocukların zarar görmesini engelledim."

Ona ters ters baktım. "Vay canına, sen bir azizsin."

"Millie," diye mırıldandı, "eğer polisi arasaydım, bunun hayatıma ne yapacağını biliyor musun? Bir çocuk katilinin karısı olurum. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Sen aşağılık birisin Suzette."

En azından başını öne eğme nezaketini göstermiş.

"Dedektif Ramirez sizi karakola götürmek için buraya geldi," dedim. "Ama onu bundan vazgeçirdim. Bunun yerine size başka bir seçenek sunacağız."

Suzette şaşkınlıkla bana bakıyor. Ramirez'e bakıyorum, o da bana başını sallıyor ve sonra devam ediyorum. "Kocanızın cinayetini itiraf etmeniz gerekiyor. O odada ne yaptığını öğrendiğin için onu öldürdüğünü ve bu yüzden odanın her yerinde parmak izlerinin olduğunu söyle. Buna nefsi müdafaa diyebilirsin."

"Yalan söylememi mi istiyorsun?" diye nefes nefese kalır.

Ramirez, "Başka bir seçeneğin daha var," diye konuşuyor. "İkinci seçenek, Enzo Accardi'nin işlemediği bir cinayet için hapse girmesine izin verirsiniz ve biz de sizi o küçük çocuğu öldürmek için komplo kurmaktan yargılarız. Ve inan bana, senin peşini bırakmayacağız."

Suzette başını sallayarak bize bakıyor. "Ama Jonathan'ı ben öldürmedim."

"Ama eğer yaparsan, kimse seni suçlamaz, değil mi? İyi bir avukat tutarsın - ki bunu karşılayabilirsin - ve hapse hiç girmeyebilirsin. Ama o çocuk yüzünden seni içeri atarlarsa... ya da insanlar senin de işin içinde olduğunu düşünürlerse, ki ikimiz de biliyoruz ki öyle olacak..."

Nefesini içine çekiyor. Ona iki korkunç seçenek sunduk. Bir an için neredeyse onun için üzüleceğim. Sonra ne yaptığını hatırlıyorum.

"Peki ya Enzo'nun bıçağındaki kan?" diye soruyor. "Polis bana bundan bahsetti."

"Enzo bıçağını sizin evde unutmuş." Ramirez omuz silkti. "Kocanızı öldürmek için kullandınız, sonra da bıçağı ona geri vererek kanıtlardan kurtulmaya çalıştınız."

Suzette gözlerini yumar ve avuçlarının içine bakar. Neye karar verirse versin, tüm hayatı sonsuza dek değişmek üzeredir. "Bunu düşünebilir miyim?" diye soruyor kısık bir sesle.

Ramirez saatine bakar. "Bunu düşünebilirsiniz ama size şimdiden söylüyorum, Dedektif Willard yolda. Her an burada olabilir."

Kesik kesik nefes alıyor. "Giyinebilmem için odamdan çıkabilir misiniz?"

Ramirez odadan çıkmayı kabul ediyor - Dedektif Willard bizi yakalamadan ve neyin peşinde olduğumuzu öğrenmeden önce buradan gitmeliyiz. Kapı arkamızdan çarparak kapanırken, otel odasının kapısına hançer gibi bakıyorum. Suzette Lowell'ı hiç sevmezdim ama ahlaksızlığının derinliği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sırf kendi itibarı uğruna böylesine korkunç suçları örtbas edebileceğini hiç düşünmemiştim.

Ramirez'e baktığımda, onun da aynı şeyi düşündüğünü söyleyebilirim.

"Sadece sen ve Enzo için, Millie," diyor. "Bunu bir araya getirmek ve onu paçayı kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"O zaman ödeştik," diyorum.

"Hayır, sanırım sana hâlâ birkaç tane daha borcum var."

Kulağımı otel odasının kapısına yaklaştırıp içeriden gelen sesleri dinliyorum. "Ya içeride kendini öldürmeye çalışırsa?"

"O bunu yapmaz. O bir savaşçı. Bunu anlayabilirsin."

"Sence neye karar verecek?"

Hüzünle gülümsüyor. "Kocasını öldürdüğünü itiraf edecek, bundan eminim. Başka bir suçlama istemiyor. Ve onu yakaladıklarını biliyor."

Umarım haklıdır. Kocamı geri istiyorum. Ve bu kabusun bitmesini istiyorum.

Yine de içimden bir ses bunun çok uzun bir süre bitmeyeceğini söylüyor.

SEVENTY-NINE

Suzette Lowell'ın kocası Jonathan Lowell'ı öldürdüğünü itiraf etmesinin üzerinden neredeyse iki hafta geçti.

Dördümüz mutfağımızda kahvaltı ediyoruz, bu sadece iki hafta önce bir daha asla mümkün olmayacakmış gibi görünen bir şeydi. Ama şimdi Enzo tekrar evde. Suzette itiraf ettikten sonra hakkındaki tüm suçlamalar düşürüldü.

Ada'nın cinayetdeki rolünü sadece biz biliyoruz.

"Çikolata parçacıklı kreplere bayılırım," diyor Nico yaptığım krep tabağını mutlulukla mideye indirirken.

Enzo masanın karşısından bana bir gülümseme gönderiyor. Son birkaç haftadır yaşadıklarından dolayı hâlâ yorgun görünüyor ama burada ve önemli olan da bu. Ve ailemiz iyileşiyor. Özellikle Nico'nun tüm bu olanlardan sonra çok fazla terapiye ihtiyacı olacak ama sorun değil. Bundan sonra toparlanacağız.

Lowell'ların yaptıklarının bizi yok etmesine izin vermeyeceğiz. "Bir hafta daha okul var," diye hatırlatıyor Enzo çocuklara,
"Sonra yaz tatiline çıkarsın. Bir yerlere gideriz, değil mi?"
"Nereye?" Ada sorar.

"Evet, nereye?" Soruyorum, çünkü bu sözde seyahati ilk kez duyuyorum.

"Karar vereceğiz," diyor. "Sanırım uzaklaşmamız gerekiyor."

O haklı. Uzaklaşmamız gerekiyor. Bu yaz, bu evi satıyoruz. Olanlardan sonra artık burada yaşamayı hayal bile edemiyorum. Daha ucuz bir yer bulmalıyız ki her bir fatura için stres yapmayalım. Belki de tamamen farklı bir yere taşınmamız gerekiyor. Yeni bir başlangıç iyi olurdu.

"Disneyland'e gitmek istiyorum," diye söze karışıyor Nico. "Ben de!" diyor Ada.

"Florida yazın çok sıcak olur," diye hatırlatıyorum onlara. "Bu Disney Dünya, Anne,"
Ada düzeltir Ben.

"Disneyland Kaliforniya'da."

Kaliforniya mı? Ciddi mi? Ben daha çok Jersey Shore'a bir gezi düşünüyordum. Enzo'ya baktım, o da omuz silkti. Bu yaz Kaliforniya'ya gideceğimizi sanmıyorum.

-Ülkenin bir ucundan diğer ucuna dört gidiş-dönüş bileti bütçemize uygun değil. Ama şu anda onların Disneyland hayallerini suya düşürecek yüreğim yok.

Okul servisi birazdan gelecek, bu yüzden her iki çocuğu da kapıdan çıkarıyoruz ki servise saniyeler kala yetişebilsinler. Tam otobüs uzaklaşırken, o siyah Dodge Charger bizim çıkmaz sokağa yanaşiyor. Arkadaşımı gördüğüm için her zaman mutlu olsam da, bahçemin önüne park eden bir polis memuru gördüğümde endişelenmediğimi söyleyemem.

Ama Enzo en ufak bir endişe duymuyor. Arabasından inerken Ramirez'e el sallıyor. "Buongiorno, Benny!"

Ramirez bana el salladıktan sonra yüzümü gördü ve hemen, "Bu sadece sosyal bir ziyaret, Millie. Her şey yolunda."

Tanrı'ya şükür.

"İçeri gelmek ister misiniz?" Ona sordum.

"Gelemem," diyor. "Yoğun bir sabah. Ama buralardayken ikinizi de kontrol etmek istedim."

Her şey yolunda mı?"

"Biz iyiyiz," diyor Enzo. "Her şey için teşekkürler." "Peki ya çocuklar?" Ramirez soruyor. "Onlar idare ediyor Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye yanıtlıyorum, ama tereddütle.

Enzo, "Millie Ada için endişeleniyor," diye konuşuyor.

O haklı. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama kızımın yaptığı şeyi takıntı haline getirdim. Jonathan Lowell'ın korkunç bir insan olduğunun ve ölmeyi hak ettiğinin farkındayım ama onu yerde yatarken, boğazı açık bir şekilde görmeye devam ediyorum.

Bunu kızım yaptı.

Ramirez, "Ada iyi olacak," diye beni temin ediyor. "Bak, o yapması gerekeni yaptı, Millie. Bunu anlayabilirsin, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Benim hatamdı," diyor Enzo. "Bıçağı ona ben verdim. Babam da aynı yaştayken bana vermişti ve bunun sorun olmayacağını düşünmüştüm. Ben sadece onun güvende olmasını istiyorum. Ama artık farklı bir dünyada yaşıyoruz."

Yine de Enzo'yu suçlayamam. Bıçak onun hayatını kurtardı. Eğer o çakıyı taşimasaydı, Tanrı bilir başına neler gelirdi.

Onunla ne yaptığı beni rahatsız ediyor. Jonathan'ın boğazını nasıl kestiğini hâlâ konuşmadık.

"Her neyse," diyor Enzo, "şimdi kahve içmeye gelemeyecek kadar meşgulseniz, bu akşam yemeğe gelin, olur mu?"

"Aslında..." Ramirez kravatını çekiştiriyor. "Bu gece bir randevum var."

Bir an için Ada'yla ilgili endişelerimden sıyrılıyorum ve dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. "Randevu mu? Gerçekten mi?"

Ramirez heyecan ve gerginliğin sevimli bir karışımı olan gülümsemesiyle karşılık veriyor. "İster inanın ister inanmayın, Cecelia bana annesini ayarladı. Bu sadece ikinci buluşmamız ama telefonda çok konuştuk ve... Ben

Erken olduğunu biliyorum ama o kadından çok hoşlanıyorum. O gerçekten bir şey."

Yüzyılın en hafif deyiimiyle neredeyse kahkahayı patlatacaktım. "Gerçekten öyle," diye katılıyorum.

"Belki artık emekli olursun," diye takılıyor Enzo ona. "Asla," diyor Ramirez.

Ama bu adamı sonunda emekli olmaya ikna edebilecek biri varsa o da Nina Winchester'dır.

"Her neyse," diyor, "gitmem gerek. Ama bir şeye ihtiyacınız olursa bana seslenin."

Ramirez arabasına geri dönüyor ve biz de onun uzaklaşmasını izliyoruz. Benim de işe gitmem gerekiyor ama son zamanlarda odaklanmakta zorlanıyorum. Kocam hapisten çıktığı için mutluyum ama çocuklarımla ilgili endişelerim beni tüketiyor. Özellikle de Ada.

"Millie," diyor Enzo. "Endişelerini bir kenara bırakmalısın." "Tansiyonun için kötü olur." diye de ekliyor.

"Tansiyonum şimdi iyi, çok teşekkür ederim."

Gerçekten de öyle. Her gün kontrol ediyorum ve geçen hafta boyunca rakamlar mükemmeldi.

"Yani bu şekilde devam edeceğiz." Beni yanağımdan öptü. "Ada iyi olacak. Annesi iyiydi, o da iyi olacak."

O haklı. Kendime bunu söylemeye devam etmeliyim. Ada yanlış bir şey yapmadı. Bana kalırsa o bir kahraman.

Ama ben onun annesiyim. Endişelenmek benim işim. Bu yüzden onu izlemeye ve endişelenmeye devam edeceğim.

EIGHTY

ADA

Kütüphane döneminin yarısı bitti.

Pencere kenarındaki masalardan birinde oturmuş, Daphne du Maurier'in Rebecca adlı bu harika kitabını okuyorum. Eski ama çok unutulmaz. Okuduğumda tüylerim diken diken oluyor. Okulun bitmesine sadece bir hafta kaldı ve umarım zamanında bitirebilirim.

Ama eğer yapamazsam, bu Hunter denen çocuk yüzünden olur.

Bir süreliğine benden uzak durdu ama bugün intikam hırsıyla geri döndü. Dersin başında karşıma oturdu ve bana ilk söylediği şey "Cuma akşamı benimle çıkar mısın Ada?" oldu.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap veriyorum. "Peki ya Cumartesi gecesi?" "Hayır."

"Pazar mı? Pazartesi mi?"

Burnumu kitabıma geri sokuyorum. Onu görmezden geleceğim. Onun gibi çocuklarla yapman gereken şey bu. Eğer onlara ilgi göstermezsen, giderler. En azından annem öyle diyor.

"Ada," diyor şarkılı bir sesle. "Hiç kimse senin hakkında bir şarkı yazdı mı?"

Yukarı bakmıyorum. Cevap vermiyorum.

"Şimdi senin hakkında bir şarkı yazacağım," diyor. Ve sonra şarkı söylemeye başlıyor: "Adaaaa. Gittim ve ona bir patates aldım. Sonra o benimle bir randevuya çıktı."

Kütüphaneci Hunter'ın şarkı söylediğini duyuyor ve ikimize sert bir bakış atıyor. "Ada, Hunter, lütfen sessiz olun!"

Eğer kütüphaneci dalga geçtiğimizi düşünürse, kitaplarımızı alır ve bizi bir köşeye oturtur. Bu kitabı gerçekten bitirmek istiyorum.

"Lütfen dur," diyorum. "Başımızı belaya sokacaksın. Ben sadece kitabımı okumak istiyorum."

"Hayır, sevmiyorsun!" diyor yüksek sesle. "Sadece kitaptan hoşlanıyormuş gibi yapıyorsun ve anlaşılması zor biri oluyorsun. Babam da bana böyle demişti."

"Baban yanılıyor."

"Babam asla yanılmaz. Ve en azından birini öldürdüğü için hapse girmede."

Bunu söylemesi beni kızdırdı. Bay Lowell'ı babam öldürmedi. Ama eve döndükten sonra bana, Bay Lowell'ın Nico'ya ne yaptığını bilseydi, benim yaptığımın aynısını yapacağını söyledi.

Babamın çakısı hâlâ poliste. Bay Lowell'ı bıçaklamak için kullandığım çakı. Keşke hala bende olsaydı. Muhtemelen asla geri alamayacağım, ki bu üzücü çünkü o bıçağı çok severdim.

Yine de çakıya ihtiyacım yok.

Rebecca kitabımı bıraktım. Yerimden kalktım ve Hunter'ın yanındaki koltuğa oturdum. Bunu beklemiyordu ve kaşları havaya kaktı.

"Hunter," dedim. "Bir şeyi bilmeni istiyorum."

Bana sırtıyor. "Evet? Sonunda yola geliyor musun?"

"Hayır." Gözlerinin içine bakıyorum, bakışlarını tutuyorum.

"Eğer beni yalnız bırakmazsan -hemen şimdi- o zaman bu gece sen uyurken yatak odana gizlice gireceğim." Bir süre bekleyip tepkisini izliyorum. "Ve sabah uyandığında battaniyeleri geri çekeceksin ve kanlı taşaklarını çarşafların üzerinde, yanında bulacaksın."

Gülüyor. "Ne?"

"Beni duydun. Eğer beni -ya da başka bir kızı- bir daha rahatsız edersen, seni uykunda hadım ederim." "Hadım etmek" geçenlerde okuduğum bir kitaptan öğrendiğim bir kelime. Sanırım burada doğru kullanıyorum. Birinin testislerini kesmek anlamına geliyor.

Yüzündeki tüm rengin akıp gitmesi hoşuma gidiyor. Toparlanmaya çalışmasını izliyorum. "Sen... sen bunu yapamazsın," diye kekeliyor.

"Hmm, belki de olmaz," diyorum. "Ama aslında, sanırım yapabilirim.

Öğrenmek ister misiniz?"

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu öğrenmek isteyeceğini sanmıyorum. Yerinden sıçrayıp benden uzaklaşıyor. "Sen bir psikopatsın," dedi.

Omuz silktim ve ona gülümsedim.

Tökezleyerek masadan uzaklaşıyor, benden uzaklaşma hevesiyle neredeyse kendi ayaklarına takılıyor. Beni tekrar rahatsız edeceğini sanmıyorum. Başka kızları da rahatsız etmeyeceğini düşünmek istiyorum.

Okumaya devam etmek için kitabımı elime alıyorum, ama bunu yapmadan önce yanımdaki pencereden dışarı bakıyorum. Dışarısı o kadar kasvetli ki camdaki yansımamı neredeyse görebiliyorum. Bu komik, çünkü her zaman siyah saçlarım ve gözlerimle babamın neredeyse aynısı olduğumu düşünürdüm. Ama şimdi o bulanık camda kendime bakarken, yaşım ilerledikçe yüz hatlarımın anneme çok daha fazla benzediğini fark ediyorum. Şu ana kadar bunu hiç fark etmemiştim.

Tıpkı ona benziyorum. Ne kadar komik.

EPILOGUE

MARTHA

Long Island'dan uzakta bir motelde kalıyorum.

Jed gittiğimden beri beni aramaya gelmedi, bu yüzden sonunda kendimi güvende hissetmeye başladım. Bana eğer onu terk etmeye kalkarsam peşime düşüp kafa derimi yüzeceğini söylemişti ama henüz beni bulamadı. Yine de Enzo'nun bana verdiği silahım var, eğer ortaya çıkarsa diye. Kendimi güvende hissettiriyor.

Yine de para konusunda endişeliyim. Jed tüm maaş çeklerimi aldı, bu yüzden elimde kalan tek şey saklamayı başardıklarım ve Enzo'nun bana verebildiği küçük bir miktar. El altından çalışmayı deneyebilirim, ancak yeni bir yerde ağızdan ağıza referanslar olmadan böyle işler bulmak zor. Zaman alacak ama ben çalışkan biriyim ve kendimi kanıtlamaya hazırım. O canavardan kurtulmak için uzun zamandır bekliyordum.

Ve Accardis'ler yan odaya taşındığında, bunun benim çıkış biletim olacağını biliyordum.

Yıllar önce, genç ve hayatıma dair umut dolu olduğum zamanlarda, varlıklı bir aile için çalışıyordum. İsteddiği her şeyin kendisinin olması gerektiğine inanan genç bir oğulları vardı. Ondaki hiç hoşlanmazdım, özellikle de bir kızın gözyaşları içinde yatak odasından fırladığını gördükten sonra. O

Daha sonra, yatağındaki kan lekeli çarşafı değiştirirken buna güldüm.

Bundan üç ay sonra da öldü.

Wilhelmina Calloway'i, yani ileride Millie Accardi olacak kızı ilk kez işverenlerimin oğlunu öldürmekle suçlandığı sırada duymuştum. Millie'nin dağıttığı adaleti hak ettiğinden hiç şüphem yoktu ama jüri öyle görmedi. Cinayetden hapse girdi.

Millie yakışıklı kocasıyla Locust Sokağı 14 numaradaki eve bakmaya geldiğinde onu tanıdım. Elbette çok daha yaşlıydı ama yine de onu hemen tanıdım. Onda unutulması zor bir şey vardı. Gözlerindeki bir şey. Hızlı bir internet araştırması onun düşündüğüm kişi olduğunu kanıtladı.

O anda, Jed'den kaçmama yardım edebilecek tek kişinin Millie olduğunu anladım. Sadece o eve taşınması gerekiyordu.

Ama bu mahalledeki evler her zaman çok yüksek fiyatlara satılırdı. Accardis'lerin bir teklif savaşını karşılayamayacağı açıktı. Ben de onlara yardım ettim. Muhtemel alıcılarla konuştum, sızdıran çatıdan ya da tavan arasındaki küften bahsettim. Birer birer vazgeçtiler ve Accardis'ler tam da umduğum gibi evi kelepir bir fiyata satın aldılar.

Buraya taşındığı anda Millie'ye her şeyi anlatmayı o kadar çok istiyordum ki. Sürekli pencereden dışarı bakıyor, evini gözlüyor, onu yalnız yakalayıp içimi dökebileceğim bir anı bekliyordum. Bana yardım edeceğinden emindim. Ama onun için çalışmaya başladığımda, asla doğru zamanı bulamadım. Ne zaman denesem donup kalıyordum.

Tüm bunlardan sonra, bana yardım eden Millie değildi. Kocası Enzo'ydu. Bana karşı çok nazikti. Bana gücünün yettiğinden fazlasını teklif etti ve hayır dememe izin vermedi.

Yine de, kaçıma başladığında para zulamın yeterli olmayacağından korkuyordum, bu yüzden kaldığım otelden ayrılmadan ve yolculuğumun bir sonraki ayağına başlamadan hemen önce Suzette Lowell'ın evine son bir kez gittim. Meraklı komşusu Suzette'e orada olduğumu söylemesin diye arka tarafa park ettim. Rehin verebileceğim bir sürü mücevher ve başka eşyası vardı.

Bunu söylediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Ben bir hırsız değilim. Hayatımı her zaman dürüstlük ve doğrulukla yaşadım. Kocam beni bu hale getirdi. Umarım onu bir daha asla görmem.

Suzette'in mücevherlerini incelemek için on beş dakika harcamayı planlamıştım. Hangi parçaları çok taktığını ve hangilerini asla kaçırmayacağını biliyordum. Çok fazla mücevheri vardı ve hepsi de çok pahalıydı. Üç ya da dört parça beni idare etmeye yeterdi.

Ancak Lowell'ların evine gittiğimde Bay Lowell çoktan evdeydi. Gün boyunca orada olmasını beklemiyordum, bu yüzden Suzette'in üç kolyesini aldıktan sonra merdivenlerden indiğimde onu oturma odasında ayakta dururken bulduğumda şaşırdım, merdivenin yanındaki duvara yaslanmış bir kitaplığı vücut ağırlığıyla yerinden oynatmaya çalışıyormuş gibi sertçe nefes alıyordu. Yüksek sesle homurdandı, sonra karnını tutarak kamburlaştı. O kitaplığı neden hareket ettirmeye çalıştığını merak ettim. Bunu yaparken kendini incittiği açıktı, çünkü bir adım attığında yüzünü buruşturdu.

"Nerede o?" diye mırıldandı nefesinin altında. "Nereye gitti o küçük sürtük?"

Neden bahsettiğini anlayamadan gözlerini kaldırdı ve işte o zaman beni gördü. Bugün burada olmayacağımı biliyordu ve hemen yüzü şüpheyle kaplandı.

"Sen," diye hırladı. "Burada ne işin var?"

"Ben... Ben temizlik yapıyorum," diye kekeledim. Yanımda hiç temizlik malzemesi olmadığı belli olmasına rağmen.

O kolyeleri sol elimde tutuyor olmasaydım o kadar da kötü olmayabilirdi. Çantamı eve getirseydim ve o kolyeleri gözden uzak bir yere saklayabilseydim her şey farklı olurdu.

"Bizden çalıyormuşsun!" diye bağırdı. "Biliyordum! Suzette'e mücevherlerinin oraya gittiğini söyledim! Seni kovması gerektiğini söyledim!"

"Hayır," dedim telaşla. "Ben yapmadım..."

Ama Bay Lowell çok öfkeliydi. Benim pis bir hırsız olduğum hakkında atıp tutmaya devam etti. Şimdi polisi arayacağını ve beni hapse atacaklarını söyleyerek korkunç şeyler anlattı. Bütün bu süre boyunca karnını tutuyordu. Ama tek düşünebildiğim, hırsızlıktan tutuklanırsam Jed'in bana ne yapacağıydı.

Muhtemelen beni çıplak elleriyle öldürürdü.

Yanımızdaki sehpanın üzerinde duran mektup açacağını hangi noktada fark ettiğimi bilmiyorum. Her şey çok hızlı gelişti. Onu aldım ve gerçekten, sadece konuşmayı kesmesini istedim. Polisi arayacağını söylemeyi bırakmasını istedim. Ama bir de baktım ki yerde yatıyordu ve boğazından kanlar fışkırıyor, cesedinin etrafında birikiyordu.

Kaçmak zorundaydım. Temizlemek için kesinlikle zaman yoktu.

Özellikle de Millie'nin kapıyı çaldığını duyduğumda.

Arka kapıdan çıktığımda Enzo yan bahçedeydi. Beni göreceğinden korkuyordum ama elini bir şeye fena halde kaptırmış gibiydi ve gömleğiyle kanamayı durdurmaya çalışıyordu. Dikkati dağılmıştı. Açıklığa, arabamı park ettiğim yere doğru koştuğumu görmedi.

Daha sonra haberlerde Enzo'nun tutuklandığını gördüm. Bu konuda çok kötü hissettim, özellikle de benim için yaptığı onca şeyden sonra. Onun için para sıkıntılıydı ama yine de bana yardım etti. O çok iyi bir adam ve benim yaptığım şey yüzünden hapse girmeyi hak etmiyordu. Jonathan'ı öldürenin ben olduğumu söylemek için polisi aramama saniyeler kalmıştı.

Lowell. Ama bunu yapamadan haberlerde beni şok eden bir haber çıktı.

Suzette kocasını öldürdüğünü itiraf etti.

Tam olarak anlayamadım ama Suzette Lowell'ın hapse gönderilmesi konusunda kendimi o kadar da kötü hissetmedim. O gerçekten korkunç bir insan.

Son iki haftadır gerçeğin ortaya çıkacağından emindim. Polisin Jonathan Lowell cinayeti için tutuklama emriyle birlikte motelimin kapısını çalacağından emindim. Ama böyle bir şey olmadı. Beni tutuklamadılar. Beni sorgulamadılar bile.

Sanırım kimse hizmetçiden şüphelenmiyor.

* * *

Martha'nın gerçekte kim olduğu ve hizmetçinin nihai intikamı sizi tamamen şoke etti mi? Millie ve Enzo'nun son macerasındaki sürprizler ve dönüşler sizi etkiledi mi? Daha fazla Freida McFadden ve Bookouture yayınları hakkındaki haberler için buraya kaydolmayı unutmayın.

[Buradan kaydolun!](#)

BOOKS BY FREIDA MCFADDEN

THE HOUSEMAID SERISI

[Hizmetçi](#)

[Hizmetçinin Sırrı Hizmetçi
İzliyor](#)

Öğretmen İş

Arkadaşı D

Koğuşu

Mahkuma

Asla Yalan

Söyleme

Hatırlıyor musun?

Kilitli Kapıyı

Rahatsız Etmeyin

Bir Sır Bilmek İster misiniz?

Teker Teker

Üst Kattaki Eş

Mükemmel Oğul

Eski

Taşıyıcı Anne Beyin Hasarı

Bebek Şehri

İntihar Tıbbı

Şeytan Önlük Giyer

Bildiğin Şeytan

A LETTER FROM FREIDA

Sevgili okuyucular,

The Housemaid Is Watching'i okumayı seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Bookouture bültenlerimden ve fırsatlarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterli. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan kaydolun!](#)

Umarım The Housemaid Is Watching'i sevmişsinizdir ve eğer sevdiyseniz, bir yorum yazarsanız çok minnettar olurum. Ne düşündüğünüzü duymayı çok isterim ve yeni okuyucuların kitaplarımdan birini ilk kez keşfetmelerine yardımcı olmak büyük bir fark yaratır.

Ayrıca, okuyuculardan haber almayı seviyorum! Benimle Facebook sayfam üzerinden iletişime geçebilir veya Facebook okuyucu grubum Freida McFans'ta eğlenceye katılabilirsiniz!

www.freidamcfadden.com adresindeki tüm yeni sürümler, çekilişler ve promosyonlardan haberdar olmak için haber bültenime kaydolun.

Kitaplarım hakkında daha fazla bilgi için beni her zaman Amazon'dan takip edebilir ve fiyat düşüşlerinden haberdar olmak için beni BookBub'da takip edebilirsiniz!

Teşekkürler!

Freida

THE HOUSEMAID

"Ailemize hoş geldiniz," diyor Nina Winchester zarif, manikürlü elini sıkarken. Kibarca gülümseyerek mermer koridora bakıyorum. Burada çalışmak yeni bir başlangıç yapmak için son şansım. Kendim gibi davranabilirim
Kimi istersem. Ama yakında Winchester'ların sırlarının benimkilerden çok daha tehlikeli olduğunu öğreneceğim...

Her gün Winchester'ların güzel evini baştan aşağı temizliyorum. Kızlarını okuldan alıyorum. Ve en üst kattaki küçük odamda tek başıma yemek yemeye gitmeden önce tüm aile için lezzetli bir yemek pişiriyorum.

Nina'nın sırf benim temizlememi izlemek için ortalığı nasıl dağıttığını görmezden gelmeye çalışıyorum. Kendi kızı hakkında nasıl garip yalanlar söylediğini. Ve kocası Andrew'un nasıl daha fazla görüldüğünü her gün kırılıyor. Ama Andrew'un acı dolu yakışıklı kahverengi gözlerine baktığımda, ne olduğunu hayal etmemek zor

Nina'nın hayatını yaşamak isterdim. Gömme dolap, süslü bir araba, mükemmel bir koca.

Nina'nın tertemiz beyaz elbiselerinden birini sadece bir kez denedim. Sadece nasıl olduğunu görmek için. Ama çok geçmeden anladı... ve

Çatı katındaki yatak odamın kapısının sadece dışarıdan kilitlendiğini fark ettiğimde **artık çok geçti.**

Ama kendimi rahatlatıyorum: **Winchesterlar benim gerçekte kim olduğumu bilmiyorlar.**

Neler yapabileceğimi bilmiyorlar.

Gecenin geç saatlerine kadar sizi sayfalara yapıştıracak inanılmaz derecede dolambaçlı bir okuma. Penceredeki Kadın'ı, Aramızdaki Eş'i ve Aramızdaki Kadın'ı seven herkes Trendeki Kız bunu elinden bırakamayacak!

[Hemen alın!](#)

THE HOUSEMAID'S SECRET

"Misafir yatak odasına girme." Parmak uçlarıyla kapıya dokunan Douglas Garrick'in yüzüne bir gölge düşer. "Karım... o çok hasta." Bana inanılmaz çatı katı dairelerini göstermeye devam ederken, kapalı kapılar ardındaki kadın hakkında içimde korkunç bir his var. Ama en karanlık sırrımı güvende tutmak istiyorsam bu işi kaybetme riskini göze alamam.

Geçmişimle ilgili çok fazla soru sormayan bir işveren bulmak zor. Bu yüzden şanslı yıldızlarıma şükrediyorum ki Garrick'ler mucizevi bir şekilde bana iş verdiler.

şehir manzaralı muhteşem çatı katı ve parlak mutfaklarında süslü yemekler hazırlıyorlar. Burada bir süre çalışabilirim, istediğimi elde edene kadar sessiz kalabilirim.

Neredeyse mükemmel. Ama hala Bayan Garrick'le tanışmadım ya da misafir odasının içini görmedim. Ağladığımı duyduğuma eminim. I

Çamaşır yıkarken beyaz geceliğinin boynundaki kan lekelerini fark ettim. Ve bir gün elimde olmadan kapıyı çaldım. Yavaşça açıldığında içeride gördüklerim her şeyi değiştirdi....

İşte o zaman bir söz veriyorum. Sonuçta, bunu daha önce de yaptım. Kendi sırlarımı güvende tutarken Bayan Garrick'i koruyabilirim.

Douglas Garrick yanlış yaptı. Bedelini ödeyecek. Bu sadece benim ne kadar ileri gidebileceğimle ilgili bir soru....

Gecenin geç saatlerine kadar sizi sayfalara yapıştıracak inanılmaz derecede dolambaçlı bir okuma. Penceredeki Kadın'ı, Aramızdaki Eş'i ve Aramızdaki Kadın'ı seven herkes Trendeki Kız tamamen bağımlısı olacak!

[Hemen alın!](#)

ACKNOWLEDGMENTS

Vay canına, orijinal Housemaid'in Nisan 2022'de yayınlanmasından bu yana inanılmaz bir yolculuk oldu. Küçük kitabımın New York Times'ın en çok satanlar listesine girdiğine ve milyonlarca insanın onu okuduğuna inanamıyorum. Bu inanılmaz tepkiden sonra, Millie'nin hikayesini Hizmetçinin Sırrı'nda ve şimdi bir kez daha Hizmetçi İzliyor'da devam ettirmek istemem çok doğaldı.

Hizmetçi serisini hayata geçiren Bookouture'a ve özellikle Ellen Gleeson'a hem yazarlığım hem de karakter olarak Millie hakkındaki inanılmaz görüşleri için teşekkür etmek istiyorum. Edebiyat menajerim Christina Hoglebe'ye ve bana her zaman inanan ve beni destekleyen Jane Rotrosen Ajans'ın tüm ekibine çok teşekkür ederim. The Housemaid Is Watching'i "vahşi doğaya" ve daha fazla okuyucunun eline ulaştırmak için yorulmak bilmeden çalıştığınız için Sourcebooks ekibine teşekkür ederim. Çok minnettarım!

Ve düzenleme sürecinde taslağa göz atan herkese teşekkür ederim: annem, Pam, Kate ve Val. Eminim elinize bir taslak tutuşturup "Kusura bakmayın, muhtemelen üzerinde çalışılması gerekiyor" demek beni yoruyordur, bu yüzden ne kadar minnettar olduğumu bilmenizi isterim.

Ve son olarak, inanılmaz derecede destekleyici okuyucularıma milyonlarca kez teşekkür ederim! Bunların hepsi sizin sayenizde! Üçüncü bir hizmetçi kitabı mı istemiştiniz? İşte karşınızda!

Biz - hem yazar hem de yayıncı - bu kitabı beğeneceğinizi umuyoruz. Hayatınızın herhangi bir döneminde bir okuyucu olabileceğinize inanıyoruz, ancak bir sonraki okuyucuya bu kitabı vermek için yardımınızı isteriz.
nesil bir başlangıç.

Çocukların %9'unun evinde kendilerine ait bir kitap bulunmadığını ve bu oranın dezavantajlı ailelerde %13'e yükseldiğini biliyor muydunuz*? Sizden geleceğin okurlarını yetiştirmede oynayabileceğiniz rolü düşünmenizi isteyerek bu durumu değiştirmeye çalışmak istiyoruz.

Hayatınızdaki bir çocukla bir kitabı paylaşarak, ödünç alarak, okuyarak, satın alarak veya hakkında konuşarak ve okuma sevgisini yayarak dahil olmanızı çok isteriz. Biz yapmak istiyoruz
Gelecek neslin, nereden gelirse gelsin, kitaplara erişmeye devam etmesini sağlamak.

Goodreads okuyucuları tarafından oylanan, bir çocukla paylaşılacak harika kitapların listesi için [BURAYA](#) tıklayın.

Teşekkür ederim.

*National Literacy Trust tarafından bildirildiği üzere

Bookouture tarafından 2024
yılında Storyfire Ltd'nin bir baskısı

olarak yayımlanmıştır.
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.bookouture.com

Telif Hakkı © Freida McFadden, 2024

Freida McFadden bu çalışmanın yazarı olarak
tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-83525-229-1

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.